JANE WOODS

CĂSUŢA DE PE DEAL

Traducerea şi adaptarea
în limba română de
CORNELIA ALEXOI-SHILI
ALCRIS

Capitolul 1

— Ce ştiţi despre Martin Jackson? întrebă cineva.

— A trecut pe-aici. Este o celebritate. Putem apărea la televizor, dacă îl rugăm să deschidă festivalul.

Doar peste cadavrul meu, se gândi Lacey Allen, surprinsă ea însăşi de violenţa cu care respingea această sugestie. Fusese doar o propunere, iar ea nu-l văzuse pe acest om de aproape cinci ani.

Era o zi rece de noiembrie. Lapoviţa se prelingea uşor pe ferestrele înguste, iar drumurile erau alunecoase şi înşelătoare. Camera era îngheţată. Soba mică, pe bază de petrol, încălzea doar parţial, toată căldura revărsându-se spre tavanul înalt.

Cândva, aici fusese curtea magistraţilor, din cadrul vechii închisori. Acum, era sediul unei agenţii artistice. Perioada estivală era însă departe, iar festivităţile dedicate Crăciunului demarau foarte greoi. Cei doi bărbaţi şi cele patru femei care lucrau acum aici nu se puteau lăuda cu prea mulţi clienţi în momentul de faţă, aşa că se învârteau fără rost în jurul birourilor, bând cantităţi enorme de cafea.

Lacey îşi strânse, zgribulită, mai bine jacheta matlasată pe corp, încălzindu-şi mâinile îngheţate pe ceaşca mare de cafea.

Era o tânără mult mai drăguţă decât îşi închipuia, cu ochi albaştri-cenuşii, puşi foarte bine în evidenţă de părul uşor ciufulit, care-i încadra obrajii. Când zâmbea, devenea şi mai atractivă, dar cea mai mare parte a timpului era extrem de serioasă.

Colţul biroului ei era foarte frumos aranjat, cu câteva bucăţi de tapet, reprezentând imagini din peisajul local, astfel că vara era chiar plăcut să lucreze acolo.

În dimineaţa aceasta, însă, simţea că-şi pierde timpul stând acolo, fără să aibă nimic de făcut.

Ar fi vrut să-şi ia o mică vacanţă, să plece câteva zile într-un loc însorit, dar tatăl ei avea nevoie de ea acolo. Nu

putea spune că era o artistă prea dedicată muncii ei, dar tatăl ei era, şi trebuia să se ocupe de contractele lui. El era, de fapt, cel mai serios client al ei.

Porteus Phipps, un tip căruia îi plăcea foarte mult să piardă vremea, după părerea ei, răsfoia ziarul la biroul vecin, foşnind de zor paginile, în timp ce la radio se auzea o melodie pop.

Deşi erau toţi foarte vorbăreţi de obicei, trecură minute bune de când nimeni nu mai avu chef să spună nimic. Lacey avea o voce neobişnuit de puternică şi, deşi foarte atractivă, tresăriră cu toţii, involuntar, când se hotărî să rupă tăcerea:

— A fost o mare lâncezeală, aici, în Chadsford, de la sfârşitul lui iulie. Se pare că nimeni n-a fost preocupat să-şi găsească de lucru pentru stagiunea aceasta.

— Asta-i de-a dreptul extraordinar, spuse Porteus, scuturându-şi de râs corpul masiv, în timp ce faţa cu barbă deasă i se lumină ca în faţa unui lucru extrem de plăcut. Avem timp să citim, adăugă el, deosebit de încântat.

Paul Behague, prietenul şi favoritul lui Lacey, fusese jurnalist liber-profesionist, până când avusese un proces din cauza unor acuzaţii venite din partea unor bibliotecari locali.

— Cred că niciunul dintre noi nu suntem potriviţi pentru treaba asta, continuă Lacey. Poate, totuşi, anul următor vom reuşi să facem ceva.

Zâmbiră cu toţii la această remarcă a ei, iar Porteus izbucni într-un râs sarcastic şi foarte sonor.

— Cât ne va costa asta?

— Depinde cât eşti dispus să dai, replică Lacey.

Începură, apoi, să pună problema organizării unui mare festival în Chadsford, la sfârşitul lui iulie, anul viitor.

Mai întâi părură că discută doar pentru a mai trece timpul. Pe urmă însă, ideea îi prinse atât de mult, încât abordară subiectul pe un ton din ce în ce mai serios. Ar putea fi un fapt benefic pentru tot oraşul, concluzionară ei,

pentru că vor fi implicate restaurantele, hotelurile, magazinele. Festivitatea ar fi pentru toţi o mană cerească.

În momentul în care, însă, ceilalţi pomeniră numele lui Martin Jackson, Lacey fu foarte sceptică, gândindu-se că, în mod sigur, acesta va fi foarte greu de convins să participe, având în vedere faptul că nu mai dăduse prin oraşul acela de foarte mult timp.

Ca reporter de televiziune faimos, era, desigur, extrem de solicitat în acea perioadă, îşi spuse ea. Colegii ei erau însă cu toţii foarte entuziasmaţi de acest plan, aşa încât, până la urmă se dădu bătută.

— În mod sigur ne va purta ghinion, spuse ea. Ori de câte ori l-am întâlnit, până acum, mi-a adus numai ponoase. Va exploda un reflector, chiar la deschidere, sau cine ştie ce se va mai întâmpla, dar sunt convinsă că nu va fi de bun augur prezenţa lui aici.

Îi trimiseră deci o invitaţie, iar Martin Jakson le răspunse imediat că acceptă cu plăcere să deschidă primul festival al artelor şi meseriilor din Chadsford, dacă acesta va începe la ora zece dimineaţa.

Această precizare le dădu puţin planurile peste cap şi-i amuză, în acelaşi timp. De obicei, festivităţile legate de această zi începeau la ora trei după-amiază. Vor organiza totul în consecinţă, hotărârâ ei în cele din urmă, pentru că, dacă această primă manifestare va avea succes, va putea deveni un eveniment local anual.

Cu câteva săptămâni înaintea festivităţilor, Lacey fu urmărită insistent de imaginea feţei lui Martin Jackson, aşa cum şi-o amintea: părul negru tăiat foarte scurt, bărbia voluntară, nasul viril, cu nări fremătânde. Ştia că în momentul când îl va întâlni din nou va simţi aceeaşi enervare în preajma lui, pe care o simţise întotdeauna.

Încercă de nenumărate ori să şi le alunge din minte, dar imaginile se întorceau cu şi mai multă insistenţă.

Aşa se întâmplă cu o săptămână înaintea festivalului, când se dusese în oraşul vecin. Într-una dintre vitrinele unui

magazin, Lacey văzu un poster cu Martin Jakson. Părea că se uita ţintă la ea. Îşi întoarse repede capul şi grăbi pasul. După câteva momente însă, se întoarse şi privi imaginea cu insistenţă. Era doar o bucată de hârtie, pentru numele lui Dumnezeu, îşi spuse. Dacă nu era în stare s-o privească, ce se va face când îl va întâlni în carne şi oase? Poate nici nu-şi va mai aminti de ea. Pe urmă însă, realiză că acest lucru era puţin probabil, deoarece, cu ani în urmă, locuiseră în acelaşi oraş şi se antipatizaseră reciproc. De atunci, însă, viaţa lui se schimbase foarte mult, astfel că numele de Lacey Allen probabil nu-i mai spunea nimic.

În fond, se gândi ea, n-avea de ce să se teamă, pentru că, în mod sigur, nici măcar n-o va observa. Nu făcea parte din comitetul însărcinat cu primirea lui, în care tatăl ei era cel care juca rolul de lider.

Tatăl lui Lacey îşi dorise de mult acest festival, aşa că, într-una din dimineţile dinaintea evenimentului, ea şi Porteus îl căutară pentru a-i cere nişte sfaturi. Îl găsiră în biroul lui din casa eduardiană de pe deal, cu un început de pictură, pe şevalet. Nu-i plăcea să fie deranjat când lucra şi Lacey bătea întotdeauna îndelung, înainte de a intra în atelierul lui.

Ar fi putut aştepta până seara, pentru a-l găsi mult mai relaxat, dar erau deja o mulţime de persoane care o întrebau amănunte despre modul cum va fi organizat totul şi, înainte de a le răspunde, voia să ştie părerea tatălui ei, la care ţinuse întotdeauna foarte mult.

Tatăl ei era, într-adevăr, un artist şi un om foarte special. Era înalt, cu o coamă de păr alb, care-i dădea o alură fermecătoare. În plus, era foarte talentat. Lacey era foarte mândră de el. Mama ei murise pe vremea când ea era doar un copil, aşa că, din păcate, nu-şi amintea prea multe despre ea, iar mătuşa ei, Helena, a crescut-o în ideea de a simţi întotdeauna privilegiul de a fi fiica lui Laurence Allen.

Deşi nu agrease faptul că Martin Jackson va deschide festivalul, era totuşi de acord că o astfel de personalitate

putea atrage foarte mulţi fani. Desigur, va veni foarte multă lume să-l vadă în realitate, aşa că Laurence Allen fu şi el de acord cu această alegere şi le promise să-i scrie şi el personal şi adăugă zâmbind că-l considerase întotdeauna pe Martin Jackson un tânăr foarte zelos.

— Oricum, sper că nu va sta prea mult pe-aici, spuse Lacey. Va trebui doar să ţină o scurtă cuvântare şi să declare festivalul deschis, nu-i aşa? Nu cred că viaţa din Chadsford este foarte atractivă pentru el.

— Cred că nu mă înşel, spuse tatăl ei, relaxându-se în fotoliul lui mare de piele, aşezat în faţa şemineului, dar sunt convins că va cere un onorariu atât de mare, încât s-ar putea să vă facă să vă răzgândiţi.

Se întâmplă însă ca Martin Jackson să nu ceară niciun onorariu, ceea ce îl ridică foarte mult în ochii lui Lacey. În mod sigur era plin de bani, îşi spuse ea, aşa că putea face câte un act de caritate, din când în când.

Totuşi, erau destule persoane care îşi amintiră de animozitatea dintre ei.

Lacey era cu trei ani mai mică, trăiseră în acelaşi oraş, avuseseră aceiaşi prieteni, un timp învăţaseră chiar la aceeaşi şcoală, iar faptul că-l ura era destul de cunoscut. De fapt, era prea mult să spună că-l ura. Nu urâse cu adevărat până acum pe nimeni, dar întotdeauna când s-au întâlnit, între ei a fost un conflict mai mult sau mai puţin tacit. El o înţepa permanent, cu cruzime, astfel că era nevoită în fiecare zi să ocolească străzile pe care ştia că l-ar putea întâlni. În toţi anii adolescenţei sale, Lacey îl văzuse ca pe o cobe. Ori de câte ori îl zărea, în acea zi îi mergea rău în toate.

În acele vremuri, el părea să se amuze de tot, în special de ea, care era o fetiţă extrem de serioasă, muncind întotdeauna din răsputeri pentru a avea cele mai bune rezultate la învăţătură. El era foarte inteligent şi isteţ, genul acela de personalitate care putea realiza orice îşi punea în minte.

— L-am văzut pe vechiul tău prieten deschizând festivalul, i-au spus nişte prieteni din adolescenţă zâmbind cu subînţeles, şi Lacey zâmbi, la rândul ei.

— Oh, da, a trecut mult timp de-atunci, răspunse ea.

Fusese deseori întrebată dacă ştia ce bine a ajuns Martin Jackson, iar ea le răspundea întotdeauna:

— Dar toată lumea se aştepta la asta încă de pe atunci, nu-i aşa? Paul nu-l întâlnise niciodată până atunci pe Martin. Venise prin acele părţi doar cu vreo doi ani în urmă. Pe Lacey o întâlnise în prima dimineaţă în care sosise. Se dusese să împrumute o carte de la biblioteca oraşului pentru tatăl ei şi Paul, care se angajase acolo, îi spusese imediat cât de mult admira lucrările lui Laurence Allen.

Una dintre cele mai cunoscute picturi ale tatălui ei, „Chadsford văzut de pe dealurile din vest” era agăţată de unul din pereţii bibliotecii, iar ei se opriseră exact în faţa ei. Paul analiză îndelung pictura în prezenţa ei şi declară că era o capodoperă.

Aşa credea şi Lacey. După asta, îl privi cu atenţie pe tânărul înalt, cu ochelarii de vedere aşezaţi foarte jos pe nasul acvilin şi spuse pe un ton categoric:

— Trebuie să ne faci o vizită, să-l întâlneşti pe tata.

În plus, Paul Behague era nou venit în oraş şi tatălui ei îi plăcea să întâlnească oameni care-i admirau operele. Era totuşi surprinsă de promptitudinea acceptării lui:

— Ah, mi-ar plăcea foarte mult. Când? întrebă el. Diseară?

Ceva din strălucirea din ochii lui fu, probabil, mai mult pentru ea, pentru că era evident că o considera atractivă şi, după toate aparenţele, avea multă încredere în el însuşi.

— Da, spuse ea, cred că diseară ar fi perfect. În jur de ora opt.

* * *

Nu voia să-l ia pe tatăl ei prin surprindere, cu venirea lui

Paul. Astfel, Lancey servi o cină foarte specială, înainte de a-i fi vorbit despre dimineaţa aceea:

— Am trecut azi pe la bibliotecă să iau cartea de care aveai nevoie şi am întâlnit un tânăr care a fost atât de impresionat când a aflat cine sunt, vreau să spun... că sunt fiica ta, aşa că l-am invitat să vină să te cunoască. Va veni diseară aici.

În timpul cinei, Lacey află că Paul Behague era singur în oraş şi locuia într-una din casele din centrul oraşului. Părinţii săi, locuiau împreună cu una dintre surorile lui, la Eastbourne. Nu era căsătorit. N-a fost niciodată. Slujba pe care o primise aici era o promovare pentru el, pentru că înainte fusese asistent de bibliotecar în Birmingham. De asemenea, a scris articole pentru diverse ziare şi reviste, plus o piesă de teatru pentru radio. Când Lacey îl conduse la plecare, îi propuse o întâlnire şi ea acceptă cu plăcere.

— O conformaţie a feţei absolut splendidă, îi spuse tatăl ei, în momentul în care reveni înăuntru. Poţi să ştii foarte multe despre caracterul cuiva, după conformaţia feţei.

— Da, răspunse Lacey, care mai auzise toate acestea de foarte multe ori. M-a invitat la cină, miercuri.

Tatăl ei o privi surprins, deşi Lacey luase până atunci masa în oraş de nenumărate ori, cu mulţi tineri. Nu dusese niciodată lipsă de admiratori. După primul şoc, însă, marele artist îi zâmbi cu îngăduinţă.

Într-adevăr, seara petrecută cu Paul fusese una dintre cele mai frumoase din ultimul timp. Îl simpatizase încă din primul moment şi acest sentiment dăinuia şi acum în inima ei. Nu exista altcineva în viaţa ei, acum, şi de ce ar exista când ea şi cu Paul se simţeau atât de bine împreună?

Paul auzi despre lunga ei vendetă cu Martin Jackson şi se amuză mult.

— Am vorbit cu Bart Keddy, în dimineaţa asta, spuse el. Mi-a spus că tu şi cu Jackson vă cam arătaţi pumnii unul altuia, când eraţi copii.

— Fugi de-aici, protestă Lacey. Mă vezi pe mine luând la

pumni pe cineva? Unde mai pui că e mai mare şi mai puternic decât mine. E adevărat, însă, că nu ne-am suportat niciodată.

— Nu mi-ai vorbit niciodată despre el, spuse Paul, şi avea perfectă dreptate.

— De ce aş fi făcut-o? Totul s-a întâmplat cu mult înainte de a fi venit tu aici. Sunt sigură că a uitat toată acea perioadă. Eu nu m-am mai gândit la el de atunci.

— Burt mi-a spus că toate fetele, în afară de tine, erau moarte după el.

Tatăl ei nu i-a spus niciodată că Martin ar avea un contur al feţei interesant, se gândi Lacey. După părerea ei, Martin avea o faţă de şef de trib aztec. Doar că aztecii nu râdeau atât de mult.

— Ţie nu ţi s-a părut niciodată atractiv? întrebă Paul.

— Nu m-aş fi uitat la el nici dacă ar fi fost singurul bărbat din lume. Cum merge piesa? schimbă ea subiectul.

Paul începuse să scrie o melodramă. Terminaseră de pregătit costumele şi luni după-amiază vor avea premiera. Titlul va rămâne, probabil, „Povestea dulcei Alice”.

Vineri noaptea totul fu gata şi festivalul putea începe.

La galeriile de artă erau deja expuse o serie întreagă de picturi de Laurence Allen, iar meşteşugarii locali – olari, tapiţeri, sculptori, bijutieri – îşi aduseseră şi ei produsele în atelierele cu tavane înalte ale vechii închisori. Nu le mai rămăsese nimic de făcut, doar să se roage să fie vreme frumoasă. Astfel, Lacey se relaxă.

Martin venise, deja. Lacey sperase tot timpul că ceva îl va împiedica, până la urmă. Nu se întâmplase însă aşa şi Lacey abia aştepta să treacă ziua festivităţii, pentru a-l vedea plecând. El rămase, pentru ea, singurul motiv de stres.

Ce-i va putea spune când o va vedea? Probabil ceva de genul: „Bună, eşti încă pe-aici?”

Paul o ajută cu retuşurile finale până aproape de ora nouă seara, după care se hotărâră să bea o cafea

împreună, la ea acasă.

Pentru că tatăl ei avea încă musafiri şi ocupaseră sufrageria, Lacey îl invită pe Paul în bucătărie. Pe la nouă şi jumătate, Lacey începu să caşte.

— Cred că trebuie să mă retrag. Mâine va fi o zi grea, spuse el, dându-şi cafeaua peste cap şi ridicându-se în picioare.

— Ah, nu pleca încă, se rugă Lacey.

Paul însă îşi continuă drumul spre ieşire, iar ea îl conduse până la maşină.

Un nor gros acoperi luna, făcându-i pe amândoi să privească îngrijoraţi spre cer.

— Pronosticurile pentru vreme spuneau că va fi timp frumos, comentă el, gândindu-se în acelaşi timp, ce nume i-ar putea da acelui nor.

— Va fi bine, sunt sigură. Mă simt ca înaintea unei petreceri.

— Da, când ai terminat toate pregătirile şi eşti în aşteptarea oaspeţilor.

Fuseseră multe genuri de petreceri în casa ei, se gândi Lacey. O mulţime de dineuri cu tatăl ei în capul mesei. Se simţise întotdeauna foarte bine în timpul lor. Nu lipsise niciodată niciun invitat şi nu avuseseră nicio altfel de surpriză, reflectă ea, zâmbind.

— Ne vedem mâine, continuă Lacey, surâzând. Şi, te rog, ţine departe de mine un anume invitat.

Paul o sărută tandru, iar Lacey îl îmbrăţişă şi-l sărută la rândul ei cu atâta ardoare, încât tânărul regretă imediat că n-o făcuseră când fuseseră înăuntru. Într-o zi, sigur se vor căsători, se gândi el. Toată lumea care-i cunoştea se aştepta la asta. Acum, voia ca Lacey să-l însoţească acasă, însă fata se îndepărtă, râzând:

— Te văd mâine la prânz. Să conduci cu atenţie.

După ce Paul demară, Lacey îl petrecu cu privirea până se pierdu după colţ, întrebându-se dacă impulsul de a-l fi sărutat fusese pasiune sau panică. Mâine, va sta tot timpul

lângă el. Puteau fi logodiţi, deja, se gândi ea.

Mâine îşi va pune pe deget inelul dăruit de Paul.

În ultimele douăsprezece luni, el îi ceruse de nenumărate ori să se logodească. Aşa a făcut şi sora lui, cu care Lacey era în cei mai buni termeni.

— De ce nu vrei să faci din fratele meu un om serios? o întrebase ea, care era căsătorită şi avea şi doi copii. Ultima dată când se văzuseră, Janet o invitase să petreacă un weekend cu ea şi cu părinţii ei.

Lacey fusese foarte fericită de această invitaţie. Fericită şi norocoasă, se gândi ea.

În noaptea aceea, însă, nu reuşi să adoarmă, cuprinsă de o tensiune foarte stranie. Era însă cineva care se bucura întotdeauna să se plimbe cu ea.

Magazinul de stofe al familiei Bowden era situat la capătul străzii următoare şi, din câte îşi amintea Lacey, doamna Bowden locuia singură acolo. Domnul Bowden murise de mult, pe vremea când Lacey nici nu se născuse. Doamna Bowden era genul acela de femeie grasă şi jovială, care părea că încremenise în vârsta mijlocie. Cu vreo trei ani în urmă, Lacey obişnuia să-i plimbe câinele.

Intrase pe uşa din spate. Luminile erau încă aprinse în sufragerie şi în bucătărie, iar Lacey ciocăni uşor, conform obiceiului ei de pe vremuri, pentru a-şi anunţa sosirea: o bătaie puternică, două repezi, o pauză şi alte trei bătăi rare, şi aşteptă răspunsul.

Doamna Bowden ieşi afară, toată numai zâmbet, urmată imediat de câinele care se bucură şi el, ca şi stăpâna lui, sărindu-i imediat în braţe.

— Pot să-l iau puţin la plimbare? Aş vrea să-l iau cu mine acasă şi să vi-l aduc mâine dimineaţă.

— Ah, da, va fi foarte fericit, spuse doamna Bowden. Dar să nu-i mai dai să mănânce.

Câinele păşi cuminte alături de ea, dar la capătul străzii se opri, adulmecând uşor aerul dinspre deal. Lacey îl privi surâzând şi spuse:

— Ştii, şi eu mă gândeam la acelaşi lucru.

Era o oră târzie, pentru o plimbare pe deal, dar era o noapte luminoasă şi Jet era un câine puternic.

Nu fu însă o plimbare fără scop. Lacey se îndreptă imediat spre locurile unde obişnuia să se plimbe cu Jet, cu ani în urmă. Căutară împreună cabana lângă care obişnuiau să se odihnească, într-o poieniţă, pe vremea când veneau aici zilnic. O găsiră, în câteva minute, dar nu mai era nici pe departe ceea ce fusese. Acoperişul era prăbuşit, uşa scoasă din ţâţâni, pereţii pe jumătate căzuţi, iar în jur crescuseră o sumedenie de buruieni şi de licheni.

Se opriră amândoi, privind cu curiozitate în jur, după care Jet începu să scurme pământul de la picioarele lui. În spatele cabanei se auzi un foşnet scurt şi Lacey se întoarse speriată într-acolo. Era probabil trecut de unsprezece, se gândi ea. Fusese desigur o nebunie să vină aici la această oră, îşi spuse Lacey, privind cu inima strânsă în jur. Nu se mai gândise la locul acesta de ani şi ani şi, deodată, în seara asta a simţit brusc nevoia să vadă din nou această poieniţă. De ce nu se gândise la asta în timpul zilei? Ce fantome spera să găsească acolo, aşteptând-o?

Începu să coboare dealul încet, iar Jet o urmă imediat. Lumina lunii arunca acum umbre înspăimântătoare peste tot, iar inima îi bătea ca o tobă.

Paul s-ar fi gândit, desigur, că şi-a ieşit din minţi, dacă l-ar fi informat: „După ce ne-am spus noapte bună, m-am urcat pe deal, la vreo câteva mile depărtare de casă, foarte aproape de pădure. M-am întors acasă pe la miezul nopţii”.

Spera să se întoarcă acasă fără să întâlnească vreun maniac, sau să-şi rupă un picior în vizuina vreunui iepure. Grăbi pasul cât putu de mult şi când se văzu în sfârşit pe stradă, la lumină, îi spuse bucuroasă câinelui, mângâindu-i blana:

— Să nu spui nimănui unde am fost, zâmbi ea, şi continuă restul drumului spre casă, mult mai relaxată.

Câinele dormi liniştit în garaj, peste noapte, unde era un

pat foarte comod şi unde era cald întotdeauna, chiar şi iarna. Dacă ar fi fost mai mic, ar fi riscat să-l ia în camera sa.

Nici tatăl şi nici mătuşa ei nu suportau animale în casă.

Laurence Allen fusese muşcat de un câine când era copil. Mătuşa ei îi spuse toată povestea, în ziua în care Lacey împlinise şapte ani şi ceruse un câine. De atunci, niciun animal nu mai trecuse pragul casei lui Allen, nici măcar o pisică, deşi Lacey adora animalele; de aceea, în anii trecuţi îşi petrecuse cu Jet atât de mult timp, ca şi cum ar fi fost propriul ei câine.

Mătuşa sa avusese mare grijă de casă întotdeauna, ajutată de o femeie care venea în fiecare zi şi chiar de Lacey.

Era o femeie înaltă şi bine făcută, cu părul cărunt, care îşi dedicase viaţa fratelui ei, pe care-l considera un geniu. Lacey nu avea talentul tatălui ei, dar urmaşe totuşi un colegiu de artă.

De la moartea mătuşii ei, Lacey începu să aibă singură grijă de casă şi o făcea atât de bine, încât standardele ridicate de viaţă ale tatălui ei nu avuseseră cu nimic de suferit. Rămăsese acelaşi artist preocupat doar de arta lui, aşa cum fusese întotdeauna.

Îi plăcea la nebunie să-şi ia micul dejun în timp ce răsfoia ziarele şi citea corespondenţa.

Lacey era genul de fată care obişnuia să ia la micul dejun doar o cafea şi puţină pâine prăjită, dar gătea întotdeauna pentru tatăl ei mâncarea lui preferată, omletă cu şuncă prăjită şi o lăsa pe masă, în aşteptarea tatălui ei, înainte de a pleca dimineaţa la colegiu. Tatăl ei îşi petrecea dimineţile mai mult în atelierul lui. Era, de asemenea, implicat în politica locală, prezida o mulţime de comitete, iar la deschiderea festivalului va fi unul dintre invitaţii de onoare ai acestui eveniment.

Acum, luându-şi micul dejun, după ce răsfoi o serie întreagă de ziare, îşi ridică fruntea spre ea, pe deasupra

foilor, dezamăgit.

— Toate titlurile sunt de-a dreptul oribile, ca întotdeauna, nu-i aşa?

— Depresive. Întotdeauna au fost, dar n-a existat nimic până acum care să-i provoace vreo depresie lui Laurence Allen.

La ora zece va trebui să dea mâna cu acel tânăr care nu-i plăcea şi Lacey era curioasă ce îşi vor putea spune doi oameni atât de diferiţi.

— Cred că va fi o zi foarte frumoasă astăzi, spuse Lacey. Soarele străluceşte deja cu putere. Demarăm festivalul cu bine.

Tatăl ei nu răspunse, dar când câinele se auzi lătrând, după câteva momente, întrebă:

— Iar ai adus javra aia aici?

— Nu l-am adus în casă şi-l iau cu mine când voi pleca.

— Nu-l mai aduce aici. Ştii că fac alergie la câini.

— Da, am plecat, spuse Lacey, turnându-i încă o porţie de cafea în ceaşcă, după care el se concentră din nou asupra ştirilor din ziare, răspunzându-i abia auzit la salutul de la revedere.

Lacey îl luă pe Jet din garaj şi merseră împreună, pe jos, până la Centrul de Artă, iar acolo intrară pe uşa din dos.

În mod oficial, munca începea la ora nouă, dar artiştii care erau angajaţi aici veneau când puteau. În dimineaţa aceasta, însă, când orologiul din piaţa oraşului bătu ora zece, se deschiseră toate magazinele centrului.

Jet deveni atracţia numărul unu în acele momente, alergând în sus şi-n jos pe scările clădirii, spre distracţia celor dintâi vizitatori ai standurilor pregătite pentru festival.

Lacey îşi adusese şi ea contribuţia la îmbogăţirea produselor prezentate, cu nişte tablouri, reprezentând scene din viaţa oraşului, aşa încât, spera să vândă câteva dintre ele.

La staţiile centrului răsună, deodată, „Veselă Anglie”, un cântec foarte popular în oraş, ceea ce însemna că

sărbătoarea începuse. Era foarte emoţionant, mai ales că vizitatorii începură să curgă, râuri, râuri.

Din sala de festivităţi răzbătu până la ea vocea lui Martin Jackson, care anunţă cu mult aplomb deschiderea primului festival al artelor şi meseriilor, din oraşul lor. După asta, îşi luă echipa de televiziune cu care venise şi ieşi afară, pentru transmiterea evenimentului.

Astfel, despre manifestarea din Chadsford, vor vorbi toate jurnalele de ştiri din seara aceea, se gândi Lacey, cu bucurie. Câţiva dintre localnici, intraseră în Centru pentru a le relata cele spuse de Martin. Îşi aminteau de el, de pe vremea când trăise în localitatea lor.

După ce îşi aranjă cu grijă exponatele cu care se prezenta în festival, Lacey îşi ridică uşor capul, pentru a face câteva ultime retuşuri. Înainte însă de a apuca să mai verifice ceva, îl văzu pe Martin Jackson îndreptându-se ţintă spre ea. În momentul acela, tânăra artistă simţi că paralizează, din cauza şocului. Bărbatul păşea hotărât, dar cu aceeaşi graţie arogantă de felină pe care şi-o amintea foarte bine. Se simţi imediat încolţită, ca un iepure în vizuina căruia intrase o hermelină.

Îşi scutură puţin hainele, după care se întoarse spre el cu inima bătându-i să se rupă:

— Să fiu a naibii, dacă nu-i chiar Omul Negru! exclamă ea şi parcă toată jovialitatea adolescentină renăscuse în ea.

Martin arătase întotdeauna mult mai matur decât era în realitate. Chiar şi în anii copilăriei, ochii lui albaştri erau lipsiţi de lumina care caracterizează, îndeobşte, privirile copiilor. Îl văzuse la televizor o dată sau de două ori, pentru că nu se uita la genul de emisiuni în care apărea el, dar în realitate i se păru mult mai schimbat.

Ultimii ani îi săpase riduri adânci în jurul gurii şi între sprâncene. Licărirea amuzată din ochi îi mai rămăsese încă, dar părea că trecuseră o sumedenie de ani de când nu-l văzuse şi Lacey exclamă, fără să vrea:

— Dumnezeule, cum ai îmbătrânit!

— Tu nu, răspunse el, cu un surâs cald.

Îi atinse uşor fruntea, după care îi ciufuli uşor părul. Lacey simţi un frison pe spate la această atingere, dar rămase ca de lemn.

— E un loc foarte interesant, continuă el, uitându-se în jur.

— Nu ţi-l mai aminteşti?

— Vechea închisoare? întrebă el nesigur, încruntându-şi sprâncenele. Ah, da, dar pe vremea mea se transformase deja doar într-o magazie. Acum îşi are sediul aici Consiliul artelor, nu?

— Nu, nu suntem subvenţionaţi.

— Dar ale cui sunt toate astea?

— Ale mele, spuse ea cu mândrie copilărească, aşa cum obişnuia să-i vorbească pe vremuri. Standurile şi atelierele sunt închiriate artiştilor.

Era un loc foarte bun pentru atelierele artiştilor. Atât pentru a lucra aici, cât şi pentru a vinde, îşi spuse Lacey, privind în jur, mulţumită.

— Ai cumpărat o închisoare? întrebă el, amuzat.

— Era de vânzare, şi cum mătuşa Helena mi-a lăsat ceva bani, m-am gândit că poate fi o afacere bună. Avem câţiva artişti foarte talentaţi. Te interesează cineva, în mod particular? întrebă ea, văzându-l cum îşi plimbă privirile peste lucrările expuse pe pereţi.

— Tu ai pictat asta? se interesă el, oprindu-se în faţa unui tablou de dimensiuni mici, care reprezenta o vedere de pe deal.

— Nu, Dumnezeule, nu, răspunse Lacey.

Câteva persoane se strânseseră în jurul lor şi ascultau ce vorbeau. Martin era o celebritate şi stârnea interesul tuturor.

— N-ai putea să pictezi, pentru mine, din memorie, o privelişte de pe deal? se întoarse spre ea, privind-o în ochi.

Lacey îşi ridică bărbia, lipindu-se de perete.

— Nu, dar ce-ai zice de un tablou cu şcoala la care ai

învăţat? Ai fost întotdeauna o vedetă, acolo.

— Bine, fă-mi unul cu şcoala, atunci, acceptă el.

Şcoala de gramatică la care a studiat Martin era o clădire în stil gotic, cu bolte mari, cenuşii, de piatră. Nu era niciun tablou cu această şcoală acolo, dar nu-i era greu să facă unul şi nici nu se gândea să accepte bani pentru asta, deşi ştia că n-ar fi fost o problemă pentru Martin să-i răsplătească, în acest mod, efortul.

— E câinele tău? întrebă Martin, uitându-se lung la Jet, care se gudura la picioarele ei. Îl ţii aici? continuă el, amintindu-şi probabil alergia la câini pe care o avea tatăl ei şi care era arhicunoscută.

— E câinele doamnei Bowden, de la magazinul de stofe. Numele lui e Jet, spuse ea, mângâind cu drag câinele care îşi înălţă ochii spre ea.

— Jet?

— Da, prescurtarea de la Jetsam. Doamna Bowden l-a găsit pe plajă şi cum nimeni nu l-a revendicat, l-a adoptat. Era foarte mic pe-atunci, nici nu-mi vine să cred că a crescut atât de mare.

Martin râse cu poftă.

— Aşa se-ntâmplă cu câinii. Îţi fac mereu surprize.

— În cât timp vei avea nevoie de tabloul pe care mi l-ai comandat?

— În cât timp vei putea să-l faci, răspunse el, uitându-se spre Maisie, iubita lui Porteus, care venise să-l conducă mai departe. Pe curând, spuse el îndepărtându-se, după ce cumpără unul dintre tablourile expuse.

Lacey îl privi cum se îndepărtează, neînţelegând cum reuşise să-şi păstreze calmul, când în sinea ei tremura ca o frunză.

— Trebuie să admiţi că e super, spuse Maisie, întorcându-se după ce-l lăsase pe Martin în grija lui Porteus, în timp ce fusese asaltat de admiratoarele care voiau un autograf.

— Da, e super, replică Lacey, simţindu-se mai bine acum că Martin nu mai era prin preajmă. Spera să nu-l mai

întâlnească. Tabloul putea fi trimis prin poştă. După prânzul oficial, va pleca desigur şi nu avea să-l mai întâlnească niciodată. Festivalul va fi un succes, dacă lucrurile vor sta ca în dimineaţa aceasta, aşa că a meritat să suporte această revedere cu un om pe care nu l-a putut suporta niciodată.

La ora prânzului, Lacey îl prinse uşor de blană pe Jet şi porniră spre întâlnirea cu Paul, pentru a lua masa împreună la „Casa cu duzi” unul din barurile ei preferate, din centrul oraşului.

Clienţii erau foarte numeroşi şi gălăgioşi, astăzi, dar Lacey şi Paul îşi luară fripturile şi berea fără alcool, plus plăcintă cu rinichi pentru Jet şi se aşezară pe iarbă, în spatele clădirii, la umbra duzilor care împânzeau locul. Muzica se auzea astăzi în tot oraşul şi, în general, era o atmosferă de sărbătoare foarte plăcută, care le umplea sufletele de mulţumire. Festivalul stârnise mult interes, se vânduseră o mulţime de tablouri, deja, la galeriile Centrului de artă, iar vremea ţinuse cu ei.

Paul văzuse deschiderea ceremoniei, care avusese loc pe o scenă plasată lângă sediul bibliotecii şi auzise cuvântarea ţinută de Martin, care vorbise despre timpul când locuise în acest oraş.

Menţionase şi câteva nume de persoane pentru care avea o afecţiune specială şi cărora le mulţumise pentru ceea ce era astăzi. Vorbise şi despre tatăl ei, care se aflase lângă Martin în acele momente, ca despre unul dintre cei mai de seamă artişti în viaţă. Le mulţumise din toată inima celor din Comitetul de artă, care-i spuseseră că-l aşteaptă să se întoarcă acasă, după care ură festivalului tot norocul din lume şi declară festivitatea deschisă.

— Foarte înduioşător, spuse Lacey cu sarcasm, ştiind că Martin nu apreciase niciodată munca tatălui ei. Dacă a vorbit despre el ca despre unul dintre cei mai mari artişti în viaţă ai ţării, a făcut-o doar pentru că ştia că nimeni nu l-ar fi putut invita aici fără a avea acceptul lui Laurence Allen.

Lacey începu să-l mângâie pe Jet, după care-i oferi o bucată din friptura sa.

— Ce vrei să-ţi gătesc mâine la cină? întrebă ea, uitându-se surâzătoare spre Paul.

— Surprinde-mă.

— Eşti sigur că vrei asta?

— Bineînţeles.

Oraşul se umpluse de femei şi de bărbaţi îmbrăcaţi în costume de epocă, iar organizarea era de-a dreptul impecabilă şi primiseră o serie întreagă de felicitări, a căror sinceritate nu putea fi pusă la îndoială.

În după-amiaza primei zile se strânseră cu toţii în centrul oraşului, unde meşteşugarii locali îşi expuseseră produsele, spre vânzare. În plus, data festivalului coincidea cu o sărbătoare religioasă, astfel că străzile erau foarte animate.

Atentă la ce se petrecea în jur, Lacey nu-l observă, din primul moment, pe Martin, care venise acolo însoţit de unul dintre oamenii de la Centru. Cu siguranţă, aproape nimeni dintre cei prezenţi nu-şi mai aminteau acum de frecuşurile dintre ea şi Martin şi chiar cei care-şi mai aduceau aminte de asta, considerau că trecutul e trecut, iar gestul lui Martin de a fi acceptat să deschidă festivalul lor era unul demn de toată lauda. Poate că da, se gândi Lacey.

Cineva propuse ca Martin să fie felicitat de toţi cei prezenţi pentru participarea la acest festival, iar Lacey să fie cea care să facă pentru el oficiile de gazdă. Desigur, Martin îşi exprimase această dorinţă înainte, conform obiceiului locului, aşa că urmară strigăte de aprobare, râsete voioase şi strângeri de mână amicale. Lacey se văzu astfel nevoită să se supună şi se apropie de Martin, întinzându-i surâzătoare, mâna.

Cu siguranţă, nimeni de acolo nu putea să-şi dea seama de sentimentul că acceptase o mascaradă, care o stăpânea pe ea în acele momente.

Retrăgându-se apoi din centrul atenţiei, cu mâna în mâna lui Martin, Lacey întrebă, preocupată:

— Presupun, totuşi, că nu vei rămâne aici o săptămână.

— N-am de ce să mă grăbesc să plec, răspunse el. Voi rămâne două săptămâni.

— Ce, Doamne, te reţine în Chadsford?

— Mai am câte ceva de rezolvat pe-aici.

Lacey îşi ridică ochii spre el, dar profilul lui era imobil ca o stâncă.

— Ce anume?

Nu era problema ei, desigur, dar era o întrebare perfect normală, aşa încât nu ezită s-o pună.

— Mai aveam douăsprezece zile din concediu şi nu ştiam ce să fac cu ele. Acum sunt aici şi – cum îmi pot permite – voi rămâne.

Dar eu nu voi suporta să-l văd zi de zi în tot acest timp, îşi spuse Lacey.

— Îţi stă rău cu pălăria asta, spuse el, furându-i pălărioara tradiţională de la costumul pe care şi-l pusese pentru a fi în ton cu evenimentul.

— Nu cred că voi avea timp să mă ocup prea mult de tine, în toată această perioadă, răspunse Lacey, fără să comenteze gestul lui.

— Nu-ţi face griji, răspunse el zâmbind. Sunt sigur că între noi va fi ceva ce ne va bucura pe amândoi, deopotrivă, în curând.

Capitolul 2

Lacey nu-i răspunse. Îşi plimbă privirile peste mulţime, ca şi cum ar fi căutat o faţă familiară. De fapt, voia doar să evite privirea lui Martin.

— Se pot întâmpla multe în două săptămâni, continuă el pe un ton amabil şi profesional, ca şi cum l-ar fi ascultat o lume-ntreagă în acel moment.

Îl privi cu coada ochiului, gândindu-se că avusese întotdeauna puterea de a-şi impresiona auditoriul. Nu însă şi pe ea.

Lacey se îndepărtă uşor şi începu să se plimbe pe marginea drumului. Martin o urmă, analizând-o cu vădit interes.

— Unde l-ai lăsat pe Jet? întrebă el, deodată.

— L-am dus acasă, mai înainte de a veni aici. Nu acasă la mine, desigur. Acasă la el. Se simte bine şi la Centrul de artă, unde aleargă în voie de colo-colo, zâmbi ea.

Pe urmă îşi privi cu atenţie costumul cu care era îmbrăcată şi constată abia atunci că fusta era prea lungă. Cum era costumul cu care va participa la piesa de luni dimineaţă, va trebui s-o mai scurteze puţin, îşi spuse ea, apoi adăugă cu voce tare:

— Nu ştiu cum puteau să poarte, pe vremuri, astfel de rochii. Dacă vrei să fugi, te împiedici în ele, cu siguranţă.

— Dar tu nu vrei să fugi, acum, nu-i aşa? întrebă el surâzând.

— Ştii, înainte de a veni tu, mă întrebam dacă nu-mi vei purta ghinion la acest festival, continuă Lacey, zâmbind uşor din colţul gurii.

— Adevărat? Te-ai întrebat asta? De ce?

Lacey nu-i mai răspunse, pentru că-l văzu pe Paul în cercul celor care participau la sărbătoare la acea oră şi spuse, preocupată:

— Ah, uite-l pe Paul!

— Cine e Paul?

Lacey era tentată să spună: „bărbatul meu”, dar i se păru că sună prea posesiv, aşa că răspunse:

— Cineva pentru care va trebui să prepar azi cina şi, după ce îşi ridică atent fusta, alergă spre locul unde era Paul.

Acesta o observă abia atunci şi-i făcu un semn cu mâna.

— Cum mai merge cu Martin Jackson? Te-a recunoscut? vru el să ştie, când Lacey ajunse lângă el.

— Ah, bineînţeles că m-a recunoscut. Ultima dată ne-am văzut cu cinci ani în urmă şi nu m-am schimbat chiar atât de mult de atunci. Ţi-am spus că a venit ţintă spre mine, când m-a văzut azi dimineaţă la Centru.

— De ce te-a ales pe tine să te ocupi de el? Nu mi-ai spus că nu v-aţi putut suferi niciodată?

Martin o urmase imediat ce Lacey alergase spre Paul şi acum ajunse foarte aproape de ei.

— Paul întreabă de ce m-ai ales pe mine? spuse ea, privindu-l cu atenţie.

— Asta da, întrebare, răspunse Martin.

Cum în tradiţia locală cine se ocupa de un oaspete trebuia să-i gătească personal, şi Martin ştia asta, Lacey îl chestionă din nou:

— Ştii că va trebui să gătesc pentru tine şi nici măcar nu te-ai interesat dacă sunt o bună bucătăreasă.

— Am riscat, replică el. Mi-am amintit că tata a fost invitat de multe ori la voi la masă şi nu s-a declarat niciodată nemulţumit.

Într-adevăr, Laurence Allen şi tatăl lui Martin făcuseră parte din acelaşi club.

Courtney Jackson murise subit, în urma unui atac cerebral, pe vremea când Martin era încă student în ultimul an la Cambridge.

— Pe vremea aceea gătea mătuşa Helena pentru toată lumea, răspunse Lacey. Îmi dai pălăria? spuse ea brusc, privindu-l pe Martin cum muta dintr-o mână în alta pălărioara pe care şi-o asortase cu atâta grijă la costumul

dedicat festivităţii.

Martin ascunse pălărioara la spate:

— Ah, sper că n-ai de gând să-ţi acoperi din nou părul, cu pălăria asta.

— Nu, ai mai spus asta o dată, nu e nevoie să repeţi, replică Lacey. Nu mă îmbrac de obicei aşa, pentru numele lui Dumnezeu, e costumul de la piesa pe care o vom juca de trei ori pe săptămână în micul teatru din cadrul Centrului. A scris-o Paul, dar e bazată pe povestea Alicei Gough.

— Şi tu ce joci? întrebă Martin.

— Alice.

— Dulcea Alice, bineînţeles. Trebuie să vin să te văd, răspunse Martin.

Cu ani în urmă, pusese şi el în scenă o variantă, se gândi Lacey. În acele zile jucau însă la clubul bisericii. Martin nu jucase niciodată, dar făcuse de nenumărate ori regia spectacolelor.

— Bună, spuse o fată drăguţă, cu un păr lung şi drept, blond, îmbrăcată într-o rochie verde de voal, cu câteva baloane roz în mână. Îţi mai aminteşti de mine? îl întrebă ea pe Martin, zâmbind stingher.

Acesta se întoarse spre ea, vădit deranjat că fata venise la el.

Ar trebui să-ţi aminteşti, se gândi Lacey. Îţi trimitea în fiecare an felicitări de Crăciun. Denice Wheeler era atât de atrasă de tine în anii adolescenţei, încât te urma peste tot ca o umbră. Trebuie să-ţi aminteşti asta.

— Ah, bineînţeles că îmi amintesc, spuse Martin, privind-o pe tânăra care se oprise bucuroasă lângă el. Ce mai faci?

— Ah, destul de bine. Sunt bucuroasă să te revăd. Întotdeauna am vorbit de toate împreună, pe vremuri. Hai să ne plimbăm puţin, Lacey te-a monopolizat destul, zâmbi ea spre Lacey, care recunoscu, surâzând.

— La ce oră vom lua prima masă împreună, mâine? întrebă Lacey.

— Pentru mine, ar fi cel mai bine la ora şapte seara. Dacă intervine ceva, mă poţi anunţa la Cross Keys.

— Tata va fi foarte fericit să te vadă, adăugă Lacey, dar făcu o grimasă foarte sugestivă, imediat ce el se întoarse cu spatele, urmând-o pe Denice.

— Tatăl tău nu-l poate suferi pe Martin? întrebă Paul. Dar dacă era prieten cu tatăl lui…

— Da. Tatăl lui era un om minunat. Mătuşa Helena obişnuia să spună despre el că era ultimul gentleman din acest ţinut. Martin nu semănase niciodată cu el.

— Cât timp va rămâne Martin aici? se interesă Paul.

— Pe toată perioada festivalului, răspunse ea, după care adăugă brusc: cred că plec acasă, acum. Am o durere îngrozitoare de cap.

— Pot să vin cu tine? întrebă Paul.

— Da, bineînţeles, cred că mai avem ceai acasă, pe urmă mergem să luăm masa în oraş, replică Lacey, prinzându-l de braţ.

Când trecură pe lângă Martin şi Denice, Lacey le strigă vesel:

— Distracţie plăcută în continuare.

— Şi ţie, replică Martin, în timp ce alergă să recupereze o minge pierdută de unul dintre copiii din preajma lui.

— A fost ceva serios între el şi Denice? întrebă Paul.

— Pentru ea, da. Nu ştiu însă dacă şi pentru el. Ea obişnuia să mi se plângă pe umăr, dar el nu cred că făcea asta cu nimeni.

Lacey îşi dădu jos costumul într-una din camerele casei parohiale, aflată în apropiere, şi îmbrăcă o rochie uşoară de mătase, de un albastru-deschis foarte frumos. Paul o aşteptă în hol, după care ieşiră pe una din uşile din spate ale casei.

— Îmi pare rău că n-am ştiut mai devreme că Martin te-a ales să te îngrijeşti de el în perioada cât va sta aici. Aş fi putut aranja să facă altcineva treaba asta. Aşa, simt că am pierdut teren, în ceea ce te priveşte.

— Nu, nu trebuie, spuse ea.

— N-am încredere în Jackson.

— Nu-ai de ce să-ţi faci probleme, răspunse ea, îndesând costumul pentru festivitate în sacoşa de rafie pe care o luase de la Centrul artelor. Nu puteam să refuz.

— Dar ce intenţii are, că te-a ales tocmai pe tine?

Paul era gelos, ceea ce era o prostie, aşa că Lacey îi zâmbi cald, privindu-l drăgăstos în ochi.

— N-are nimic cu mine. Pur şi simplu sunt singura persoană din comitetul de organizare pe care o ştie de mult timp. Oricum, are mulţi prieteni aici, la care va fi desigur invitat, iar Denice, după cum vezi, se pare că are de gând să-l ţină mai mult pentru ea, aşa încât nu voi fi nevoită să-mi petrec foarte mult timp cu el. Nu intru în niciun fel de planuri ale lui, te asigur.

— Bine, răspunse Paul, deşi era evident din tonul lui că se îndoia de cele spuse de Lacey cu atâta siguranţă. Te mai doare capul? schimbă el subiectul.

— Mi-a mai trecut, surâse ea cu bună dispoziţie, deşi în jurul ochilor umbrele de oboseală continuau să persiste.

Era probabil tensiunea acumulată, se gândi Lacey, mai mult decât oboseala. După asta, reflectă un moment la ceea ce însemna Paul în viaţa ei. Se simţeau bine împreună şi nimic nu va putea schimba asta. Martin nu rămăsese acolo din cauza ei, ci pur şi simplu pentru că avusese nişte zile libere. Îi părea foarte rău că Paul îşi făcea probleme de acest fel.

— Dar dacă tatălui tău nu-i va face plăcere că Martin va fi la cină, la voi, mâine seară?

— În acest caz, nu-mi va rămâne altceva de făcut decât să dau un telefon la Cross Keys şi să contramandez întâlnirea.

De altfel, Lacey se gândise încă de la început că tatăl ei va fi nemulţumit de această situaţie, dar casa era în aceeaşi măsură şi a ei, nu doar a tatălui ei, iar politeţea o obliga să nu refuze hotărârea organizatorilor. Spera, totuşi,

că tatăl ei o va înţelege.

Îl lăsă pe Paul în faţa televizorului din sufragerie pentru a urmări ştirile de seară, iar ea îşi luă un televizor portabil, mic, alb-negru, pentru a-l ţine deschis în baie, în timpul duşului. După doar câteva minute după ce intră sub apă, Lacey auzi vocea lui Martin, transmiţând de la festivalul din Chadsford şi ieşi repede afară, punându-şi pe ea un prosop, ca şi cum el ar fi putut s-o vadă. În momentul în care ştirea se termină, Lacey închise televizorul şi trecu în dormitorul ei, pentru a se îmbrăca.

Rămase o vreme în faţa oglinzii, doar în sutien şi bikini, privindu-se îndelung.

Ce mă fac? îşi spuse ea, realizând că avea tot timpul în faţa ochilor imaginea lui Martin. Ce mă fac? repetă ea, acoperindu-şi, disperată faţa cu mâinile. Apoi îşi privi cu atenţie degetele. Martin nu observase inelul de la mâna ei stângă. Nimeni, de altfel, nu făcuse nicio remarcă în acest sens.

Se auzi o bătaie scurtă în uşă şi Lacey anunţă:

— Sunt gata, vin, spuse ea, dar în acel moment tatăl ei intră în încăpere.

Tânăra fu foarte surprinsă, pentru că se aşteptă să fie Paul, pe care-l lăsase în sufragerie.

Laurence Allen se opri în uşă, respirând cu greutate, în timp ce faţa îi devenea din ce în ce mai aprinsă. Lacey nu-l mai văzuse niciodată atât de enervat.

— Lasă-mă să mă aşez, spuse el, abia auzit.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lacey, îngrijorată. Te-ai enervat din cauza lui Martin Jackson?

— Da, da, accentuă el şi mai roşu la faţă. Din cauza lui Martin Jackson. Paul tocmai mi-a spus că te-ai angajat să găteşti pentru el conform tradiţiei şi că va rămâne pe toată perioada festivalului.

— Da. Îi era foarte greu să-şi explice de ce se enervase chiar atât de mult tatăl său şi se auzi spunând: gătesc pentru el, nu mă culc cu el. Pe faţa lui Laurence Allen se

întipări imediat o expresie de adevărat şoc. Era un mare artist, dar rămas în urma vremurilor pe care le trăia, din multe puncte de vedere, se gândi Lacey, după care întrebă, plină de nedumerire:

— Care e problema? De ce eşti atât de enervat?

— Tatăl lui mi-a fost prieten foarte bun. Ştiu o mulţime de lucruri despre acest tânăr, care nu sunt cunoscute.

— Ştiu că nu l-ai agreat niciodată, spuse Lacey, care fusese întotdeauna convinsă că tatăl ei nu-l aprecia pe Martin pentru că acesta nu-i admirase niciodată opera, dar Laurence Allen adăugă imediat:

— El l-a ucis pe vechiul meu prieten. Lacey oftă:

— E o afirmaţie teribilă, tată, spuse ea, dar Laurence Allen se dovedi implacabil.

— A murit din cauza lui, accentuă cu şi mai multă insistenţă pictorul. Nu voi uita niciodată asta.

— Dar ce anume a făcut? întrebă Lacey, din ce în ce mai nedumerită. Martin fusese un student strălucit, orice părinte s-ar fi mândrit cu el.

— Courtney Jackson era terminat, din cauza fiului lui. De-asta a murit atât de repede. Mi-a spus despre el lucruri pe care nu cred că le-a mai spus nimănui. Îţi poţi închipui ce mi-a spus? Lacey scutură din cap.

— Sunt exact cuvintele lui: „Fiul meu nu e capabil să ţină la nimeni, în afara lui însuşi. Va călca peste cadavre şi va ajunge în vârf, pentru că s-a născut fără inimă”. Era convins că nu-şi va mai vedea fiul, acum că acesta era plin de bani. La câteva zile după ce mi-a spus toate acestea, Courtins Jackson a fost găsit mort pe strada mare.

Lacey nu putu să spună nimic câteva momente bune. Simţea că se-nvârte totul cu ea. După o tăcere apăsătoare de câteva minute, în care fiecare dintre ei privea îngândurat în altă parte, Lacey spuse încet:

— L-am invitat la cină, mâine seară.

— Nu în casa mea! explodă Laurence Allen.

— Nu.

Nu îl va invita, desigur, la aceeaşi masă la care tatăl ei lua cina alături de vechii lui prieteni în camera în care Courtney Jackson îi vorbise tatălui ei, cu atâta disperare, cu doar câteva zile înainte de a fi murit.

— Voi face în aşa fel încât să nu-l întâlneşti.

Laurence Allen îi puse o mână pe umăr, deşi el era cel care avea nevoie de sprijin şi se îndreptă spre uşă.

— Încearcă să ieşi din situaţia asta fără sens, în care te-au vârât. Trimite-le un cec, şi să găsească pe altcineva în locul tău. Nu mai suport să-l întâlnesc pe Martin Jackson. Azi-dimineaţă am reuşit cu greu să stau alături de el. Nu mă duceam, dar n-am ştiut dinainte că-l urăsc în asemenea grad. Nu mai vreau să inspir acelaşi aer cu el niciodată, şi nu vreau s-o mai faci nici tu.

— Am înţeles, spuse Lacey cu privirile plecate, întrebându-se ce putea şti tatăl ei despre Martin atât de grav. I-ai spus toate astea şi lui Paul? întrebă ea.

— Nu. Nu tot ce ţi-am spus ţie.

— Nu mai spune nimănui.

— Ce, nu mă crezi? întrebă el, cu ochii măriţi de uimire.

— Ah, bineînţeles că te cred. Cred însă că nu e bine să se afle în tot oraşul că îl acuzi pe Martin de moartea tatălui lui. Din câte am înţeles, asta gândeşti, nu-i aşa?

— Cred că şi el ştie că e adevărat. Oricum, nu voi mai vorbi despre asta. Ieşi cu Paul, nu-i aşa?

— Da.

— Foarte bine, răspunse el, puţin mai relaxat.

— Da, replică ea din nou, căutându-şi parfumul pe care i-l dăruise Paul cu câteva zile înainte şi dându-şi uşor în spatele urechilor.

Era o poveste sordidă la mijloc, se gândi ea. Poate simţise asta încă din anii copilăriei, că nu-l putuse suporta pe Martin niciodată. Simţise întotdeauna că e periculos.

Paul era cu totul diferit. Era iubit de familie şi de prieteni, iar el, la rândul lui, se purta foarte frumos cu toată lumea. Era, de asemenea, un iubit tandru şi generos şi va sta cât

mai aproape de el, în toată perioada cât Martin va fi în oraş. Când îl va întâlni pe Martin îi va fi cu siguranţă foarte greu să se comporte amabil cu el, după tot ce-i spusese tatăl ei.

Laurence Allen tuşi, ca şi cum mirosul parfumului îi iritase pieptul, după care oftă şi declară că probabil va merge devreme la culcare în acea seară. Intenţionase să iasă şi el în oraş pentru cină, dar nu mai avea dispoziţia necesară, aşa încât îşi va încropi ceva rece, cu cele existente în casă, va citi ceva şi se va vârî în pat.

— Te simţi bine? îl întrebă Lacey, privindu-l lung. Părea dărâmat. Lacey nu-şi închipuise, mai înainte, cât de mult îl putea afecta întâlnirea cu Martin. Făcuse desigur un mare efort astăzi de a sta alături de el, la deschiderea festivalului.

Paul o aştepta încă în sufragerie, în faţa televizorului.

— Ai văzut? întrebă el.

— Ce anume? Ah, deschiderea? Da. A fost frumos, nu-i aşa? Mă întorc în câteva minute, Paul. Mă duc doar să-i pregătesc tatălui meu un platou cu gustări reci, pentru cină.

Lacey aşează pe o tavă carne prăjită, şuncă şi nişte brânză, plus o sticlă de vin, când îşi aminti că-l chemase pe Paul la ea pentru a-i oferi o ceaşcă de ceai.

Aprinse aragazul, puse apa de ceai şi între timp pregăti o altă tavă, cu nişte sandvişuri cu şuncă şi câteva prăjituri.

Lacey era prea indispusă de cele spuse de tatăl ei, pentru a mai putea să mănânce. Bău deci un ceai şi după ce Paul savură cu poftă câteva sandvişuri şi aproape toate prăjiturile şi bău ceaiul, îi spuseră lui Laurence Allen noapte bună şi ieşiră.

Oraşul era foarte diferit de cum era de obicei. Străzile erau împodobite cu lumini colorate, lumea se plimba veselă de colo-colo, iar în piaţa unde se strângeau de obicei seara tinerii, începuse să se danseze în aer liber. Era o atmosferă foarte deosebită şi Lacey se opri să privească în jur.

— Ce vei face mâine? o întrebă Paul, oprindu-se lângă ea. Tatăl tău a fost foarte enervat când a auzit că l-ai invitat pe

Martin acasă şi s-a arătat, de asemenea, foarte nemulţumit că ai fost aleasă să te ocupi de el. M-a întrebat de ce n-am intervenit pentru a nu te ocupa tu de toate astea.

— Da, mi-a spus şi mie să renunţ să ofer aceste servicii pentru Martin. Cred că dacă Martin va veni la cină la mine acasă, mâine, tata ar fi în stare să-i pună otravă în mâncare.

— Ah, e chiar atât de pornit împotriva lui Martin?

Paul surâse cu mulţumire. Era conştient de influenţa pe care Laurence Allen o exercita asupra fiicei lui şi se bucura că acesta nu-l agrea pe Martin.

— Ai spus că dacă tatăl tău nu va fi de acord să-l inviţi, îl vei suna şi-i vei spune să nu mai vină la tine, îi reaminti Paul.

— Da. Şi aşa voi face.

— Îi vei mai găti, totuşi, aşa cum cere tradiţia? zâmbi el.

Lacey fu pe punctul să-i spună un nu prompt, dar pe urmă se răzgândi şi răspunse:

— Voi vedea.

Barul era plin de lume când ajunseră ei, de la poeţii care-şi citeau cu voce ridicată poeziile, la orchestra locală care avea un program de muzică de cameră şi până la tinerii care se înghesuiau veseli pe ringul de dans. Atmosfera era atât de încinsă, încât Lacey simţi nevoia să se implice şi ea. Le făcu cu mâna unor prieteni din cercul dansatorilor, după care-l prinse pe Paul de braţ:

— Hai să mergem şi noi acolo, spuse ea.

Lacey era o dansatoare foarte bună, dar nu mai dansase de mult, pentru că Paul nu ştia să danseze, dar în aglomeraţia de pe ring din seara aceea, tot ce trebuia să facă era să se mişte, indiferent cum.

La început, Lacey nu se simţi chiar în largul ei şi dansă cu gândul la toate problemele din ultima vreme, dar după câteva minute muzica o fură treptat şi începu să se mişte relaxată, zâmbind fericită spre prieteni, dar şi spre persoanele pe care le vedea atunci pentru prima oară.

Aproape toată lumea zâmbea, de altfel, dar Paul avea o faţă nemulţumită şi foarte serioasă, lăsându-se condus automat într-o parte şi-n alta de Lacey, care încerca din răsputeri să imprime şi în mişcările lui ceva din ritmul muzicii care încingea toată atmosfera.

Se întrebă dacă Martin ştia să danseze, dar revăzându-i în minte mişcările de felină cu care mergea, fu imediat sigură că era un dansator excelent. Probabil era şi el pe-aici, îşi spuse Lacey şi se întrebă, în acelaşi timp, dacă Denice era încă, împreună cu el, însoţindu-l peste tot, aşa cum făcea mai demult. Martin frânsese o sumedenie de inimi, pe vremea când locuise aici.

Paul fu strigat de o fată cu părul roşu şi întoarse capul spre locul de unde se auzise vocea.

— Ce surpriză să te găsesc aici, spuse ea, râzând. Ar fi frumos să ne distrăm împreună, seara asta.

Lacey o recunoscu imediat. Era una dintre tinerele care lucrau la bibliotecă.

— Sunt ocupat să mă dau în spectacol astăzi, surâse amar Paul şi se îndepărtă, oprindu-se la marginea ringului.

Lacey îl urmă imediat.

— Ce m-am mai distrat, spuse ea, imediat ce ajunse lângă el.

— Poţi continua, răspunse Paul, îmbufnat. Nu crezi că pur şi simplu îi poţi lăsa un mesaj lui Jackson, prin care să-i spui să nu vină mâine seară în casa tatălui tău? continuă el, atacând problema care-l rodea cel mai mult.

„Dar e şi casa mea”, îşi spuse Lacey.

— Voi merge să-l anunţ personal, spuse ea, foarte hotărâtă. Te rog, nu mă cicăli, adăugă ea, cu răceală.

— N-am cicălit în viaţa mea pe nimeni.

Era pentru prima dată când îl jignea, dar asta pentru că era pentru prima dată când o scotea din sărite.

— Dar dacă tatăl tău se opune atât de mult…

Lacey îşi aminti dintr-odată cum mătuşa sa obişnuia să spună: „Tatăl tău e un mare artist şi munca lui e cel mai

important lucru din casa asta”. Aşa s-a întâmplat întotdeauna, se gândi Lacey. Totul se învârtise în casă în funcţie de dorinţele lui.

— Nu te teme, răspunse ea. Martin Jackson nu va călca niciodată pragul casei tatălui meu, spuse ea pe un ton melodramatic, care nu-i scăpă lui Paul.

— În acel moment, însă, Porteus şi Maisie se apropiară de ei, braţ la braţ.

— Veniţi în târg? întrebă Maisie.

— Nu-mi place acolo, murmură Paul.

— Ah, poate fi foarte interesant pentru o noapte, spuse Lacey, entuziasmată. Ai ceva împotrivă dacă eu mă duc?

— Nu, n-am de gând să te cicălesc. Poţi face exact ceea ce vrei.

Îşi va cere iertare mâine, pentru cele spuse la nervi, se gândi Lacey, dar în seara asta voia să se simtă bine. Dacă el voia să stea bosumflat, nu era vina ei.

— Bine, atunci, ne vedem mâine seară la cină, la mine? întrebă ea.

— Mulţumesc, răspunse Paul, deşi nimic din tonul lui nu părea să exprime plăcere sau bucurie.

Lacey îl luă pe Porteus de celălalt braţ şi-i spuse, veselă:

— Hai să mergem în târg.

În mod sigur, Porteus şi Maisie auziseră de angajamentul care se făcuse între ea şi Martin pe perioada festivalului, dar nu erau atât de obtuzi încât să vadă în asta o obligaţie permanentă, aşa încât nu spuseră nimic în momentul în care o văzuseră pe Lacey cu Paul.

După ce se îndepărtară puţin, Maisie, surprinsă că Paul o lăsa singură în acea seară pe Lacey, întrebă:

— V-aţi ciondănit?

— Nu ştiu, dar se pare că da.

— Nu din cauza lui Jackson, cred.

Maison ştia cât se antipatizaseră pe vremuri Lacey şi Martin, astfel că ultimul lucru din lume la care se aştepta era ca ei doi să fi făcut pace.

— Cred că s-a supărat că am vrut să dansez, iar el nu ştie. I s-a părut că se dă în spectacol.

— Dar tot ce se petrece acum e un spectacol, râse Porteus.

— Atunci, fiecare face ce-i place, nu-i aşa? replică Lacey, cu bună dispoziţie.

Târgul se întindea pe patru acri, în afara oraşului, dar acum devenise neîncăpător. Nu lipsea niciunul dintre elementele obişnuite într-un parc de distracţii, iar tarabele erau pline cu toate produsele tradiţionale obişnuite într-o zi de sărbătoare populară.

Lacey se gândi o clipă să nu uite să treacă pe la hotelul lui Martin pentru a-i lăsa mesajul, dar apoi îşi spuse că putea face asta şi a doua zi dimineaţă, după care intră într-un tunel al groazei, plină de bucurie ca un copil, nu înainte însă să le strige prietenilor ei:

— Ne vedem mâine!

În sala oglinzilor, Martin apăru dintr-odată în faţa ei. Îşi întoarse însă capul când îl văzu şi se îndreptă spre capătul celălalt al sălii, unde imaginile din oglindă o transformară într-o apariţie grotescă, foarte înaltă şi subţire, cu un nas ca al unei girafe şi cu o faţă extrem de alungită. Lacey simţi că i se tăiase respiraţia. Nu voia să-l întâlnească pe Martin. Cu sau fără Denice, prezenţa lui o tulbura întotdeauna mult prea mult.

Acum că ştia că se afla şi el în târg, trebuia să plece de aici cât mai repede cu putinţă.

Se mai uită o dată, gânditoare, la figura monstruoasă din oglindă şi dădu să plece, când o altă figură, la fel de grotescă apăru în oglindă, alături de a ei.

Lacey întrebă imediat figura din oglindă:

— Tu ce naiba mai cauţi aici?

— Dar tu? replică Martin.

— Eu mă ascundeam de tine.

— Te-aş fi găsit oricum. Te-am urmărit.

Lacey crezuse că nu o observase, dar se vede că o

văzuse, totuşi.

— De ce m-ai urmărit?

— Mai e valabilă invitaţia pentru cină, de mâine?

— Nu.

— Nici nu credeam că mai e. Lacey se întoarse brusc spre el.

— Am avut surpriza să văd că tatăl meu te urăşte mai mult decât credeam.

— Şi tu mă urăşti? întrebă el, încercând s-o prindă în braţe, însă Lacey se retrase imediat.

— Am venit cu nişte prieteni, însă ne-am despărţit. Trebuie să-i caut, adăugă ea, îndreptându-se spre ieşire. Cu cine eşti aici?

— Cu tine, din câte se poate observa, spuse el, prinzând-o de mână şi mângâindu-i degetele.

Lacey zâmbi şi toată tensiunea ei se topi dintr-odată, ca şi cum ar fi băut un pahar de vin foarte tare. Simţi degetul mare al mâinii lui mângâindu-i palma într-un mod foarte intim şi insistent, astfel că spuse încet:

— Ştii că toată lumea e cu ochii pe tine, aici, spuse Lacey, analizându-i cu atenţie faţa, care părea mult mai tânără în acele clipe.

— Cred că zâmbetul tău le atrage mai mult privirile, replică el şi se îndreptară mână în mână spre tarabe.

Asta ar fi trebuit să facem cu cinci ani în urmă, se gândi Lacey, simţindu-se ca şi cum s-ar fi întors în timp, pe vremea când avea nouăsprezece ani şi el douăzeci şi doi. Ce vor spune prietenii lor, dacă îi vor vedea împreună, mână în mână? Probabil vor fi cu toţii în şoc, se gândi Lacey.

— Ce vrei să luăm? Vată de zahăr sau un brandy? întrebă Martin, când ajunseră în faţa unui stand unde erau expuse toate produsele tradiţionale pentru un astfel de eveniment.

— Un brandy.

După ce comandară, Martin o întrebă, privind-o cu insistenţă:

— Ce e cu acest Paul?

— E viitorul meu.

Martin râse uşor, privind în altă parte.

— Atunci cum te vei ascunde acum, de el? continuă Martin, sarcastic. Vrei să ne plimbăm puţin cu caleaşca?

— Bună idee, replică Lacey. Hai să luăm una.

Se urcară aşadar în caleaşcă, înghesuindu-se pe cele două locuri acoperite, faţă-n faţă.

— Vei rămâne, într-adevăr, două săptămâni? întrebă Lacey, în momentul în care caleaşca se puse din nou în mişcare.

— Bineînţeles.

— Denice va fi foarte fericită, atunci. E o fată foarte drăguţă, comentă Lacey.

— E o proastă, replică Martin. Întotdeauna a fost aşa.

— Asta e ceea ce crezi despre noi toţi? întrebă Lacey cu îndrăzneală. Suntem cu toţii, pentru tine, doar nişte ţărănoi fără minte?

— Asta te crezi? replică Martin, uitându-se preocupat pe fereastră.

— Acest oraş a fost întotdeauna prea neînsemnat pentru tine, nu-i aşa?

— N-a existat niciodată nimic care să mă ţină aici.

— Tatăl meu mi-a spus ieri că tu i-ai ucis prietenul.

— Ce prieten?

— Pe tatăl tău.

— Şi-a pierdut minţile.

— Spunea că tatăl tău fusese foarte îngrijorat din pricina ta.

— Probabil. N-am fost niciodată pe aceeaşi undă. Nu mă văd urmându-i exemplul, în nimic.

„În mod sigur”, reflectă Lacey, „domnul Jackson l-ar fi vrut pe Martin director de bancă, sau aşa ceva, iar el îşi urmase propriul lui ideal, întotdeauna. Asta n-a înţeles tatăl lui.”

Martin nu regreta, după toate aparenţele, această

divergenţă cu tatăl lui.

— Nu ţi-a păsat niciodată că tatăl tău a vrut să urmezi altă cale? N-ai niciun fel de sentimente? N-ai inimă? Chiar nu simţi nimic?

Exact în acel moment se auzi o bubuitură şi caleaşca se lăsă pe o parte, în timp ce Lacey căzu pe podea, iar Martin peste ea.

Mâinile lui o cuprinseră apoi brusc, iar gura i se lipi imediat de a ei. În clipa următoare, tânărul o sărută cu o pasiune cum Lacey nu mai văzuse la nimeni, în viaţa ei.

După asta, Martin îşi dădu capul pe spate şi o întrebă printre dinţi:

— Dar tu? Tu simţi? Ai fost în stare să simţi ceva în timpul acestui sărut?

Birjarul puse roata la loc în doar câteva minute, dar inima feţei bătea încă să se rupă.

Lacey simţi că nu mai voia să plece din braţele lui. Voia din nou ca buzele lui să se lipească de ale ei şi să simtă iarăşi şi iarăşi acel sărut, chiar de-ar fi ca toată lumea să se prăbuşească din această cauză.

Capitolul 3

Lacey începu să râdă.

— Ce ridicol, spuse ea, râzând şi mai tare şi întrebându-se, în acelaşi timp, dacă nu cumva făcuse o criză de isterie.

Erau încă întinşi pe jos, între cele două scaune şi Martin îşi ţinea încă braţele în jurul ei.

Deodată, îl văzu zâmbindu-i cu toată gura. Albul dinţilor lui puternici se profilă extrem de senzual pe perdeaua întunecată a nopţii, după care îl auzi spunând:

— Legătura noastră ar stârni foarte mult interes în târg. Am putea face un film sexy demenţial, împreună.

— Sper că acest incident nu era prevăzut în programul de plimbare tradiţional, spuse Lacey surâzând ironic.

— Nu. A fost doar o oprire forţată, replică Martin, foarte serios.

În acel moment, birjarul deschise uşa şi îi anunţă că fusese un mic accident. Spera că n-au păţit nimic.

— Nu-i nicio problemă, bătrâne, răspunse Martin, ridicându-se de pe podea.

Lacey se ridică şi ea, dar Martin îi spuse imediat foarte hotărât:

— Stai jos. Dezechilibrezi barca, surâse el şi Lacey se aşeză ca hipnotizată pe scaunul din faţa lui, prinzându-se cu putere de marginile acestuia, astfel încât, dacă se mai întâmpla să aibă parte de vreo oprire bruscă, să nu mai alunece.

— Aşa, spuse ea, acum nu voi mai cădea pe podea la niciun fel de incident.

— Eşti sigură că nu mai vrei?

— Absolut sigură. N-am niciun chef să devenim centrul atenţiei acestui festival.

— Cui îi pasă?

— Sunt destule persoane cărora le-ar păsa, spuse ea, gândindu-se la Paul, care n-ar fi iertat-o niciodată dacă s-ar afla de cele întâmplate acum.

— Unde sunt toate inelele pe care le aveai azi-dimineaţă?

— Le-am dat jos.

— Vinde-mi mie unul.

— Nu ţi-e bun niciunul, spuse ea, surprinsă de această cerere a lui, pentru că nu-l văzuse niciodată purtând vreun inel. Poţi cumpăra unul la standul nostru de la Centrul artelor, l-ai văzut azi-dimineaţă. Ei îţi pot oferi un model foarte special, spuse ea, întrebându-se de ce nu mai porneau. Dacă va mai rămâne mult timp aici cu Martin, va începe să debiteze numai prostii, de emoţie.

— Cum merge Centrul tău?

— Reuşim să supravieţuim.

— Eşti mulţumită?

Nu era la un interviu televizat, aşa că nu-i răspunse.

— Chiar eşti satisfăcută? Nu te-ai gândit niciodată să-ţi urmezi steaua ta? continuă el.

— Ce stea?

Trebuia să oprească această conversaţie până nu devenea prea serioasă, se gândi ea, dar adăugă:

— Dacă o voi găsi, va fi pentru foarte mult timp, spuse ea.

Oricât de mult ar vrea să nege asta, adevărul era că ori de câte ori se afla lângă Martin, sângele îi circula cu o viteză uluitoare prin vene. Ochii lui privind-o o tulburau mai mult ca atingerea oricărui bărbat din lume.

— Ce parfum foloseşti? continuă el întrebările.

„Parfumul pe care mi l-a dat Paul cu dragoste”, ar fi vrut să spună.

— Nu ţi se potriveşte, continuă el.

— Ba da. Îmi place foarte mult. Dar de unde poţi să ştii ce parfum mi se potriveşte? întrebă ea, deranjată de afirmaţia lui, pentru că nimeni n-o cunoştea mai bine decât Paul. Cu Martin vorbise mai deschis doar într-o singură noapte şi asta în urmă cu cinci ani.

— Ştiu, spuse el categoric.

Ca şi ea, Martin realizase puternica atracţie fizică dintre

ei. Nimic mai mult, îşi spuse el, dar această atracţie era într-adevăr foarte greu de învins.

Lacey ar fi vrut ca în acel moment să-şi treacă mâinile prin părul lui, să-i descheie cămaşa şi să-şi plimbe degetele pe umerii lui puternici şi pe pieptul musculos. Îi vorbi însă în continuare de proiectele lor cu Centrul de arte, făcându-i o mică descriere a tuturor celor care lucrau acolo.

Pe unii dintre ei Martin îi ştia de pe vremea când locuise în acest oraş. Cei mai mulţi, însă, veniseră acolo după plecarea lui.

Urmă un zgâlţâit puternic, după care caleaşca se puse în sfârşit din nou în mişcare.

— Am pornit, spuse el, prinzând-o de umeri şi sărutând-o din nou. Încet şi foarte senzual.

— Ai înnebunit? întrebă Lacey.

— N-am fost niciodată mai sănătos, răspunse el, luându-i faţa în mâini. Mai bine ieşim afară, nu crezi?

— Cum vrei.

Fotografii locali, însărcinaţi să prindă tot ce se petrecea în prima noapte a festivalului, ajunseră imediat la locul accidentului, astfel că în momentul când ieşiră din caleaşcă, fură imediat asaltaţi. Martin era o celebritate, iar Lacey Allen era una dintre cele mai cunoscute persoane din regiune. O fotografie cu ei doi, captivi într-o caleaşcă, la miezul nopţii era desigur de mare interes.

Brenda Brown, cea mai tânără jurnalistă din localitate, veni spre ei imediat ce-i văzu ieşind afară şi-i întrebă, cu mult aplomb, ce simţiseră în momentul producerii accidentului.

— A fost nemaipomenit, nu-i aşa, Martin?

— Absolut fantastic, replică acesta, zâmbindu-i larg domnişoarei Brown, care se grăbi să facă încă o fotografie.

În acel moment, Lacey realiză că Martin era plin de ruj pe obraz, iar rochia ei era mototolită şi prăfuită. În mod sigur, rujul i se întinsese de două degete deasupra buzelor, pentru că unul dintre fotografii de lângă ea, Charlie Rilke, o

fotografie cu insistenţă, privind amuzat spre gura ei, după care se apropie şi-i şopti la ureche:

— A fost o zguduitură destul de puternică, nu-i aşa?

— Da, destul de puternică, repetă automat Lacey.

— Le-a luat numai mult de o oră şi un sfert să repare roata caleştii. V-aţi gândit că ar fi posibil să n-aveţi cu ce să vă mai întoarceţi în oraş în noaptea asta?

Charlie, un bărbat scund şi cinic, îl ştia foarte bine pe Paul, dar îl admira din toată inima pe Martin Jackson.

— Nu ne-am făcut niciun fel de probleme, interveni Martin. Luminile oraşului în sărbătoare se vedeau atât de frumos pe fereastra caleştii, încât am fi putut sta acolo ore întregi.

Se auziră câteva râsete, dar Lacey şi Martin se îndepărtară de locul accidentului, hotărâţi să-şi continue drumul pe jos.

— Ai ruj pe obraz, îl informă Lacey pe Martin, bosumflată. Acesta se şterse repede pe un obraz cu dosul palmei.

— Pe celălalt, şi acum poţi să pleci, mă duc singură acasă.

— Te însoţesc.

— Nu e nevoie.

Martin o urmă însă şi, peste câteva minute, întâlniră nişte prieteni, care se uitară lung la ei, văzându-i împreună la acea oră.

— Bună, ce faceţi împreună la ora asta?

— Iertaţi-mă, dar sunt foarte grăbită, spuse Lacey şi-şi continuă drumul. Martin se uită o clipă nedumerit, după care o urmă. Când ajunseră la poarta casei ei, Lacey îşi luă inima-n dinţi şi anunţă cu multă hotărâre:

— Iartă-mă, dar nu pot să te invit înăuntru.

— Ştiu.

— Atunci, noapte bună, spuse ea intrând în curte, dar se întoarse şi continuă să-i vorbească printre gratii: N-am vrut niciodată să te mai văd. Am fost întotdeauna convinsă că îmi porţi ghinion. La revedere, deci.

— Nu te cred, replică el.

— Dumnezeule, cât de insistent eşti!

Martin o ţintui cu privirea. Era foarte conştient de atracţia puternică pe care o exercita asupra ei, aşa cum se întâmpla cu nouăzeci şi nouă la sută dintre femeile pe care le întâlnea. Lucrurile erau foarte schimbate acum, faţă de anii adolescenţei lor, când Lacey era singura fată care nu-l putea suporta. Aproape nu-i venea să creadă că de astă dată se aprinsese atât de uşor pentru el.

— Ne vedem curând, spuse el dând să plece, dar Lacey răspunse imediat, cu răceală:

— Nu.

— Ba da, replică el, privind peste umăr, în timp ce se îndepărta.

Îl privi cum se pierde în întuneric şi-ar fi vrut să-i strige din toate puterile: Nu!...

Simţea că nu-l urâse niciodată mai mult ca în acel moment. Era atât de sigur pe el, ca şi cum ar fi fost convins că în toţi aceşti ani care trecuseră, ea nu făcuse decât să-l aştepte.

Intră în casă, deschizând foarte încet uşa de la intrare, pentru a nu-l trezi pe tatăl ei. Nu i-ar putea suporta privirile, astă-seară. În mod sigur, ar fi întrebat-o unde era Paul, că n-a intrat cu ea şi n-avea acum dispoziţia necesară pentru a da explicaţii. Mâine, poate. Azi, însă, îi era imposibil. Urcă, deci, cu multă atenţie, în dormitorul ei.

Pe fereastra deschisă, răzbătea încă până la ea rumoarea festivităţii, iar pe cer se vedeau încă o serie întreagă de focuri de artificii. Probabil se mai dansa, încă, în piaţa oraşului, se gândi Lacey, închizând ferestrele şi trăgând draperiile.

Paul era probabil de mult în camera sa din centrul localităţii. Pentru o clipă, Lacey se văzu alături de el, mărturisindu-i cu toată sinceritatea:

„Da, e adevărat că în anii adolescenţei nu ne puteam suporta, dar azi-noapte, eu şi cu Martin am fost foarte

apropiaţi. E incredibil, dar acesta este adevărul. Cu cinci ani în urmă, fusese din nou aici şi ne războiserăm ca de obicei, dar în noaptea dinaintea plecării lui, în mod surprinzător, pentru amândoi, am făcut dragoste. A doua zi a plecat şi nu ne-am mai văzut de atunci. Nu ne-am scris şi nu ne-am căutat niciodată în tot acest timp. Nu-l iubesc, aşa cum te iubesc pe tine, dar recunosc că simt pentru el o mare atracţie fizică. De aceea n-am vrut să se întoarcă. E o nebunie, dar fiecare părticică a corpului meu tânjeşte după îmbrăţişările lui".

Dacă i-ar spune doar zece la sută din acest adevăr lui Paul, în mod sigur l-ar pierde pentru totdeauna. Ar fi crezut-o infatuată, ca pe Denice şi altele.

Oricum, toată situaţia era cât se putea de dureroasă. Senzualitatea animalică a lui Martin o făcuse şi pe ea să cadă-n plasă. Ştia că astfel de sentimente puteau fi doar îndepărtate, cu mare greutate, pentru o vreme, dar nu le puteai învinge cu totul.

Nu aprinse lumina. Îşi dădu jos pantofii şi se aşeză pe pat, cuprinzându-şi gleznele cu braţele, în timp ce bărbia şi-o sprijini de genunchi, încercând să-şi obişnuiască ochii cu întunericul, pentru a se putea plimba prin cameră, fără a se lovi de mobile. Rămase însă nemişcată, în cele din urmă, privind fix, ca o somnambulă.

Era o seară de vară fierbinte. Cam pe la ora asta. Căldura era înnebunitoare. Toată lumea aşteptase cu nerăbdare, zile în şir, ca vremea să se răcorească, dar soarele continuase să strălucească cu şi mai multă putere, iar pe cer nu se mai zărise niciun nor, de foarte multă vreme.

Nu se mai poate s-o ţină tot aşa" era leitmotivul convorbirilor de mai bine de cinci săptămâni. În noaptea aceea, însă, cerul se împânzise dintr-odată de nori, acoperind toate stelele, iar tunetele deveniseră din ce în ce mai puternice.

Tatăl său se întorsese târziu de la Londra şi se dusese

direct la culcare, dar mătuşa Helena lucra încă la o tapiserie, în atelierul lui. Casa lor era plină de tapiseriile realizate de mătuşa sa. De asemenea, erau alte o mulţime de persoane, de pe întreg teritoriul ţării, care aveau tapiserii sau perne făcute de mătuşa Helen. Ori de câte ori, însă, Lacey era entuziasmată de vreo tapiserie a mătuşii sale, aceasta răspundea, plină de modestie:

— Nu sunt destul de bună, Lacey, e doar o modalitate de a-mi pierde timpul.

Pe vremea aceea, Lacey era încă studentă la Colegiul de arte şi avea aceeaşi părere despre munca ei. Tocmai ieşise dintr-o relaţie amoroasă destul de plicticoasă, avea nouăsprezece ani şi voia să ştie o mulţime de lucruri despre lumea în care trăia.

După ce băuse o ceaşcă de cafea cu lapte împreună cu mătuşa sa, mai rămase un timp alături de ea, încercând să citească, în timp ce aceasta îşi vedea de treburile ei. Scoseseră televizorul din priză din cauza tunetelor, astfel că atmosfera era destul de apăsătoare. După ce realiză, în sfârşit, că nu se poate concentra asupra celor citite, Lacey îi spuse mătuşii sale că doreşte să plece în dormitorul ei.

— Foarte bine, răspunse aceasta, punând alt fir de mătase în ac. Eu mai rămân puţin.

În faţa dormitorului ei, însă, Lacey se răzgândi. Coborî tiptil scările şi ieşi din casă.

Aerul era atât de înăbuşitor, încât simţi că abia mai putea respira. Totuşi, era mai bine decât în casă, îşi spuse ea. Străzile erau, însă, pustii. Nu era niciun semn de viaţă, cu excepţia vreunei lumini, ici şi colo. Oraşul părea mort. Se simţea ca şi cum ar fi fost singura supravieţuitoare a cine ştie cărei catastrofe naturale.

Mersese pe străzi fără nicio ţintă, când, deodată, ajunse în faţa casei familiei Jackson. Era o casă cu trei etaje, în stil gregorian, cu un magazin la parter. Courtney Jackson murise cu patru luni înainte, şi acum casa era mai mult pustie. Când ajunse însă în faţa porţii, văzu că era larg

deschisă. După doar câteva momente, îl zări pe Martin, ieşind din casă.

Îi făcu cu mâna şi Lacey se opri:

— Ce mai faci? o întrebă el.

— Mă plimb, răspunse ea, pentru că nu-i venise nimic altceva în minte.

— Ai mai întâlnit azi, pe cineva, pe-afară?

— Pe nimeni cunoscut.

Porniră încet, unul lângă altul, pe strada încinsă şi pustie.

— Ai vrea să mergem undeva anume? o întrebă el.

— Nu. Tu?

— Pe deal.

Nu mai spuseră nimic, dar se îndreptară într-acolo, fiecare adâncit în propriile gânduri. Niciun cuvânt şi niciun contact între ei doi. Dacă n-ar fi început furtuna, probabil s-ar fi plimbat o vreme aşa, după care s-ar fi întors şi nu şi-ar fi spus nimic mai mult decât un noapte bună.

Tunetele însă răsunară din ce în ce mai jos, iar fulgerele părură că vor să despice cerul în două, deasupra lor.

În vârful dealului, Lacey se opri, cu o durere sfâşietoare în piept: tatăl ei era un mare artist, iar ea nu era decât neînsemnata lui fiică.

Un oftat sfâşietor îi scăpă din piept şi Martin se întoarse imediat spre ea:

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

— Nimic.

— Atunci, ce sunt astea? replică el, luându-i bărbia în mâini şi ştergându-i lacrimile.

— Plouă.

Lacrimile însă începură să i se prelingă pe obraji din ce în ce mai repede şi Martin o prinse de umeri.

Totul păru însă nespus de firesc, dintr-odată, ca şi cum ar fi găsit rezolvarea la toate problemele ei. Îşi lăsă capul pe spate şi în acel moment un strop de ploaie îi căzu direct pe nas.

— Ce-a fost asta? întrebă el, după care o cuprinse în

braţe şi o ridică, învârtind-o cu bucurie.

Dintr-odată, însă, începu să toarne cu găleata.

— Am fost nebuni să venim aici, unde suntem ca sub un duş.

— Nu-mi pasă dacă mă udă, exclamă Lacey.

— Eşti trăsnită, replică el. Lacey râse cu poftă.

— Eu sunt trăsnită? Cine a avut ideea să venim aici, pe o astfel de vreme?

Martin îşi dădu jos bluza cu fermoar cu care era îmbrăcat şi o înveli cu grijă, deşi era deja prea târziu, după care coborâră în fugă.

Pe vremea aceea, cabana care era acum arsă, deşi nu era foarte îngrijită, mai avea totuşi uşă şi acoperiş. Podeaua era încă acoperită cu o carpetă subţire şi era cald şi primitor, după urgia de afară.

Erau complet uzi, iar părul lui se făcuse, inele mărunte-mărunte. Părul ei avea aceeaşi formă, când era ud.

— Părul nostru se încreţeşte foarte tare când e ud. Nu e interesant că avem aceeaşi textură a părului? întrebă ea.

— Al tău e mult mai frumos, spuse el ciufulind-o, în timp ce un frison de plăcere traversă spatele ei.

Apoi, Martin o trase mai aproape şi ea îşi rezemă capul de umărul lui.

Ştiuse întotdeauna că Martin era o companie foarte plăcută, deşi nu mai stătuseră împreună, singuri, niciodată. Toată aversiunea ei anterioară pentru el dispăruse ca prin minune.

Vorbiră despre Cambridge, despre faptul că el începuse să colaboreze cu televiziunea şi despre atmosfera de la colegiul ei de artă.

— Am auzit că eşti un fel de sex-simbol în grupa ta, spuse el râzând. Nici nu-i de mirare, de altfel, îşi continuă el comentariul. Avem o mulţime de lucruri în comun, nu-i aşa?

Era de fapt foarte adevărat, se gândi Lacey, privindu-l lung. Mama lui murise când îi dăduse viaţă, iar a ei când ea avea doar câteva luni. Totuşi, în comparaţie cu puterea de

atracţie pe care o putea exercita el, a ei era egală cu zero.

Totuşi, îi spuse râzând:

— Da, se pare că suntem făcuţi din acelaşi aluat. Ca şi cum am fi frate şi soră.

Ochii ei erau albaştri-deschis, ai lui de un albastru foarte intens. Gura lui însă era foarte voluntară, spre deosebire de a ei.

— Poate doar fraţi vitregi, replică el zâmbind.

Nu erau niciun fel de rude, într-adevăr, dar în acele momente se simţea foarte apropiată de el, ca şi cum ar fi fost cel mai bun prieten pe care l-a avut vreodată.

Un tunet puternic zgudui toată cabana şi Lacey tresări, privindu-l îngrozită, ca şi cum i-ar fi cerut ajutorul. Martin zâmbi cu căldură şi începu să-i mângâie sprâncenele, apoi buzele, coborându-şi mâinile tot mai jos pe corpul ei, vrând parcă să se asigure că era reală.

O explozie de senzaţii urmă imediat în trupul ei, o reacţie pe care nu şi-ar fi putut-o imagina nici măcar în cele mai frumoase vise. Îşi deschise braţele şi-l cuprinse cu toată fiinţa, vrând parcă să devină una cu el. Îmbrăţişarea fu atât de năvalnică, încât căzură amândoi pe podea. Nu mai avu forţa să dea înapoi. Nu mai simţise niciodată puterea unei atracţii atât de naturale şi de incredibile. O furtună de sentimente, care îi prinse în vârtejul ei, ducându-i tot mai sus, dincolo de orice idee de spaţiu sau timp.

Adormi şi se trezi în braţele lui Martin. Nu era însă deloc surprinsă când se trezi şi-l găsi acolo. Ca tot ceea ce se întâmplase între ei în ultimul timp, i se păru absolut normal. Era relaxată şi somnoroasă şi spuse încet, îmbrăţişându-l:

— ’Neaţa.

— Încă nu e chiar dimineaţă, şopti el.

Vocea lui era caldă şi apropiată şi Lacey absorbi cu tot trupul fierbinţeala trupului lui.

— S-a oprit ploaia? întrebă ea, cu gura în pieptul lui.

— A făcut o pauză, dar în mod sigur va începe din nou.

Lacey se întrebă o clipă dacă el dormise sau nu şi dacă

da, cât timp, după care se ridică.

— Trebuie să plec acasă.

— Ştie cineva că ai ieşit afară?

— Din fericire, nu. Ce oră e?

— Aproape trei. Uite, Lacey, în dimineaţa asta trebuie să plec foarte devreme. O să te sun.

— Bine, spuse Lacey, îmbrăcându-se. Dumnezeule, sper că nu m-au căutat, adăugă ea.

Începuse să plouă din nou în momentul în care părăsiră cabana. Fură la fel de tăcuţi ca la venirea pe deal, dar de data asta el o ţinea de braţ şi îşi potriviră paşii pentru a călca în acelaşi timp.

Când ajunseră în faţa casei lui, Lacey declară cu hotărâre:

— De aici pot să merg singură acasă, fără nicio problemă.

— Ah, nu. Te conduc, răspunse el la fel de hotărât, în timp ce Lacey se rugă să n-o aştepte nimeni, la sosirea acasă.

Odată ajunşi, se priviră o clipă, fugar, după care Lacey îi spuse în grabă:

— Se pare că am avut noroc. La revedere.

— La revedere, îi răspunse el şi se îndepărtă.

După ce intră în holul întunecat, Lacey se mai uită o clipă pe fereastră, sperând să îl mai vadă o dată, dar Martin dispăruse.

După asta, intră încet în baie, deşi putea face duş la ce oră voia, fără a i se face vreo observaţie pentru asta. Era adevărat că era puţin cam neobişnuit să facă duş la ora trei şi jumătate dimineaţa, dar putea spune că nu reuşise să doarmă, din cauza tunetelor.

Potrivi cu atenţie apa, după care se aşeză sub jetul cald, îmbrăţişându-şi corpul înfrigurat şi secretul ei, deopotrivă.

Era un secret minunat, îşi spuse ea, acum. Nu-l spusese nimănui şi nu credea că Martin a suflat vreo vorbă despre asta, pentru că s-ar fi auzit, în mod sigur.

A doua zi trăise fiecare moment cu o emoţie incredibilă,

în aşteptarea telefonului lui. Seara, când mătuşa sa plecase la culcare, Lacey îi spuse că ea trebuia să mai rămână în sufragerie, pentru că voia să vadă la televizor un film vechi, care va ţine până după miezul nopţii.

Niciun semn de la Martin, însă. Fusese destul de uşor să-i găsească scuze pentru seara aceea, dar nu şi pentru a doua zi. La sfârşitul săptămânii, se resemnase cu gândul că Martin n-avea nimic să-i spună.

Vacanţa se sfârşise curând după aceea şi Lacey intră în ultimul ei an de colegiu. Câteva luni în şir se uitase în fiecare zi, cu nerăbdare, în cutia poştală, aşteptând să găsească un plic de la Martin. Nu primise însă nici măcar o felicitare de Crăciun.

Casa familiei Jackson se vându curând după aceea. Din câte auzise Lacey, mai târziu, Martin rămăsese în relaţii cu câţiva prieteni din oraşul lor, dar nu mai venise niciodată acolo.

După un an începuse să apară la televizor, la programele de ştiri. Era foarte bun şi avusese succes încă de la primele apariţii. Lacey se strădui să uite acea noapte petrecută cu el.

Viaţa ei fusese departe de a fi spectaculoasă, dar se bucura de ea şi nu-şi mai dorise să-l vadă niciodată pe Martin. Sentimentele de antipatie pe care le avusese pentru el ani în şir reveniseră în inima ei. Avea centrul ei de cultură şi doi oameni care o iubeau: tatăl ei şi Paul.

Asta îi ajungea, pentru a fi mulţumită.

Dacă nu ar fi fost invitat la festival, n-ar mai fi avut niciodată prilejul să dea ochii cu ea, dar acum e aici şi vrea să pătrundă cu forţa în viaţa ei liniştită de până acum, pentru simplul motiv că simţea nevoia să se distreze.

Se dădu jos din pat şi aprinse lumina, pentru a se privi în oglindă. Era foarte palidă.

Martin îi spusese că nu se schimbase, dar, desigur, se schimbase foarte mult în cinci ani şi vedea asta foarte bine. Se privi îndelung şi realiză cât de mult i se întinsese rujul

peste buze. Prietenii lor, cu care se întâlniseră, observaseră desigur acest fapt.

Mâine va fi probabil o zi foarte dificilă, pentru ea.

Făcu o baie şi se vârî în pat.

* * *

A doua zi dimineaţă, îi servi tatălui ei micul dejun, dar nu vorbiră aproape nimic.

— Ai avut o noapte plăcută? întrebă Laurence Allen, bându-şi încet cafeaua, fără a-şi ridica privirile din ziar.

— Interesantă.

— Bine, murmură el.

Probabil nu apăruse încă nimic, îşi spuse Lacey, care nu văzuse, încă jurnalele.

După asta, o sună pe doamna Bowden şi-i spuse că vine să îl ia din nou pe Jet. Avea nevoie de el. Câinele acesta o liniştea, ori de câte ori erau împreună.

Când ajunse la magazinul doamnei Bowden, însă, nu auzi lătratul obişnuit cu care Jet întâmpina orice ciocănit în uşă.

Doamna Bowden îi deschise zâmbitoare şi-i explică foarte calm:

— Tânărul Jackson a venit mai devreme şi mi-a spus că-l ia el pe Jet, pentru a ţi-l aduce la Centru.

— Dar nu i-am cerut asta, replică Lacey, surprinsă. O să-l caut, mai târziu, atunci.

— Pe cine?

— Pe Jet.

— Ah, credeam că vorbeşti de Martin. E un tânăr foarte drăguţ. Am băut o ceaşcă de ceai împreună. I-am spus cât de mult îl admir, zâmbi ea. Totuşi, mi se pare că are o meserie destul de periculoasă.

— A fost alegerea lui, răspunse Lacey, care era foarte indispusă de faptul că Martin îl luase pe Jet, ştiind că, astfel, ea va fi nevoită să dea din nou faţă cu el.

Intră în Centrul de arte pe uşa din spatele clădirii. Era

aproape ora nouă şi cei mai mulţi dintre colegii ei erau acolo. Martin era şi el acolo, vorbind cu unul dintre tinerii violonişti ai centrului. Jet sări imediat în braţele ei, iar Martin, care tocmai analiza unul dintre instrumentele aflate la reparat în atelierul tânărului, îşi ridică repede ochii spre ea.

— Trădătorule! îi strigă ea lui Jet, prinzându-l drăgăstoasă de blană. Ai plecat cu un străin! De ce nu m-ai aşteptat?

— l-am explicat situaţia şi a înţeles, spuse Martin, zâmbind.

— Ah, înseamnă că i-ai explicat situaţia şi doamnei Bowden.

— Bineînţeles, răspunse el cu un surâs şi mai larg, ca şi cum ar fi fost cei mai buni prieteni din lume. Vei ieşi cu Jet la plimbare, diseară?

— Nu.

— Nici tu nu vei ieşi să te plimbi?

— Nu.

— Sper să te văd, totuşi, mai târziu, spuse el, şi se îndepărtă, însoţit de câteva persoane din conducerea Centrului, pentru a participa la nişte evenimente locale din ziua aceea.

Maisie, care tocmai se apropiase de ei şi asistase la toată scena, îi spuse încet:

— Se pare că voi doi chiar nu puteţi să vă înţelegeţi.

În acel moment, Lacey îl zări pe Paul apropiindu-se. În mod sigur îl văzuse pe Martin, pentru că avea o faţă foarte posomorâtă.

— Bună, îi spuse ea, numai zâmbet.

— Bună, răspunse el cu răceală. S-a trezit toată lumea foarte devreme astăzi, comentă el, arătând cu capul spre uşa pe care ieşise Martin, ceva mai devreme. Te-ai întâlnit cu el, azi-noapte?

— Da, l-am întâlnit prin târg.

— Nu-ţi dăduseşi întâlnire cu el mai dinainte?

— Bineînţeles că nu, răspunse Lacey, foarte rece.

— N-am deloc încredere în el.

— Da, mi-ai mai spus asta. Am dat nas în nas la un moment dat şi am stat puţin de vorbă împreună, după care m-am dus acasă.

— Direct acasă? îşi strânse el buzele.

— Da, şi după cum ştii, Martin n-are acces în casa mea.

— Luăm astăzi prânzul împreună?

— Sunt destul de ocupată, astăzi, răspunse ea, gândindu-se că ar fi mai bine să rămână la standul ei. Poate cineva va fi interesat de vreo lucrare de-a ei.

— Mă inviţi la cină, atunci?

— Diseară? Da, bineînţeles. La aceeaşi oră.

Paul ezită câteva momente, după care-i spuse privind-o în ochi:

— Iartă-mă că îţi spun asta, dar Charlie Rilke mi-a spus că în momentul în care ai ieşit din acea caleaşcă erai foarte şifonată.

— Da, pentru că în momentul producerii accidentului am căzut pe podea.

— Doar de-asta?

— Da, spuse Lacey, uimită ea însăşi cum putea să-l mintă, privindu-l drept în ochi. O făcea însă spre binele lui, îşi spuse ea.

În momentul acela, cineva se interesă de un tablou agăţat pe perete lângă ea şi Lacey se întoarse să-l dea jos, în timp ce Paul îi spuse la revedere şi se îndepărtă.

După ce vizitatorul plecă, Lacey se uită spre Maisie, care stătea la standul alăturat, împreună cu Porteus:

— Veniţi la mine la cină, diseară?

Era mai bine să fie mai multe persoane la masă, se gândi Lacey. Aşa era mai uşor să suporte privirile lui Paul şi ale tatălui ei.

— Mulţumim, îi răspunse Porteus, din partea cealaltă a standului, şi Lacey îi privi cu simpatie statura masivă.

Maisie încercase mereu să-l supună unei diete, dar fără niciun succes.

— Mulţumim, spuse şi ea, uitându-se cu duioşie spre bărbatul pe care-l iubea, după care îşi îndreptă ochii spre Lacey, râzând cu poftă. Acceptăm cu plăcere.

Îl auzise pe Paul şi înţelese acum că invitaţia era un S.O.S.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Porteus.

— Nu. Doar că mi se pare mai amuzant să fim mai multe persoane la cină, răspunse Lacey.

— Dacă zici tu, replică el, cu ochii sclipind amuzaţi.

Maisie era o adevărată prietenă şi Lacey se gândi o clipă că ar putea să-i spună adevărul, pentru că era sigură că Maisie şi-ar fi ţinut gura. Tăcu, însă, întrebându-se ce va face, acum că Martin se întorsese la ea.

Capitolul 4

Lacey plecă de la Centru mult mai devreme decât îşi propusese iniţial. Având mai multe persoane la cină, trebuia să gătească mai mult şi asta îi cerea timp.

Înainte de a se întoarce însă acasă, îl duse pe Jet la magazinul doamnei Bowden. Ar fi vrut foarte mult să-l ia cu ea, dar dacă tatăl ei l-ar fi descoperit, s-ar fi înfuriat foarte rău şi nu era cazul să mai toarne gaz pe foc.

— Ai venit doar tu? o întrebă doamna Bowden, când îi înmână câinele. Credeam că e şi Martin Jackson cu tine.

— De ce ar fi?

— Mi-a şoptit o păsărică ceva despre voi doi, răspunse doamna Bowden, privind în sus, ca şi cum păsărica cu pricina s-ar fi învârtit în acel moment pe deasupra capului ei cărunt. Aţi fost împreună, aseară, în momentul producerii accidentului cu caleaşca, nu-i aşa?

— Da, dar astăzi a însoţit-o pe doamna Pomeroy la nişte festivităţi din oraş, spuse Lacey şi ieşi, salutând-o în grabă.

Dacă tatăl său auzise toate acestea, cum va da ochii cu el şi ce explicaţie va găsi pentru faptul că îşi petrecuse seara cu un bărbat care în ochii lui era aproape un criminal?

Se îndreptă îngrijorată spre casă, dar când ajunse fu plăcut surprinsă să vadă un buchet mare de trandafiri roşii, pe scările de la intrare. În mod sigur erau de la Paul, îşi spuse ea. Un mod foarte romantic de a-i spune te iubesc. Le cuprinse pe toate în braţe şi le inhală parfumul.

„Cât sunt de norocoasă să fiu iubită atât de mult”, se gândi ea. „Sunt foarte fericită cu Paul şi aş fi o proastă dacă n-aş avea grijă de dragostea lui”.

Privi cu duioşie florile. Erau atât de proaspete şi de frumoase! Va face tot posibilul să le păstreze cât mai mult timp aşa.

Le va privi ori de câte ori îi va zbura gândul la Martin şi îşi va aduce aminte de dragostea lui Paul pentru ea.

Le puse într-o vază chinezească şi o aşeză pe masa din

sufragerie. Le mai mirosi o dată parfumul delicat şi plecă în bucătărie. În timp ce curăţa cartofii, se gândi să-i dea un telefon lui Paul şi să-i mulţumească pentru flori.

Se duse în hol şi ridică receptorul, dar în aceeaşi clipă tatăl ei apăru în capătul scărilor ce duceau la etaj şi-i spuse pe un ton foarte rece:

— Lacey, vrei să vii puţin?

Tânăra puse imediat receptorul la loc şi urcă, preocupată, în biroul lui.

— Ştiu ce vrei să-mi spui, începu ea, destul de stingherită, dar nu înţeleg de ce ţii atât de mult să-mi faci morală.

— N-am făcut morală nimănui, niciodată. Dar ceea ce nu înţeleg e cum ai ajuns în compania lui Jackson când de aici ai plecat cu Paul?

— Am vrut să merg în târg şi lui Paul nu-i place acolo.

— Bineînţeles. E un băiat cu foarte mult gust.

— Eu m-am dus acolo şi m-am întâlnit cu Martin. A venit la mine şi nu puteam să nu-i vorbesc. Pe urmă, am vrut să ne plimbăm cu caleaşca. A fost doar o simplă plimbare, aşa cum se obişnuieşte de sărbători, aici, pentru numele lui Dumnezeu, exclamă ea.

— M-ai dezamăgit foarte mult. Ştii ce părere am despre Jackson. La nicio oră după ce ţi-am spus tot ceea ce ţi-am spus, ai rămas singură cu el.

— N-am fost singură cu el, cu excepţia timpului în care am fost în caleaşcă. Şi pe urmă, nici măcar nu ştiu de ce crezi că el şi-a ucis tatăl. A reuşit să facă mult mai multe lucruri extraordinare, decât foarte multe persoane din aceste locuri.

— Tatăl său a murit din cauza egoismului lui Martin. Din cauza faptului că nu se gândeşte la nimeni, în afară de el.

— Dar sunt o mulţime de alte persoane cu acest caracter, replică Lacey, gândindu-se că această descriere corespundea foarte bine chiar şi cu caracterul tatălui ei. Nu voia însă să-l ofenseze, spunându-i asta.

— Eu ţi-am spus ceea ce am avut de spus, continuă Laurence Allen. Ai un prieten minunat şi sper că n-ai de gând să faci ceva ce l-ar putea întrista şi îndepărta de tine, spuse el, şi ieşi din încăpere.

Lacey se gândi imediat la buchetul de trandafiri şi îşi spuse zâmbind cu bucurie, că Paul nu era supărat. Martin era nebunia ei, dar din acel moment nu se va mai gândi la el şi va fi dulce şi caldă cu Paul toată seara, iar tatăl ei va realiza cât de bine se înţelege ea cu acest bărbat.

Laurence Allen nu veni în sufragerie nici în timp ce Lacey prepară cina, nici după ce pregăti masa, cu sfeşnice mari de argint şi lumânări înalte, roşii.

Luă apoi două sticle de vin rubiniu, din rezerva tatălui ei. Le va pune la loc, se gândi ea. Dacă ar fi coborât mai devreme, în mod sigur, ar fi ales chiar el acest sortiment pentru seara aceea.

Nu era o petrecere, totuşi la ora nouă Lacey era gata îmbrăcată, cu una dintre cele mai frumoase rochii ale sale, din mătase albastră, festonată cu argintiu. Paul o plăcea foarte mult în această rochie. Vru să-şi pună puţin parfum la încheietura mâinii, dar îşi aminti ce-i spusese Martin şi fără să ştie nici ea exact de ce, renunţă. Paul nu va observa şi oricum, făcuse înainte duş cu un săpun foarte parfumat. Era destul.

Intră apoi în sufragerie să mai arunce o privire trandafirilor ei, în timp ce se gândea la Paul.

Tatăl ei era acum pe scaunul lui obişnuit.

— Aşteptăm musafiri? întrebă el.

— Paul, Maisie şi Porteus. Sper că îţi va face plăcere.

— Bineînţeles.

Tatăl ei nu se simţise întotdeauna bine cu invitaţii ei, dar ea nu-i ceruse niciodată permisiunea de a invita o persoană sau alta.

— Am gătit o cină foarte delicioasă, deşi Maisie are o dietă specială pentru Porteus, spuse ea râzând, dar nu mai continuă, pentru că observă că tatăl ei nici măcar nu

surâde. Era desigur foarte afectat de cele întâmplate noaptea trecută.

Spera, totuşi, că va fi o seară reuşită, aşa că intră în bucătărie pentru ultimele pregătiri înaintea sosirii musafirilor şi rămase acolo până la clinchetul soneriei primului venit.

Era Paul cel care sosise mai întâi şi Lacey întinse mâinile spre el, îmbrăţişându-l cu putere.

— Mulţumesc, spuse ea.

Paul o îmbrăţişă la rândul lui şi o întrebă, foarte surprins:

— Pentru ce?

Nu părea s-o tachineze. Întrebase foarte serios şi atunci Lacey, punându-şi pentru prima dată problema că florile puteau fi de la altcineva, răspunse evaziv:

— Pentru tot.

Brusc, realiză că dacă buchetul ar fi fost cumpărat de el, l-ar fi adus acum.

— Maisie şi Porteus vor veni şi ei în câteva minute, schimbă ea subiectul. Vino să bei un sherry cu tatăl meu. Eşti favoritul lui.

Lacey îl conduse pe Paul în sufragerie şi Laurence Allen îl primi cu multă amabilitate, ignorându-şi complet fiica.

Paul nu acordă nicio atenţie buchetului de trandafiri. Era perioada din an când era timpul lor. Acum era absolut sigură că florile nu erau de la Paul.

Maisie, în schimb, le observă imediat.

Se îmbrăcase într-o rochie splendidă, roz, şi-şi prinsese părul la spate cu un pieptene mare, roz-deschis. De obicei se îmbrăca în blugi şi tricou, dar astăzi era o zi specială pentru Lacey şi ea înţelesese.

Bucatele servite fură foarte apreciate, iar Maisie şi Porteus monopolizară toată conversaţia. Paul părea foarte relaxat, iar Lacey fu strălucitoare ca de obicei în astfel de împrejurări. Laurence Allen, însă, fu deosebit de rece toată seara.

La un moment dat, Maisie aduse vorba despre Martin,

care se întorsese la Centru după plecarea ei. Laurence Allen se schimbă imediat la faţă, vădit enervat de această discuţie, astfel că în momentul când Lacey intră pentru câteva minute la bucătărie, Maisie o urmă pentru a o întreba de ce tatăl ei nu-l putea suporta pe Martin Jackson.

Când sună telefonul, Lacey tocmai terminase de servit desertul.

Se duse în hol pentru a răspunde, închizând încet uşa în urma ei.

— Cum merge? întrebă Martin, de la celălalt capăt al firului.

— Cum merge, ce? replică Lacey.

— Petrecerea.

Porteus şi Maisie îi spuseseră, desigur, că vor lua cina aici.

— Nu e o petrecere.

— Pot să vin şi eu, să bem o cafea împreună?

— Nu, aproape strigă Lacey. Oricum, am crezut că după festivităţile la care ai participat vei fi invitat în altă parte.

— Am fost, dar am găsit o scuză şi am plecat.

Lacey se întrebă de unde o sunase. De la hotel? De la o cabină telefonică? Era o cabină de telefon chiar la poalele dealului. De acolo putea vedea casa ei.

— Oricum, nu te pot invita aici. Ştii ce gândeşte tatăl meu despre tine. Tu ai lăsat trandafirii pe scări?

— Da.

— Ca să-mi faci probleme cu Paul?

— Nu m-am gândit niciodată la el, răspunse Martin, ca şi cum Paul ar fi fost ultima persoană din lume pentru care şi-ar fi putut face probleme. Le-am lăsat pentru a-mi cere iertare.

— Pentru ce, anume? Pentru că nu ţi-ai ţinut promisiunea de a mă suna cu cinci ani în urmă? E puţin cam prea târziu, pentru asta.

— Pentru azi-noapte. N-ar fi trebuit să profit de acel accident.

— Într-adevăr, n-ar fi trebuit, răspunse ea, cu răceală.

— Îmi pare foarte rău că am făcut asta.

Nu, nu-ţi pare rău, se gândi Lacey. Mă încerci. Doar că de data asta nu-ţi mai merge.

— Ce înduioşător, răspunse ea, Omul Negru îşi cere iertare. Interesant. Somn uşor, adăugă ea şi închise telefonul, rămânând încă un minut cu mâna pe receptor, pentru cazul în care el ar fi sunat din nou. Nu sună.

Lacey se întoarse apoi în sufragerie, unde Maisie refuza să-i mai pună lui Porteus o a doua porţie de budincă.

— Cine a fost? o întrebă tatăl ei.

— Angela, răspunse ea, aşezându-se la masă şi începând să mănânce cu poftă.

Angela era una dintre prietenele ei, care locuia la o sută de mile depărtare şi Lacey simţi imediat privirile suspicioase ale tatălui său după acest răspuns, astfel că îşi concentră atenţia asupra paharului cu vin din faţa ei. Încă puţin vin, îşi spuse ea şi nu se va mai gândi la niciun fel de probleme. Poate ar fi trebuit să spună cine era la telefon. Poate ar fi trebuit să-şi fi privit tatăl direct în ochi şi să-i spună fără nicio ezitare: Nu e problema ta.

Când tatăl ei declară că îşi va bea cafeaua în atelierul său, nimeni dintre cei prezenţi nu spuse nimic pentru a-l reţine.

Mai mult decât atât, Lacey sări imediat şi replică, bucuroasă:

— Îţi duc eu cafeaua sus.

— Mulţumesc, replică el, dar sunt capabil încă să-mi duc ceaşca de cafea în atelierul meu.

Le spuse noapte bună şi părăsi încăperea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Porteus. N-a fost de acord cu venirea noastră aici, sau ce?

— Nu e în apele sale astăzi, explică Lacey, după care adăugă râzând: mătuşa mea obişnuia întotdeauna să-mi spună că tata e un geniu şi geniile au stări foarte deosebite de ale celorlalţi oameni. Hai să punem nişte muzică, spuse

ea, ridicându-se.

Aleseră câteva discuri, după care se aşezară din nou şi continuară să discute, în timp ce muzica se auzea în surdină. Erau cu toţii amorţiţi de vin şi de masa îmbelşugată, dar Lacey era, totuşi, într-o dispoziţie aparte. Era într-o formă de invidiat. Tatăl ei era supărat pe ea, iar ei nici că-i păsa. Starea ei, totuşi, îl făcu pe Paul s-o privească îngrijorat pe deasupra ochelarilor şi să-i spună apăsat:

— Sper că nu vei fi mahmură, mâine.

— Şi eu sper, replică Lacey. Voi face o Alice suferindă, adăugă ea, schimbând paharul de vin cu ceaşca de cafea. Eşti mulţumit, acum?

— Bună fată, comentă el, spunându-şi în acelaşi timp că Lacey îşi va pierde controlul în minutele imediat următoare.

Maisie insistă s-o ajute pe Lacey la spălarea vaselor, dar aceasta refuză categoric. Până la urmă, însă, toţi cei prezenţi începură să strângă masa şi să ducă vasele în bucătărie.

Imediat după asta, Maisie întrebă:

— Ce e cu tatăl tău? E în legătură cu Martin? se interesă ea, luând o farfurie spălată din mâinile prietenei sale şi începând s-o şteargă cu prosopul de vase.

— S-a enervat că am stat cu Martin azi-noapte.

— Te-am auzit spunându-i lui Paul că Martin nu e binevenit aici.

— Da, răspunse Lacey. Tatăl meu a fost unul dintre cei mai buni prieteni ai domnului Jackson şi crede că Martin n-a fost un fiu bun. Obişnuia să se întâlnească cu tatăl meu şi să-şi verse ofurile, iar Martin era oful lui cel mai mare.

— Dar ce a făcut?

— Întreabă-mă, să te-ntreb. Tatăl meu mi-a spus doar că ştie lucruri pe care nu le mai ştie nimeni altcineva despre Martin. Domnul Jackson a murit sărac şi tatăl meu zice că e din cauza lui Martin. Dar nu cred că Martin ar fi fost în stare să-i falsifice semnătura pentru a sustrage bani din bancă sau aşa ceva. Nu mă interesează ce i-a spus tatălui meu

domnul Jackson, pur şi simplu nu pot să cred.

Maisie o privi surprinsă.

— Doar pentru asta nu vrea să-l primească în casă?

— Da. Şi dacă i-a intrat asta-n cap, nu-şi va mai schimba părerea niciodată. Ca de exemplu cu Paul.

Maisie făcu ochii mari.

— L-a plăcut din primul moment şi nu îşi va mai schimba părerea despre el niciodată.

— Ah, se înţeleg bine împreună, replică Maisie, pentru că Paul este întotdeauna de acord cu ceea ce spune el, nu-i aşa?

Acesta era adevărul şi aşa se comportase şi Lacey până atunci.

— Paul n-ar îndrăzni niciodată să-şi exprime părerea, dacă ar gândi altceva despre o anume problemă, aşa cum face Porteus, de exemplu, continuă Maisie.

Aversiunea tatălui ei pentru Martin Jackson era mult mai puternică decât antipatia pe care i-o purta lui Porteus din cauza firii sale rebele, se gândi Lacey.

Acum, faptul că propria lui fiică trecuse peste părerile şi dorinţele lui, îl rănise foarte mult.

La douăzeci şi patru de ani, îşi spuse Lacey, era probabil timpul să-şi găsească propria ei cale.

— A fost o seară extraordinară şi o cină pe măsură, spuse Maisie, în timp ce se pregăteau de plecare. Foloseşti un fond de ten nou?

— Nu.

— Ai un ten foarte luminos astăzi.

Lacey mulţumi pentru compliment şi se întrebă dacă într-adevăr arăta diferit.

Se simţea într-adevăr altfel, parcă ar fi prins, dintr-odată, mai multă viaţă.

Musafirii plecară în acelaşi timp, fiecare spre casele lor.

Paul o sărută pe gură la plecare, dar Lacey nu-i răspunse cu aceeaşi căldură, deşi îşi apăsă şi ea buzele pe ale lui, pentru că-i veni imediat în minte sărutul plin de pasiune pe

care i-l dăduse Martin.

— Ne vedem mâine, spuse ea.

La poartă se întoarseră cu toţii, pentru a-i face cu mâna.

Lacey se întoarse în casă şi alergă imediat să miroasă trandafirii. Îi privise, de altfel, toată seara. Culoarea lor vie îi capta atenţia permanent, iar textura lor catifelată o făcea să se simtă ca şi cum cineva îi şoptea ceva la ureche.

Făcu puţină ordine în sufragerie, opri muzica, apoi mai privi o dată florile, înainte de a stinge lumina.

Era doar un joc, dar se simţea flatată, îşi spuse ea. Nu trebuie însă să uite că e doar un joc.

În camera tatălui său ardea încă lumina, deşi se dusese de mult la culcare. Voia să-i demonstreze că nu putea să adoarmă din pricina ei? Voia s-o facă să se simtă vinovată? Nu, nu se va simţi vinovată, doar pentru a-i face lui sau lui Paul pe plac. În plus, mâine va avea o zi grea, pe când tatăl său putea să doarmă cât poftea. Nu-şi va strica somnul cu gânduri negre.

Se duse deci în dormitorul ei şi se vârî în aşternuturi. În ultimele clipe dinaintea căderii în somn, simţi încă o dată în nări parfumul delicat al florilor ei.

A doua zi dimineaţă se trezi foarte veselă şi proaspătă, ca una dintre fetele care făceau reclamă la floricele de porumb, la televiziune.

Deschise larg fereastra şi inspiră cu nesaţ aerul, se îmbrăcă în ritm de dans, coborî valsând în bucătărie şi îşi puse o floare în păr.

Tatăl ei era deja la masă, îmbrăcat în halatul său de casă şi citindu-şi ziarele.

Nu-l întrebă dacă dormise bine, pentru că era foarte evident că nu.

— Bună dimineaţa, îi spuse ea simplu.

— Chiar e?

Da, îşi spuse ea. Soarele strălucea cu blândeţe şi lumina lui calmă mângâia cu delicateţe interiorul bucătăriei.

— Micul dejun? întrebă Lacey.

— Te rog.

Apetitul lui nu fusese deloc afectat. Lacey îi servi cafeaua şi-i prepară omleta cu şuncă. După asta alergă în hol să ia corespondenţa. Întotdeauna făcuse asta, chiar şi pe vremea când trăia mătuşa sa. Laurence Allen ţinea foarte mult să aibă corespondenţa pe masă la micul dejun.

În dimineaţa aceasta erau două scrisori pentru el, pe care le desfăcu în tăcere, iar alta era pentru Lacey. Adresa era bătută la maşină. Era probabil de la vreo prietenă, dar nu ştiu de la cine până n-o deschise.

Privi plicul gol şi-şi aminti perioada în care aşteptase cu atâta înfrigurare o scrisoare din partea lui Martin. Nu, nu va trăi din nou această agonie, îşi spuse ea.

— Am plecat, anunţă Lacey.

Tatăl ei însă nu spuse nimic şi tânăra strigă din nou, mai tare:

— Am plecat!...

Apoi, pradă unui moment de înduioşare, adăugă, la fel de tare:

— Vino să vezi piesa, azi, e pentru o cauză bună. Încasările vor fi donate unui spital. Ca orice act de caritate, montarea lor servea, deci, o cauză nobilă.

Tatăl ei, însă, îi strigă preocupat mai mult de ceea ce-l interesa în momentul de faţă pe el însuşi:

— Când te-ai întâlnit cu tânărul Jackson, i-ai spus că nu vei găti pentru el toate acele mâncăruri tradiţionale cum cere tradiţia?

— Nu, nu i-am spus.

— Înţeleg, veni mormăit răspunsul.

Lacey nu găsi niciun argument pentru a-i explica motivul, astfel că spuse doar:

— La revedere. Trebuie să plec. Nu vreau să fiu în întârziere la serviciu, adăugă ea şi-şi luă în fugă geanta, după care ieşi.

Se simţi dintr-odată atât de liberă, ca şi cum ar fi ieşit dintr-o închisoare. Din păcate, nu putea să-l ia astăzi pe Jet

cu ea, din cauza piesei de teatru, dar s-ar fi bucurat foarte mult dacă acest câine minunat i-ar fi fost azi aproape, aşa cum îi fusese de-atâtea ori, în anii trecuţi. Dacă Martin a fost din nou după el, va trebui să aibă grijă de el, pentru că ea era mult prea ocupată, se gândi Lacey.

Uşa principală a Centrului de arte nu se deschisese încă, dar înăuntru activitatea era deja în toi. Martin era şi el acolo, vorbind cu unul dintre sculptorii Centrului, în atelierul acestuia. Lacey aruncă o privire fugară înăuntru şi grăbi şi mai mult pasul.

Martin era îmbrăcat în blugi şi într-un tricou de culoarea măslinelor verzi, care-i punea foarte bine în evidenţă pieptul puternic şi braţele musculoase. Părea că se simte ca acasă, se gândi Lacey.

— Bună, spuse el, ieşind imediat după ea, în momentul când o zări.

— Ai ajuns foarte de dimineaţă astăzi, comentă Lacey.

— Da, îmi plac toate aceste lucruri şi vreau să fac nişte fotografii. Ai spectacol, astăzi, nu-i aşa?

— Da, aşa că sunt foarte grăbită. Ne vedem mai târziu.

— Bineînţeles.

Sigur că-l va vedea, îşi spuse ea. Astăzi se simţea ca o adolescentă dezlănţuită. Niciodată nu fusese aşa. Dacă Martin i-ar fi adus trandafirii în dimineaţa de după noaptea petrecută pe deal, ar fi avut acest sentiment încă de atunci, reflectă ea.

Dimineaţa trecu foarte repede, mai ales că Centrul fusese plin de lume încă de la deschidere. Cei mai mulţi dintre cei prezenţi auziseră că Martin vizita atelierele şi veniseră să-l vadă în carne şi oase. Alţii făcuseră parte din grupurile frecventate de Martin şi veniseră să vorbească despre vremurile trecute.

Lacey îi simţea prezenţa în fiecare moment. Chiar şi atunci când nu era în apropierea ei. Simţea când Martin era în curtea Centrului sau când se întorcea în ateliere. Era ca şi cum erau conectaţi la un fir nevăzut şi nu putea să iasă

de pe orbita ei fără să simtă fiori în tot corpul.

După câteva minute, Martin se întoarse la standul ei, vorbind cu angajaţii aflaţi acolo.

Paul era în micul lor teatru, ocupat cu pregătirile pentru spectacol. Totul trebuia să fie în cea mai deplină ordine, la ora două şi treizeci de minute. În mod sigur, însă, atât el cât şi tatăl ei aflaseră despre prezenţa lui Martin în Centru.

Era însă o binecuvântare pentru localitatea lor, în acele zile. Martin era foarte priceput în probleme de marketing şi promovase festivalul lor pe toate căile, fără a cere vreun ban pentru asta.

Lacey intenţionase să-i pregătească ceva pentru prânzul de astăzi, dar Martin se dusese într-un bar din apropiere şi se întorsese cu tot felul de specialităţi, pe care ea, desigur, nu le-ar fi putut găti niciodată, cu atât mai puţin în acea zi, în care apărea pentru prima dată jucând pentru un public atât de larg. Mai jucase şi altă dată, dar numai în reprezentaţii pentru colegi sau prieteni, aşa că începuse deja să aibă emoţii foarte mari.

— Aş vrea să fiu foarte bună astăzi, îi şopti ea la un moment dat lui Martin, dar mă tem că voi avea trac.

— Vei fi senzaţională, îi replică el, zâmbind.

— Îţi mai aminteşti de reprezentaţia cu Pygmalion, de la Clubul Tineretului? întrebă ea, cu nostalgie în glas.

— Bineînţeles.

— Ai venit să vezi şi tu spectacolul şi când te-am zărit în public, stând cu o faţă foarte plictisită şi dezgustată, aproape că am paralizat de emoţie şi am uitat textul.

— Îmi pare rău. Nu mi-aş fi putut închipui că ţi se poate întâmpla asta din cauza mea, spuse el, amintindu-şi foarte bine acea situaţie.

— Dacă vii astăzi, te rog să te aşezi într-un loc în care te pot vedea şi încearcă să mă încurajezi.

Martin se aplecă şi-i şopti la ureche foarte senzual: – Te voi încuraja întotdeauna, în toate.

— Ai vreo intenţie? glumi Lacey.

— Ah, niciuna, surâse el, dar desigur avea, se gândi Lacey.

Nu reuşiră să fie singuri în dimineaţa aceea decât foarte puţin timp, pentru că Martin era mereu în centrul atenţiei, dar puţinele momente când nu fusese nimeni prin preajmă, o bucurară foarte mult pe tânăra artistă.

Vor fi cu siguranţă singuri cât de curând, Martin va aranja asta, se gândi ea. Îi plăcea foarte mult să stea şi să vorbească cu Martin şi nu va mai permite nimănui să-i strice această plăcere, îşi spuse ea.

Sala teatrului era deja arhiplină cu un sfert de oră înaintea începerii spectacolului. La ora fixată, cortina se ridică şi Lacey intră în scenă, emoţionată, dar fericită. Ştia foarte bine rolul, şi tot ce avea de făcut pe scenă şi începu să joace cu bucurie, mai ales că toţi cei prezenţi o priveau cu mult interes.

La zece minute însă de la începerea spectacolului, Martin intră în sală şi deşi o făcu foarte discret, toate privirile se aţintiră, rând pe rând, asupra lui. Încă scria autografe când unul dintre interpreţii Centrului apăru în scenă cu o chitară şi începu să cânte Balada dulcei Alice, cu inevitabilul vers: Era săracă, dar era onestă”.

Alice dansa fericită în jurul noii ei case, fredonând veselă o melodie populară, în timp ce soţul ei, şi el sărac dar onest, repara ceva în curte. Rolul soţului Alicei era interpretat de tânărul Freddy, un fermier cu părul roşu, care arăta în acest rol ca un erou victorian. Porteus, deosebit de comic în rolul unui sătean care o curta pe Alice fără niciun succes, stârni aplauze frenetice la scenă deschisă şi captă din nou toată atenţia publicului spre scenă.

Decorul era şi el realizat într-un mod deosebit, costumele de asemenea, iar la sfârşit toată sala îi aplaudă pe artiştii interpreţi, în picioare.

— Ai fost magnifică, îi spuse Paul lui Lacey, alergând pe scenă imediat după lăsarea cortinei şi sărutând-o, recunoscător, pe obraji.

Se bucurară cu toţii şi se gândeau deja cu mulţumire la cele patru reprezentaţii pe care le vor da în următoarele zile.

Venise şi Denice s-o felicite pe Lacey şi pe ceilalţi interpreţi şi le mărturisi că niciodată nu râsese atât de mult.

— Ai fost fantastică, Lacey, exclamă ea.

Lacey o observase pe Denice în public încă din primele minute, după care o văzuse stând de vorbă cu Martin. Totuşi, venise singură s-o felicite.

— Barry şi cu mine organizăm o petrecere mâine seară, pentru că o mulţime dintre prietenii noştri vechi vor să-l reîntâlnească pe Martin. Vei veni şi tu, nu-i aşa? întrebă Denice.

Lacey tocmai îşi dădea jos machiajul de scenă, stând în faţa oglinzii doar în fustă şi sutien.

— Martin ştie de invitaţia asta?

— Da. Sper că nu eşti geloasă că am organizat o petrecere în cinstea lui.

— Ba da, spuse Lacey, aproape fără să vrea.

Poate îşi va găsi altceva de făcut mâine seară, se gândi Lacey. Sau, dacă se va duce la petrecere, nu se va duce singură.

Toată lumea ştia cât de rece o tratase Martin pe Denice în perioada când trăia aici, dar tot atât de bine se ştia că Denice nu putuse suporta despărţirea de el şi când Martin a plecat la colegiu şi nu l-a mai văzut, a făcut o cădere nervoasă.

Totuşi, Denice a continuat să-i trimită, permanent, felicitări de Crăciun.

Anul trecut, când fusese într-o vizită la Denice şi la Barry, văzuse una dintre felicitările pe care Martin le trimisese Denicei. În afară de ea, erau încă vreo câteva persoane în oraş cărora Martin le trimisese permanent felicitări de sărbători, dar ei nu-i trimisese niciodată.

Totuşi, nu putea spune că a fost vreodată invidioasă, aşa că insinuarea Denicei, cum că ar putea fi geloasă, era de-a

dreptul o nebunie.

Dacă va merge mâine la petrecere, nu se va mai comporta ca până acum, îşi spuse ea, scoţându-şi agrafele din păr, în timp ce Denice era preocupată să facă alte invitaţii pentru seara următoare. Era atât de indispusă de insinuarea Denicei, încât abia aştepta să iasă din cabină şi să-l caute pe Martin pentru a-l întreba dacă şi-a pus în gând să strice căsătoria Denicei.

De fapt, se gândi ea mai bine, ce ar fi putut face, dacă l-a invitat să-şi întâlnească vechii prieteni? Putea s-o refuze şi să-i spună că nu e interesat să se întâlnească cu ei?

Lacey se opri din periatul părului şi se privi lung în oglindă, scoţând un oftat adânc.

„Sunt geloasă!” îşi spuse ea. „Nu vreau ca Martin să-i zâmbească Denicei. Nu vreau s-o atingă. Nu vreau să atingă nicio altă femeie în afară de mine! Trebuie să fiu foarte atentă ca Martin să nu-şi dea seama cât sunt de geloasă. În mod sigur ar râde de mine sau s-ar folosi de asta. Ar fi ca şi cum i-ai da cuiva un cuţit ca să ţi-l înfigă-n inimă”.

Capitolul 5

Îşi puse bluza cu degetele tremurând de nervozitate. Da, era gelozie.

Se simţi dintr-odată vulnerabilă şi îndurerată, ca o adolescentă aflată la prima dragoste. Ar fi trebuit să simtă asta cu cinci ani în urmă, cu acum, când Martin era celebru. Acum, era prea târziu pentru ei.

— Atunci vei veni? se întoarse din nou Denice spre ea. Poţi să vii cu Paul, dacă vrei, deşi e o petrecere doar între vechii prieteni, pentru a ne aminti de năzbâtiile pe care le-am făcut împreună, zâmbi ea.

Dar eu cu Martin n-am fost niciodată prieteni. Am crescut în acelaşi oraş, asta-i tot.

— Va sta două săptămâni, aici, nu-i aşa? întrebă Denice cu un zâmbet înduioşat.

— Cine? Martin? Da. Aşa a spus.

Putea să-l monopolizeze, în aceste două săptămâni, se gândi Lacey, văzând interesul Denicei pentru Martin, nu e treaba mea.

Îşi strânse apoi trusa de machiaj şi împachetă costumul de scenă, punându-l cu grijă în dulap.

Până la spectacolul de miercurea viitoare, se gândi ea, vor intra multe trupe aici, aşa încât trebuia să închidă totul cu grijă, pentru a nu avea nicio surpriză neplăcută, din acest punct de vedere, la reprezentaţia viitoare. Pe tot parcursul festivalului, teatrul era închiriat diverselor grupuri artistice din localitate, astfel că toţi cei care foloseau cabinele trebuia să lase o ordine desăvârşită în urma lor.

În acele momente, însă, Lacey fu singura care termină pregătirile, ceea ce-l surprinse pe Paul, când veni s-o ia.

— Văd că te-ai îmbrăcat foarte repede, spuse el. Eşti grăbită?

— Am lăsat-o pe Maisie să aibă grijă şi de standul meu, în timp ce se ocupă de al ei, şi nu cred că Porteus se va întoarce foarte repede la Centru astăzi.

Paul trebuia să se întoarcă şi el la bibliotecă, în acea după masă, aşa că ieşiră din teatru împreună.

— Trebuie să-ţi repet, din nou, cât de bună ai fost astăzi, pentru că sunt foarte fericit, spuse el.

— A fost amuzant, replică Lacey.

— Te văd diseară?

Pentru seara aceea, Paul cumpărase bilete la Olandezul zburător".

— Ah, dacă nu voi rezista până la sfârşit, va fi chiar aşa o nenorocire dacă voi ieşi de la spectacol?

— Am nişte comisioane importante pentru fotografiile pe care le voi face, aşa că ar fi mai bine dacă nu vei ieşi.

Cum nu găsi pe moment nicio scuză pentru a nu se duce şi nici nu ştia exact dacă va merge sau nu, Lacey nu mai spuse nimic şi, la intersecţie, când Paul trebui s-o ia spre bibliotecă, iar ea în partea opusă, îi făcu doar un semn uşor cu mâna şi se grăbi spre Centru.

Aproape că alergase, până acolo, aşa că în clipa în care ajunse la standul ei respira cu mare greutate şi avea bujori mari în obrajii încinşi.

— Cum a fost? o întâmpină imediat Maisie. Veţi fi invitaţi să jucaţi la Stratford-on-Avon, cu Porteus în „Regele Lear"?

— Rudolf, cu nasul lui roşu a avut mult mai mult succes, râse Lacey, povestindu-i prietenei sale tot ce se întâmplase pe scenă şi toate reacţiile publicului, până în cele mai mici amănunte.

Venise, deci, cu veşti foarte bune, dar când îl văzu pe Martin în capătul scărilor, venind împreună cu Porteus, nu ştiu dacă să mai rămână acolo, sau nu.

Inima îi bătu cu putere la apropierea lui Martin. Era o nebunie, dar era o atracţie naturală atât de deosebită, încât îi simţea prezenţa în fiecare celulă a fiinţei. Ca şi Denice, ca şi alţi prieteni vechi de-ai lui, şi ea simţea lumina pe care o emana în jurul lui şi era bucuroasă că va rămâne printre ei încă două săptămâni.

— Bună, spuse zâmbind, Martin, apropiindu-se.

— Bună, răspunse Lacey.

Pur şi simplu nu putuse spune mai mult.

— Sunt invitat la o seară de muzică populară, într-un restaurant cu specific tradiţional. Vrei să vii cu mine?

Cunoştea acel restaurant foarte bine, pentru că obişnuia să meargă uneori acolo cu câţiva prieteni, fără Paul, pentru că lui nu-i plăcea muzica populară. I-ar plăcea foarte mult să-l însoţească acolo diseară, să stea cu el la o masă retrasă, să bea ceva şi să discute împreună vrute şi nevrute.

Nu putea însă să-l supere din nou pe Paul, ieşind încă odată cu Martin.

— Îmi pare rău, dar am primit nişte comenzi şi trebuie să le termin foarte repede.

— Încă nişte scene din peisajul local?

— Bineînţeles. Mai vrei să-ţi pictez Şcoala de gramatică? Adevărul era că Martin nu se gândea foarte mult la ea ca la un artist.

Pe vremuri, când auzise că intenţiona să urmeze un colegiu de artă, nu i se păruse un lucru demn de luat în seamă.

— Bineînţeles.

— Ce părere ai despre iniţiativa Denicei de a organiza o petrecere între vechii prieteni, la ea acasă?

— Cu cine?

— Cu fanii tăi. Denice a fost întotdeauna fanul tău numărul unu. Presupun că ştii.

— Da. Ai încă nişte confeti în păr, de la Dulcea Alice, spuse el, rotindu-i o şuviţă pe deget.

— M-am grăbit să ajung aici. N-a fost prea uşor să îmi dau jos machiajul. Uită-te la Porteus, are încă nasul roşu.

— După părerea mea, era mai bine cu nasul lui natural.

— Ai spus şi tu asta, Lacey, interveni Maisie.

În acel moment se apropiară alte persoane care-l cunoscuseră pe Martin în vremurile de demult şi-l invitară să vorbească despre ceea ce s-a întâmplat în anii în care nu

s-au văzut.

După plecarea lui Martin, Lacey se hotărî să meargă acasă şi să stea cu tatăl ei. Nu mai fusese niciodată în contradicţie cu el şi nu se simţea deloc bine, acum că erau în această situaţie. Îl înţelesese şi pe el, dar era o furtună într-un pahar cu apă ce simţea el.

Cumpără carne pentru friptură şi o casoletă mare cu căpşuni care se puteau înmuia în vin şi se duse ţintă acasă.

Odată ajunsă, intră în bucătărie să lase coşul cu cele cumpărate, după care îşi căută tatăl.

Nu vorbiseră nimic azi-dimineaţă despre planurile lui de peste zi. Nu-l găsi în atelierul lui şi atunci se duse în grădină, unde obişnuia adeseori să picteze la umbra vreunui copac. Nu era însă nici acolo.

Se întoarse în casă, întrebându-se ce se putuse întâmpla.

Atunci, zări lângă telefon un bilet: Voi cina în oraş, astăzi. Mă voi întoarce târziu”.

Poate azi-dimineaţă încă nu ştiuse că va ieşi, îşi spuse Lacey. Poate era încă foarte furios pe ea şi nu voia să ştie nimic despre *Dulcea Alice*.

De fapt, n-avea de ce să fie atât de surprinsă. N-o informa niciodată despre locurile unde se ducea. Aşa fusese întotdeauna. Făcuse numai ce voia şi nu-i păsa de faptul că era aşteptat acasă cu mâncarea.

Mătuşa sa acceptase această situaţie şi ea la fel, până la sosirea lui Martin, care o făcuse să se întrebe dacă viaţa pe care o avea era chiar cea pe care şi-o dorea.

Va pune tot ce a cumpărat în frigider şi va prepara ceea ce dorise într-o altă zi.

După ce aşează totul în ordine în frigider, căută cartea de telefon şi sună la Cross Keys.

— Aş putea lăsa un mesaj pentru domnul Martin Jackson, vă rog? întrebă ea şi o voce foarte plăcută îi răspunse:

— Îmi pare rău, dar nu este în hotel. A ieşit în cursul după-amiezii.

— Mulţumesc, spuse Lacey şi închise telefonul.

Probabil că-l sunau o mulţime de persoane, îşi spuse ea, întrebându-se unde s-o fi dus. Nu putea accepta invitaţia lui, dacă nu ieşise cu Paul.

Avea nevoie însă de o companie în seara asta, aşa că plecă la magazinul de textile şi-l luă pe Jet.

Ştia că tatăl ei s-ar fi supărat văzând-o cu Jet în bucătărie, dar el se întorcea târziu şi n-avea niciun chef să mănânce de una singură.

Jet era foarte fericit. Mâncase tot şi îşi linse cu poftă farfuria, după care se întinse şi adormi.

Lacey cină ea însăşi cu bună dispoziţie, dar regretă în sinea ei că nu cinase cu Martin. I-ar fi plăcut să-i facă portretul.

După ce spălă vasele şi curăţă masa din bucătărie, îşi prepară vopselele şi se apucă de lucru. Îi plăcea să picteze aici şi o făcuse de multe ori şi înainte. Alteori lucra în dormitorul ei, dar în mod obişnuit îşi făcea lucrările la Centru, pentru că îi plăcea să fie în compania cuiva, când picta.

Îmi pare rău că n-am făcut niciodată un crochiu cu cabana de pe deal, îşi spuse Lacey.

Închise însă ochii şi încercă să şi-o amintească. Imaginile îi veniră în minte imediat, în cele mai mici amănunte. Trase, astfel, prima linie.

Culorile vor fi foarte închise, pentru că era noapte, se gândi ea. Va sugera şi furtuna. Sau... Nu era hotărâtă, încă.

În momentul în care sună telefonul, Lacey alergă imediat să ridice receptorul. Când auzi vocea lui Martin, i se tăie respiraţia. Poate şi pentru că tocmai avusese în minte cabana de pe deal, reflectă ea.

— Ai sunat târziu, spuse Lacey. Te-am căutat şi eu mai devreme, pentru că voiam să te invit la cină. Nu m-am achitat încă de îndatoririle faţă de tine, cu care m-a însărcinat comitetul de organizare a festivalului. În seara asta, însă, am mâncat deja în compania lui Jet, adăugă ea, ascultând cu atenţie muzica de la celălalt capăt al firului,

care se auzea în surdină.

— Nu vrei să vii aici? întrebă el.

— În seara asta am fost invitată la operă şi am contramandat întâlnirea, pentru că am vrut să pictez, aşa că...

— Mâine sunt foarte ocupat şi nu ştiu dacă pot să ajung la Centru. Atunci, ne vom vedea doar mâine seară?

— La Denice? Ah, da. Voi fi acolo. Nu vreau să pierd petrecerea asta pentru nimic în lume, râse Lacey încet.

În momentul acela, tatăl ei apăru în uşă, privind-o lung. Când trecu pe lângă ea, îi dădu un bobârnac peste ceafă şi Lacey protestă nemulţumită.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Martin.

Dacă alerga să închidă uşa la bucătărie, Jet s-ar fi trezit în mod sigur şi tatăl ei l-ar fi observat. Renunţă, deci, rămânând la telefon şi răspunse aproape şoptit:

— S-a întors tatăl meu şi Jet e în bucătărie.

— Ce importanţă are? întrebă Martin. Ce poate să-i facă, dacă îl va găsi acolo? începu el să râdă, dar în aceeaşi clipă urletul tatălui ei o făcu să împietrească.

— Scoate dracului jivina asta de-aici!

Lacey puse repede receptorul în furcă şi alergă spre bucătărie, unde Jet se ridicase, în picioare şi mârâia nervos, arătându-şi colţii, spre tatăl ei, care se oprise în uşă.

— Linişteşte-te, linişteşte-te, îi spuse ea câinelui, îmbrăţişându-l. E un prieten.

Câinele simţi însă că era o minciună şi continuă să mârâie, agitat.

În douăzeci şi patru de ani, Lacey nu avusese niciodată niciun fel de conflict cu tatăl său, dar de când începuse festivalul era permanent foarte prost dispus.

Dacă ar fi ştiut că se întoarce atât de devreme, n-ar fi adus câinele în casă.

— Nu trebuie să faci tot circul ăsta, spuse ea, îl duc imediat în garaj.

— Era să mă muşte, exclamă Laurence Allen.

— Nu cred, răspunse Lacey, amuzată.

— Cine mai e aici? întrebă Laurence Allen, furios.

În mod sigur se gândea la Martin, iar ea chiar vrusese să-l invite, seara asta.

— M-am întors să iau o carte, continuă el. Du stăpânului câinele imediat, spuse Laurence Allen, privind-o pe fiica sa ca şi cum ar fi urât-o chiar mai mult decât ura animalul.

Îl va duce pe Jet acasă, mai târziu, se gândi Lacey. Nu avem prea multe în comun, reflectă ea. Eu şi tatăl meu.

Mătuşa Helena renunţase să aibă o viaţă personală, preocupată doar de reuşita fratelui ei. Poate picturile mele erau şi ele ca tapiseriile mătuşii Helena. Frumoase, dar nu se puteau numi artă, îşi spuse cu tristeţe Lacey. Descoperise asta chiar înainte de a-i veni ideea de a-şi deschide un centru al artelor. Era o femeie de afaceri foarte bună, în schimb. Era foarte pricepută la organizare. Iubea însă în aceeaşi măsură şi munca sa de pictor, dar poate cele mai mari realizări le va avea în afaceri.

Probabil n-avea nimic din calităţile unui artist. Se întrebă apoi ce i-ar fi răspuns Martin dacă ar fi ştiut ce gândeşte în această privinţă.

După ce el va pleca din nou şi nu-l va mai revedea niciodată, se va linişti în mod sigur, deşi acum ştia cu precizie că era singurul bărbat pe care-l dorea.

Puse deoparte schiţa cabanei de pe deal. Va face la un moment dat acelaşi tablou, dar probabil, nu cât timp Martin va fi aici.

Ieşi apoi să-l ducă pe Jet în garaj dar când ajunse acolo se răzgândi şi luă câinele la o plimbare. Îl va culca în seara asta în garaj iar mâine dimineaţă, înainte de a pleca la Centru, îl va duce la magazinul de textile, pentru că seara va merge la petrecerea de la Denice.

Plimbându-se cu Jet, ajunse în faţa restaurantului la care o invitase Martin. Nu intenţionase să meargă acolo, dar dacă aşa se nimerise, va intra, îşi spuse Lacey. Era aproape zece şi jumătate şi oraşul era deja pustiu, dar luminile

restaurantului erau încă aprinse, astfel că Martin mai era probabil acolo.

Se opri deci lângă un stâlp şi-i spuse lui Jet:

— Să intrăm?

Era un câine minunat, foarte cuminte. Era primită cu el oriunde, doar acasă nu-l putea duce.

Deschise uşa încet, dar se răzgândi imediat. Era prea târziu pentru a intra înăuntru la acea oră.

Mai bine îl va duce pe Jet în garaj înainte de a sosi tatăl ei acasă, pentru a nu-l înfuria din nou că nu lăsase câinele la magazin.

Se întoarse aşadar acasă şi-l închise pe Jet în garaj, după care intră în bucătărie să-şi pună o cană cu lapte.

De ce m-am răzgândit? se întrebă ea. Trebuia să stau acolo până se închidea restaurantul. Aşa aş fi putut să-l văd cu siguranţă pe Martin.

Sunt foarte nehotărâtă în tot ceea ce fac în ultima vreme şi asta e o adevărată nebunie, îşi spuse Lacey, încălzindu-şi laptele.

Trebuie să mă calmez, spuse ea cu voce tare, ca pentru a se convinge pe ea însăşi de necesitatea acestui fapt.

* * *

În ziua următoare, Lacey se simţi într-adevăr mult mai calmă şi mai mulţumită. Îl duse pe Jet la magazin, după care se grăbi să ajungă la Centru. Făcu schiţele care-i fuseseră comandate în ziua precedentă şi femeia care le ceruse fu foarte surprinsă să vadă că erau deja gata, când trecu pe acolo, înainte de prânz.

Pentru Lacey, dimineaţa se scurse foarte lent. Spera să-l vadă pe Martin, deşi îi spusese că era prins în nişte acţiuni întreagă acea zi.

Fusese şi ea foarte ocupată, urcase şi coborâse scările de nenumărate ori, trecând de la un atelier la altul.

Înainte de prânz o căută Paul, care-i spuse imediat ce o

zări:

— Martin Jackson nu e azi pe-aici?

— Nu.

— Luăm prânzul împreună?

— Da, răspunse Lacey, cu hotărâre. Era ora ei liberă pentru prânz şi de când se cunoşteau luaseră masa întotdeauna împreună, la acea oră.

În timp ce coborau scările, la ieşirea din Centru, Paul o întrebă, curios:

— Ţi-ai terminat treaba, noaptea trecută?

— Am făcut doar o pictură, pe care am terminat-o în dimineaţa asta şi, mulţumesc lui Dumnezeu, clienta a fost foarte mulţumită.

— Când ai avut timp s-o termini?

Paul, ca şi tatăl ei, o suspecta tot timpul că se întâlnise cu Martin.

— Martin a fost invitat la un restaurant, spuse ea, dacă asta vrei să insinuezi.

— N-a mai fost acolo după ora nouă.

— M-ai invitat să luăm masa împreună sau să mă interoghezi? îl urmăreşti, sau îţi spune cineva tot ce face el?

Lacey se întrebase şi ea, seara trecută, dacă Martin a fost invitat la cineva, sau dacă are o nouă casă, aici.

Paul o privi cu suspiciune şi se vedea foarte clar că nu credea că nu se întâlnise cu Martin, dar nu-i mai păsa.

Intrară în acelaşi bar unde obişnuiau să mănânce de fiecare dată când luau masa în oraş.

— Plăcintă cu carne? întrebă Paul, sigur că asta vor mânca şi de astă dată, pentru că era felul cel mai agreat de ei, acolo.

Din aceeaşi dorinţă de a mai schimba câteva lucruri în viaţa ei, însă, Lacey răspunse:

— Budincă.

După ce făcură comanda, se retraseră totuşi la locul lor din grădină, la umbra duzilor.

Era plin de lume, ca în toate zilele de când începuse

festivalul şi Lacey se aşează, uitându-se cu mulţumire în jur.

După câteva minute, Paul se duse să aducă tava cu mâncare şi când se întoarse, Lacey îi spuse bucuroasă:

— Am fost foarte norocoşi că a fost o vreme atât de frumoasă, de când a început festivalul. Sper să rămână aşa până la încheierea festivităţilor.

Paul însă nu-i răspunse şi stătea foarte încruntat. Auzise că Martin Jackson fusese cu Lacey la Centru, ieri dimineaţă. Seara trecută contramandase întâlnirea cu el, iar Martin plecase de la o întrunire la ora nouă. Astfel, era sigur că se întâlniseră.

Lacey încercă să vorbească despre reprezentaţia pe care o avuseseră cu *Dulcea Alice*, dar Paul nu era deloc atent. Tresărea ori de câte ori intra cineva în grădină şi se uita cu multă atenţie în jur.

Se aşteaptă să vină şi Martin aici, se gândi Lacey. Crede că mă urmăreşte.

Dacă sunase la Centru şi i se spusese unde am plecat, va veni poate încoace, reflectă ea. Aşa se întâmplă că, până la urmă, amândoi începură să fie mult mai interesaţi de cine intră acolo, decât să discute, ca de obicei.

Fusese unul dintre cele mai silenţioase prânzuri pe care le luaseră împreună.

Nu voia să asculte reproşurile pe care, după toate aparenţele, Paul se pregătea să i le facă, aşa că îşi mâncă repede budinca.

— Diseară mă duc la o petrecere la Denice. Vrei să vii şi tu?

— Nu, mulţumesc.

Lacey se întrebă dacă ştia că e o petrecere dată în cinstea lui Martin. Vru să-l întrebe, dar în acel moment Paul se interesă de tatăl ei.

— Încă nu vorbeşte cu mine prea mult. Nu cred că-l interesează ce se petrece la festival.

Micul dejun fusese la fel de tăcut ca şi prânzul, îşi spuse ea. Se vedea cât de colo că şi Paul era supărat pe ea.

Totuşi, îi spuse:

— Dacă te răzgândeşti în legătură cu petrecerea de diseară, ne vedem la Denice şi Barry la ora opt.

Altă dată l-ar fi rugat să vină, se gândi ea. Acum însă, mintea ei era prea tulburată pentru a mai face vreun efort în acest sens.

Paul îşi împinse farfuria şi începu să-i spună ceva, dar Lacey nu-l mai auzi, pentru că deja se îndepărtase grăbită şi-i aruncă doar un la revedere peste umăr.

* * *

Tatăl ei era în seara aceea plecat şi Lacey îi lăsă o cină rece pe masă, după care se pregăti pentru petrecere.

Îi plăcuseră întotdeauna petrecerile, pentru că era o fire foarte sociabilă. În plus, fusese mereu un fel de mică vedetă în oraşul ei. În ultimii doi ani, însă, mersese întotdeauna însoţită de Paul, astfel încât, şi de astă dată, toată lumea se aştepta să-i vadă venind împreună, chiar dacă Paul nu făcea parte din vechiul lor grup.

Tatăl ei îi ceruse să evite orice întâlnire cu Martin, pe timpul şederii lui aici. Dacă reuşea să facă asta, relaţia cu tatăl ei ar fi avut de câştigat. Probabil mătuşa Helena s-ar răsuci în mormânt dacă ar şti ce atmosferă domnea acum în casă. Probabil i-ar fi vorbit din nou, cu şi mai multă insistenţă despre importanţa muncii tatălui ei şi despre onoarea de a fi fiica lui.

Îşi examină faţa în oglindă, gânditoare, încercând să se privească obiectiv, pentru a vedea cât de mult se schimbase în ultimii ani. Nu se observa chiar atât de mult trecerea anilor. Martin se schimbase, într-adevăr. În prima zi o şocase linia adâncă din jurul gurii lui.

Se ridică şi luă din dulap o rochie strălucitoare, de un roşu-deschis, dintr-un material foarte fin, ca de mătase, care-i punea foarte frumos în evidenţă pieptul, coborând uşor pe lângă corp, până pe şolduri, unde se strângea cu un

cordon negru, subţire. Voia să se simtă bine în seara aceasta şi se bucură la vederea imaginii din oglindă.

În momentul în care vru să iasă din casă, auzi telefonul sunând şi se întrebă o clipă dacă să răspundă sau nu. Nu era sigură dacă dorea să fie şi Paul prezent la petrecere, iar dacă era el la telefon, pentru a-i spune că vine, ar putea simţi din tonul ei că nu ţine foarte mult să fie în compania lui în seara aceasta.

Telefonul sună însă cu insistenţă şi Lacey se duse, totuşi, să răspundă.

Din fericire era una dintre prietenele ei care locuia în altă localitate şi care o suna cam o dată la şase luni şi-i vorbea întotdeauna doar despre ea.

După câteva minute, în care fata îi debită pe nerăsuflate tot soiul de întâmplări din viaţa ei, o întrebă, totuşi, ce mai face Laurence Allen.

— Ah, da, e bine, ca de obicei.

— Mai eşti cu Paul?

— Da, bineînţeles.

— Când aveţi de gând să vă căsătoriţi?

— Ah, nu ştiu, răspunse Lacey şi se grăbi să încheie convorbirea imediat ce politeţea i-o permise, pentru că se temea să nu întârzie la petrecere.

În drum, trecu pe lângă casa lui Martin şi nu ştia nici ea de ce, se aşteptă să-l vadă ieşind pe poartă.

În faţa casei Denicei erau deja o mulţime de maşini şi Lacey se întrebă care dintre ele putea fi a lui Martin. Pe vremuri avea o maşină foarte frumoasă şi toate fetele din oraş tânjeau să facă o plimbare cu el, în afară de ea, care avea propria ei maşină, de care era foarte mândră.

Imediat ce intră, fu înconjurată de toţi cei prezenţi şi întrebată unde e Paul, şi de ce nu l-a adus şi pe el în acea seară.

Uşa sufrageriei era deschisă larg, iar de la ferestrele mari, în stil francez, cu draperiile trase într-o parte, se vedea câmpul înverzit. Martin stătea rezemat de cămin şi

Lacey se simţi foarte tulburată. Era ca în timpurile vechi, când participau la aceeaşi petrecere, fără a intra însă în contact direct unul cu celălalt. Avu şi de astă dată sentimentul că Martin, ca şi atunci, îi considera pe toţi cei din jurul lui insignifianţi.

Totuşi, Martin veni imediat spre ea şi se întâlniră la mijlocul camerei, sub privirile curioase ale celor din jur.

— Ai avut o zi bună? întrebă ea.

— Da. Tu?

— Mi-am retuşat nişte tablouri.

— Tatăl tău e în aceeaşi proastă dispoziţie?

— Nu ne spunem prea multe. Aş putea să vorbesc ceva cu tine? întrebă ea atât de încet, încât se temu că muzica îi acoperă vorbele.

Faţa lui deveni brusc foarte imobilă. Ca a unui şef de trib aztec, îşi spuse ea, aşa cum mai remarcase până atunci.

Martin o prinse de mână şi se rotiră în paşi de dans până la fereastra deschisă. Mişcările lui erau foarte agile şi Lacey încercă din răsputeri să ţină pasul cu el, deşi era înnebunită de emoţie.

— Ei? întrebă el, când se mai îndepărtară de ceilalţi.

— Ce planuri ai că m-ai îndepărtat aşa? întrebă Lacey, la rândul ei. Ce vor crede?

— Cine a zis că am vreun plan? replică el, după ce se opriră din dans. Despre ce vrei să vorbim?

— Nu poţi rămâne să dormi aici, spuse Lacey. Îţi dai seama că vor ieşi vorbe, pentru că puteai să stai foarte bine în altă parte.

— Stau la Pomeroy.

— Oh, spuse Lacey, surprinsă.

— Oh, replică el, ironic.

— Bun.

— Dacă îmi poţi oferi tu un pat, râse el, cu subînţeles.

— Dacă Jet era să-l muşte pe tatăl meu, văzându-l că se apropie de mine, îţi poţi închipui ce-ar face cu tine, replică ea, surâzând.

În acel moment, Denice se apropie de ei şi o trase pe Lacey de braţ:

— Îmi pare rău, dar nu te pot lăsa să-l monopolizezi pe Martin aşa, spuse ea zâmbind, după care reveniră toţi trei în mijlocul celorlalţi.

Lacey se simţea foarte bine, glumea şi râdea cu poftă. Luă un platou cu câteva gustări de la masa aranjată în stilul unui bufet şi spuse veselă:

— Suntem deci la a doua masă pe care o luăm împreună. Am scăpat uşor, râse ea…

— Următoarele două pe care mi le mai datorezi vor fi cu totul altfel, spuse Martin.

Maisie şi Porteus intrară şi ei în încăpere, privind curioşi în jur. Apăru imediat şi Bart, cu un pahar de whisky în mână, arătând foarte preocupat.

După câteva minute, Lacey află şi de ce. Porteus îşi pierduse vocea şi n-avea cine să-l înlocuiască la reprezentaţiile viitoare.

— Avem foarte puţin timp la dispoziţie pentru ca cineva să mai poată învăţa rolul, spuse Bart.

— Voi intra eu, anunţă Martin, spre surprinderea tuturor.

— Tu?! întrebă Doreen Richards, o actriţă de la teatrul popular al oraşului. Dar ar fi absolut extraordinar! Va veni toată lumea să te vadă. Ieri, când ai intrat, toţi se întorseseră spre tine. Tu poţi învăţa textul atât de repede, nu-i aşa? Şi, oricum, sunt sigură că poţi improviza, în cazul în care nu-ţi mai aminteşti replicile.

— Daţi-mi piesa, spuse Martin foarte hotărât şi Bart se oferi să meargă acasă să aducă textul.

Era o soluţie ideală, se gândi Lacey. Toată lumea era de acord că piesa va avea un succes uriaş astfel, şi Lacey se întrebă de ce nu le venise această idee mai înainte.

Totuşi, problema era că nu ştia mişcarea, îşi spuse Lacey, iar după ce îşi exprimă cu voce tare această îngrijorare, Martin replică:

— Nicio problemă. Mâine dimineaţă voi veni la Centru, iar

tu şi Porteus îmi veţi spune ce voi avea de făcut.

— E-n regulă, spuse Lacey. Eşti de-acolo, continuă ea. Vei avea o mustaţă mare, de tirolez, care sunt sigură că te va prinde foarte bine. Sper ca cineva să aibă nişte cizme de călărie pe măsura ta.

Paul însă, îşi ieşi din fire a doua zi dimineaţă, la Centru, când Lacey îi istorisi toată întâmplarea. Îşi dădea seama că nici dacă l-ar fi invitat pe Roger Moore să joace, piesa n-ar fi stârnit atât de mult interes, ca în acest caz, în care apărea Martin Jackson. El însă îl prefera pe Porteus, orice s-ar fi spus.

— Dar de ce o face? întrebă Paul.

— Un act de caritate, replică Lacey.

Era bineînţeles un act de caritate, dar în acelaşi timp, însemna că Martin voia să-şi petreacă mai mult timp cu Lacey şi asta îl scotea din minţi.

— E bun la actorie? întrebă Paul.

— Dar ce facem noi nu e actorie, replică Lacey. E doar amuzament. Poţi să vii azi după-amiază şi să ne vezi la repetiţii?

— Nu, n-am atât de mult timp.

* * *

Martin îşi învăţă foarte repede rolul. Ajutat de Porteus şi de Maisie, prinse foarte repede şi mişcarea.

După ce se întoarse de la telefonul care sunase cu insistenţă, Lacey spuse, amuzată:

— Paul vrea să ştie dacă ai mai avut vreo experienţă similară înainte. Măcar vreo audiţie, continuă ea râzând.

Fotografia lui Martin fusese expusă la intrarea în teatru şi preţul biletului creştea din oră în oră. Lacey râdea cu poftă împreună cu celelalte fete, părând că se întorseseră cu toate în perioada victoriană.

Spectacolul începu ca de obicei la ora anunţată şi toţi cei prezenţi îşi lungeau gâturile să nu piardă momentul când

Martin intra în scenă.

La spectacolul anterior, când intrase în scenă Porteus, toată sala izbucnise în hohote de râs. La intrarea lui Martin fu o liniște mormântală. Era încălțat cu cizme înalte de călărie, cu pantaloni strâmți și cămașa deschisă până la piept. Lacey își pierdu respirația. Era diabolic de atrăgător, în genul faimosului Heathcliff.

Relația dintre Martin și Lacey răzbătu ușor printre cuvintele textului. Alice îl privea tot timpul, când pe sub genele false, când cu coada ochiului, ca și cum nu era în stare să rupă niciun moment contactul cu el. Martin nu juca în stilul lui Porteus, dar publicul era electrizat. Chiar și Lacey, alături de el, făcea o Alice cu totul și cu totul deosebită, într-un mod la care nu se gândiseră până atunci. Deși erau aceleași cuvinte, sunau absolut altfel, pentru că simțea cu adevărat că omul care-i vorbea o dorea cu toată ființa lui.

Sub machiajul gros de scenă, obrajii ei se îmbujorară, iar respirația i se acceleră vizibil.

Porteus, la reprezentația anterioară, o urmase în scenă peste tot. Martin însă, stătea locului, cu brațele încrucișate, dar n-o slăbea din ochi, vorbindu-i cu aceeași voce profundă pe care publicul o auzise de nenumărate ori la televizor.

În momentul când Martin ieși din scenă, oprindu-se la arlechin, Lacey îl urmă cu privirea, ca și cum ar fi vrut să iasă odată cu el. În mod normal, ar fi trebuit să privească spre Wiliam, care era soțul ei, dar nu putea să-și desprindă privirile de Martin, deși era conștientă că nu aceasta ar fi trebuit să fie reacția normală a personajului ei. Sentimentul erotic dintre ea și Martin pluti tot timpul în scenă. Nu se atinseseră niciun moment, dar audiența așteptase asta cu sufletul la gură.

Când Martin reveni în scenă, însă, pentru partea de final a piesei, atmosfera se încinse atât de mult, încât Alice, curtată de tânărul atât de arătos, își coborî jos de pe umeri

rochia, iar el îşi lipi buzele de pielea ei înfierbântată. Publicul era în delir. Aplauzele izbucniră cu forţă ca la un semn, şi continuară minute în şir. La căderea cortinei, euforia se simţea încă în fiecare ungher al micului teatru.

Lacey îşi exprimă, totuşi prima speranţa că Porteus va fi bine pentru reprezentaţia viitoare.

— Şi dacă nu va fi, replică Doreen, nu va fi nicio problemă, aţi fost magnifici. Vei putea juca din nou, adăugă ea, întorcându-se spre Martin.

— Dacă mă mai acceptaţi, răspunse acesta, cu modestie. Lacey se îndreptă spre cabină şi Martin o urmă.

— Eşti de acord să mai joci cu mine? întrebă el.

— De ce nu? răspunse ea. E un act de caritate. Dar nu mă vei mai atinge, data viitoare. Adu-ţi aminte că suntem într-o piesă de teatru.

Lacey se opri în faţa cabinei, dar Martin se grăbi să deschidă el uşa.

— Dar e totul scris în text. E o atracţie naturală foarte puternică între cele două personaje.

Lacey se gândi cum îşi pierduse orice putere de rezistenţă pe scenă, în faţa lui. Ar fi putut s-o seducă, acolo, în faţa spectatorilor, fără să aibă puterea să se opună.

Această putere extraordinară pe care o exercita asupra ei era ucigătoare şi nu putea schimba nimic, îşi spuse Lacey.

În momentul în care ceilalţi se apropiară, îi spuse cu respiraţia întretăiată.

— Acum, lasă-mă, te rog. Du-te!

Martin o privi lung, după care spuse calm, fără să mai aştepte:

— Bine…

Capitolul 6

După plecarea lui Martin, Lacey se simţi eliberată. Era sigură că jocul se sfârşise şi Martin n-o va mai atinge niciodată. Era mulţumită de această situaţie, acum, pentru că nu voia să se facă de râs în faţa celorlalţi, pentru tot restul vieţii ei.

Nimeni nu ştiuse, niciodată, ce se întâmplase între ea şi Martin cu cinci ani în urmă, dar de data asta tot oraşul vorbea despre ei. Dacă va fi văzută din nou cu Martin Jackson, n-ar face decât să le dea apă la moară.

Veniră şi ceilalţi în cabină să se schimbe şi toată lumea vorbea despre încasările obţinute şi de banii care s-ar putea face dacă ar juca aşa două săptămâni.

— Ai fost fantastică! Absolut fantastică, spuseră cu toţii, entuziasmaţi.

— Pur şi simplu am simţit fiori pe şira spinării văzându-te, spuse cineva, intrând brusc în cabină.

— Amândoi aţi fost extraordinari. Aţi făcut un cuplu nemaipomenit, tu şi Martin, adăugă altcineva.

— Vă simţiţi atât de atraşi unul de celălalt şi în realitate? gânguri o tânără, pe care Lacey o mai văzuse şi altă dată, dar pe moment nu prea ştia de unde s-o ia.

— Ah, nu! Nu! replică Lacey.

Va pleca de-aici cât putea de repede şi se va duce ţintă la Paul, la bibliotecă, îşi spuse Lacey, schimbându-şi în grabă costumul. Nu mai avea chef să răspundă şi altor întrebări de acest fel.

Ieşi din teatru fără probleme, pentru că fără peruca blondă era greu de recunoscut şi, oricum, toată lumea îl aştepta pe Martin.

Lacey nu fu prima care aduse la bibliotecă veştile despre reprezentaţie. Fata roşcată care încercase să-l monopolizeze pe Martin sâmbătă noaptea venise să împrumute o carte şi spusese totul celor de aici, cu lux de amănunte.

— Ne aşteptăm s-o joci pe lady Chatterley, săptămâna viitoare, spuse tânăra cu sarcasm.

— E aici? întrebă Lacey grăbită, bătând la uşa biroului lui Paul. Fata încuviinţă, privind-o amuzată.

— Îmi pare foarte rău că am pierdut un asemenea spectacol, spuse Paul imediat, privind-o pe deasupra ochelarilor. Se pare că a fost o atmosferă foarte încinsă.

— Ah, se pare că am fost cu toţii în cea mai grozavă formă, răspunse Lacey râzând. Oricum, a fost un succes de casă fantastic. Pentru vineri, nici nu mai sunt bilete.

— Lumea a cumpărat bilete să-l vadă pe Martin. Ce se va întâmpla atunci cu Proteus, nu va mai juca?

— Ah, ştii că lui Proteus nu-i pasă. A venit şi el să-l vadă pe Martin.

Lacey rămase cu capul plecat, ca o şcolăriţă prinsă în greşeală.

— Şi când ai plănuit să te vezi cu el din nou? întrebă Paul, bătând uşor cu degetele în birou. La Centru, în după-masa asta? Diseară?

— Vinerea viitoare, la următoarea reprezentaţie, dar poate nici atunci, răspunse ea, sigură că Martin n-o va mai căuta după ce-i ceruse să plece.

— Ştii ce se vorbeşte? o întrebă Paul, privind-o cu insistenţă.

— Gura lumii spune multe.

— Atunci, eşti liberă diseară? o întrebă el îngustându-şi ochii.

— Da. Vino la mine, la cină. Sper că vei reuşi să mă împaci cu tatăl meu.

— Bine, spuse Paul, gândindu-se că astfel mica ei rebeliune va înceta.

„Vă voi avea din nou pe amândoi”, îşi spuse Lacey. „Doar pe voi mă pot bizui, că ţineţi la mine. Ceea ce simt pentru Martin e doar o nebunie de moment”.

Când se întoarse la Centru, Lacey fu de-a dreptul asaltată de colegi. Toţi erau de părere că a dat lovitura, iar câţiva

dintre angajaţii Centrului, care nu reuşiseră să vadă spectacolul până atunci, declarară imediat că speră să mai găsească bilete până la sfârşitul festivalului, pentru a vedea şi ei această reprezentaţie atât de deosebită.

— Dar ce-a fost cu acel moment de striptease de la sfârşitul piesei? întrebă Porteus cu ochii strălucind de amuzament. Eu n-am văzut aşa ceva în text.

— N-a fost niciun striptease, răspunse Lacey. Mi-am arătat o jumătate de centimetru de umăr, asta a fost tot, dar nu vom mai repeta scena, pentru că nu vreau ca Paul să se supere.

Continuară să glumească pe această temă până după ora cinci, când Paul veni s-o ia şi rămase cu ea la stand, până se închise Centrul. Toată lumea care trecuse pe-acolo îi văzuse deci împreună, aşa încât Lacey spera ca bârfele pe seama ei şi a lui Martin să înceteze.

Deşi crezuse că tatăl ei îşi va petrece şi această seară în oraş, îl găsiră totuşi acasă. În plus, se bucură foarte mult văzându-l pe Paul cu ea.

Vorbiră aşadar despre tot felul de lucruri, în timp ce ea prepară cina în bucătărie, unde îi chemă şi pe ei, după ce curăţă masa şi aranjă tacâmurile pentru fiecare.

Lacey presupunea că tatăl ei auzise deja vorbindu-se despre *Dulcea Alice* în după-masa aceea, deşi nu menţionase încă nimic. Din câte ştia ea, nu fusese în sală la niciuna dintre reprezentaţii.

Se aşezară cu toţii la masă şi Lacey tocmai ducea la gură prima lingură de supă, când Laurence Allen spuse, zâmbind ironic:

— Aşadar, avem de-acum privilegiul să-l vedem pe Martin în dramatizarea lui Paul.

Vrea să-mi cer iertare, se gândi Lacey, dar nu mai am niciun chef să vorbesc despre asta. Nu mai vreau să aud pe nimeni vorbind despre Martin.

— E o celebritate. Oamenii au plătit ca să-l vadă pe el şi nu mai vreau să discut despre asta. N-are nimic de-a face

cu mine, spuse Lacey, strângând nervoasă marginile mesei. Ştiu că nu-l suporţi şi deşi nu cred în motivele tale, continuă ea privindu-şi tatăl în ochi, i-am spus astăzi să nu se mai apropie de mine, pentru că nu vreau să am probleme, şi el a fost de acord. Eşti mulţumit, acum? Haideţi să mâncăm, încheie ea.

După asta se uită lung la amândoi şi-i văzu relaxându-se, iar acest fapt era tot ce se întâmplase mai bun în ultima săptămână.

După ce mâncară, tatăl ei se retrase în atelierul său, după vechiul lui obicei, iar Paul rămase cu ea până după miezul nopţii. Ar fi stat poate mai mult, dar Lacey declară că e obosită. Astfel, îşi spuseră noapte bună şi se despărţiră.

De la Martin nu mai avu niciun semn, până vineri. Erau cu toţii foarte ocupaţi la Centru şi Lacey rămase în fiecare zi până la închiderea programului. Paul venise însă zilnic s-o ia la masa de prânz, aşa cum obişnuia şi înainte. Discutaseră despre tot soiul de lucruri, dar nu mai vorbiseră de Martin. Ori de câte ori trecuseră prin faţa teatrului, unde era afişată fotografia lui Martin, Lacey întorcea capul în altă parte. Paul aruncase de fiecare dată o privire scurtă spre fotografia postată lângă afişul piesei lor, dar nu mai spuse niciodată nimic, cuprinzând-o doar pe Lacey de braţ, protector, în timp ce zâmbea mulţumit.

Într-una din zile, în timp ce-şi mâncau plăcinta cu brânză la barul lor preferat, Paul o întrebă:

— Dacă voi fi liber sâmbătă, ce-ai zice să mergem la Eastbourne pentru weekend?

Părinţii şi sora lui locuiau acolo, dar erau în mijlocul festivalului, iar Centrul era deschis şi în weekend, cu această ocazie.

— Nu putem pleca în perioada asta. Aş putea pierde vânzări, dacă închid standul două zile, iar cei mai mulţi vizitatori sunt în weekend.

— A fost doar o idee, dar mai gândeşte-te.

— Vom merge acolo imediat ce se va încheia festivalul, răspunse Lacey.

Martin era prezent, în continuare, la diverse acţiuni legate de festival, dar ea nu-l mai zărise, de la ultima lor întâlnire. Auzise însă de la prieteni, despre actele de caritate pe care le făcuse în oraş, ca vechi locuitor al acestuia.

Lacey spera că Martin înţelesese că totul se terminase între ei şi că nu vor mai discuta despre asta niciodată.

Ziua de vineri adusese cu ea câteva evenimente speciale. În afară de matineul pe care-l avuseseră din nou cu „Dulcea Alice”, apăruse şi ziarul dedicat festivalului, „Chadsford Herald”, în care, pe prima pagină, era una dintre fotografiile care se făcuseră în seara accidentului, când ea era împreună cu Martin.

Fotografia stârnise interesul tuturor colegilor ei, care declarară că era o foarte bună reclamă pentru festival şi Lacey spera că nu observase nimeni cât de întins îi fusese rujul deasupra buzelor.

Tânăra jurnalistă care făcuse fotografia, reveni la Centru, pentru un alt interviu, când o întrebă cât de strânsă era relaţia ei cu Martin.

— Nu chiar atât de strânsă, replică Lacey şi tânăra îi răspunse că, mai mult sau mai puţin, este ceea ce declarase şi Martin.

În dimineaţa aceea sosiseră de asemenea în oraş o mulţime de prieteni de-ai lui Martin, care veniseră să-l vadă pe acesta jucând. Erau feţe pe care Lacey le văzuse de multe ori la televizor şi care acum erau numai ochi şi urechi, privind în jur cu mult interes. Printre ei era şi o tânără pe care Lacey o văzuse de câteva ori în jurnale alături de Martin şi despre care Maisie îi spusese că era actriţă şi-i şi numi câteva seriale de televiziune în care aceasta apăruse.

Grupul invitat de Martin ocupă scaunele din primul rând şi, înaintea spectacolului, Lacey dădu uşor cortina la o

parte, pentru a-i vedea.

În mijlocul rândului o zări pe tânăra cu păr auriu, zâmbindu-i larg lui Martin, care se postase câteva minute, discret, la arlechin, pentru a-şi saluta prietenii.

Lacey nu şi-ar fi putut închipui că vreo fată interesată de Martin i-ar fi putut frânge aşa inima. Aceasta însă era atât de frumoasă încât Lacey simţi că nu se poate compara cu ea, nici pe departe.

Paul ajunse la teatru cu puţin înainte ca spectacolul să înceapă şi privi din culise prima parte a piesei, în care Lacey era împreună cu William.

La apariţia lui Martin nu mai fusese liniştea care cuprinsese sala la spectacolul anterior, pentru că grupul lui de prieteni începu imediat să aplaude şi să strige tot soiul de urale.

Lacey îşi făcea foarte bine rolul, deşi nu era la standarde absolut profesioniste. Spre surprinderea ei, însă, cu toate că Paul stătuse tot timpul în culise, parcă anume pentru a-i aminti că în scenă era doar într-o convenţie, de fiecare dată când se apropie Martin de ea, simţi că o trec toţi fiorii, de emoţie şi de dorinţă.

Aplauzele de la sfârşitul spectacolului fură şi mai furtunoase decât la spectacolul anterior, iar după ce cortina se lăsă, prietenii lui Martin invadară scena.

Lacey se apropie de Paul şi-i spuse, surâzătoare:

— Dacă mâine vei putea pleca din oraş, aş fi fericită să mergem împreună la Eastbourne. Paul îi răspunse că putea fi liber, aşa că Lacey dădu un telefon la Centru şi anunţă că va lipsi câteva zile.

După asta se duse acasă, puse câteva lucruri într-o valiză şi-i telefonă femeii care o ajutase cu ani în urmă pe mătuşa sa, să vină să gătească în lipsa ei, pentru Laurence Allen.

Tatăl ei era în biroul lui la acea oră şi probabil Paul îi dăduse telefon şi-i vorbise despre toate astea, pentru că nu fu deloc surprins când îl anunţă că va lipsi de acasă în weekend.

— Da, cred că te vei simţi bine acolo. Dar de ce nu stai mai mult? Poţi să te întorci cu un autobuz, sau cu trenul, dacă Paul nu poate rămâne şi el mai mult, sau poate să te ia săptămâna viitoare, când va fi din nou liber în weekend.

Lacey fu surprinsă să vadă că era atât de interesat de această problemă, când despre piesă sau despre munca la Centru n-o întrebase absolut nimic.

— Trebuie să fiu din nou aici luni, răspunse Lacey. Mai târziu, când se întâlni cu Paul, Lacey îi spuse:

— Tata mi-a sugerat să rămân mai multe zile la părinţii tăi, dar n-am fost invitată să petrec acolo atât de mult timp.

— Ştii foarte bine că familia mea e foarte fericită dacă poţi să rămâi la ei mai multă vreme.

— Pot să rămân, totuşi, doar în weekend, spuse ea, gândindu-se în acelaşi timp că i-ar plăcea foarte mult să stea departe de Martin şi de iubita lui, care probabil va rămâne aici până la sfârşitul festivalului. Dacă va fi aşa, înseamnă că va fi încă o celebritate la festivalul lor. Poate ar trebui să-i ceară acestei actriţe s-o joace ea pe Alice. Aşa, vor face o sumedenie de încasări, îşi spuse Lacey.

— La ce te gândeşti? o întrebă Paul, în timp ce se angajară pe drumul spre ieşirea din oraş şi Lacey coborî apărătoarea de soare a maşinii, motivând că ţinuse ochii închişi din cauza luminii puternice. Fusese un weekend foarte relaxant, tatăl şi mama lui Paul purtându-se cu ea minunat, ca întotdeauna, făcând-o pe Lacey să se simtă ca acasă.

Camera pe care i-o dăduseră era foarte aproape de camera lui Paul, dar niciunul dintre ei nu se gândise să rişte să facă o vizită celuilalt, aşa că Lacey dormi liniştită ca un copil.

Casa era aşezată foarte aproape de mare, aşa că îşi petrecură weekendul plimbându-se pe faleză, făcând cumpărături, participând la spectacole nocturne.

Duminică prânziră cu părinţii lui Paul, pe urmă o vizitară pe sora lui, care era căsătorită, şi merseră împreună pe

plajă, unde cumnatul lui Paul făcu un castel de nisip pentru cei doi copii, iar Lacey, învelită într-un prosop mare de plajă se aşeză la soare, ungându-se cu ulei de plajă.

După câteva minute, se aruncă în apă şi înotă până în larg, iar când se întoarse îşi scuturǎ părul ud peste Paul, spre amuzamentul celor doi băieţei, care erau adorabili, deşi uşor cam prea graşi.

— Când vă veţi căsători? întrebă sora lui Paul, care era foarte dornică să-l vadă pe fratele ei la casa lui.

— Depinde numai de Lacey, spuse Paul, care răspundea de fiecare dată la fel.

Lacey se simţea foarte bine şi relaxată în familia lui Paul, iar weekendul acesta parcă simţise pentru el toată căldura dinainte. Da, probabil se vor căsători în curând, se gândi ea şi tocmai atunci văzu apropiindu-se de ei un bărbat înalt, cu părul negru. Lacey avea capul acoperit cu un prosop, dar se uită la el cu coada ochiului, simţind un nod în stomac.

Nu era însă Martin. Acest bărbat avea pielea mult mai închisă, dar, la o primă privire, Lacey crezuse că Martin aflase unde se afla.

Toată relaxarea dinainte dispăruse ca purtată de vânt. Se ridică şi-şi scuturǎ gânditoare părul. Nu se putea căsători cu Paul, atâta vreme cât nu ştia exact ce sentimente avea faţă de Martin. Îi va lua probabil mult timp, după festival, până va reuşi să-l uite din nou.

Când se întoarseră a doua zi dimineaţă la părinţii lui Paul, pentru a-şi lua la revedere, Lacey le dărui câteva parfumuri, tutun pentru tatăl lui Paul şi o sticlă din brandyul lui preferat. Era modul ei de a le mulţumi pentru weekendul extrem de plăcut şi de a-şi cere iertare – deşi ei n-aveau cum să bănuiască asta – pentru faptul că nu-l iubea pe fiul lor.

De fapt, nu era cu totul şi cu totul adevărat că nu-l iubea pe Paul. Îl iubea, şi dacă Martin nu s-ar fi întors, probabil erau deja căsătoriţi. Acum însă, era nevoie să mai aştepte. Ar trebui poate să-i spună că era încă foarte special pentru

ea, dar problema era că inima ei bătea pentru alt bărbat şi, deşi făcea eforturi să-l uite, nu ştia cât timp îi va lua până se va vindeca.

Paul îşi spuse că probabil era foarte obosită, pentru că arăta palidă şi era extrem de tăcută, pe drumul spre întoarcere.

Se făcuse aproape nouă când intrară în Chadsford.

— Lasă-mă la Centru, spuse Lacey.

Îşi luă valiza şi pardesiul din portbagaj, după care-i spuse, surâzând:

— Mulţumesc foarte mult şi le mulţumesc şi părinţilor tăi. A fost un weekend foarte plăcut.

Paul o ajută să-şi ducă valiza, după care o întrebă zâmbind:

— Ne vedem pentru prânz?

— Nu. Probabil voi avea nişte treburi de rezolvat la acea oră. Ne vedem mâine, Paul.

Paul se urcă apoi în maşină şi Lacey îl urmări cu privirea până când nu se mai văzu, întrebându-se cum îi trecuse prin cap că ea şi cu Paul ar putea avea un viitor împreună, când simţise de la început că nu-l va putea iubi cu adevărat niciodată.

Imediat ce intră în Centru nu mai avu însă timp să se gândească la toate acestea. Centrul era deja plin de lume şi toţi o întrebară dacă avusese un weekend relaxant.

Află apoi că vânzările merseseră foarte bine în ultimele două zile şi că sunt câteva comenzi pentru ea.

— Minunat, răspunse Lacey.

— Ai avut un weekend plăcut? o întrebă Maisie, din spatele standului său.

— Minunat, răspunse ea, din nou.

— E totul în regulă? întrebă ea, venind mai aproape de Lacey.

— Bineînţeles, răspunse aceasta zâmbind. Maisie nu păru prea convinsă.

— Frumos din partea ta să lipseşti de aici două zile, exact

în mijlocul festivalului, replică Maisie, intrând şi ea în spatele standului prietenei sale.

— Da, răspunse Lacey liniştită. M-am cam plictisit în ultima vreme, spuse Lacey privindu-şi cu atenţie una din picturile executate în ultimul timp.

Apoi întrebă, ca din întâmplare, dacă prietenii lui Martin rămăseseră aici pentru weekend.

— Unii dintre ei, da.

Chiar atunci, însă, o femeie se interesă de o lucrare din teracotă şi Lacey nu mai auzi dacă actriţa plecase sau nu, dar nu mai reveni cu întrebarea, deşi era atât de important pentru ea să ştie acest fapt.

Înainte de prânz, Lacey se hotărî să iasă pentru a face cumpărături şi înainte de a ieşi din Centru se opri într-una din încăperile de la parter, unde era telefonul, pentru a-l suna pe tatăl său. Nu era nimeni în încăpere şi Lacey formă numărul, iar tatăl ei îi răspunse imediat. Era foarte bine, după tonul energic, dar asta nu era o surpriză pentru ea, deoarece, în general, tatăl ei era o fire foarte veselă şi optimistă. Vorbiră despre weekend, apoi îl întrebă dacă vrea să cumpere ceva anume pentru cină. Cu alte cuvinte, viaţa îşi relua rutina obişnuită.

Tocmai se pregătea să iasă, când sună telefonul. Pentru că nu mai era nimeni acolo, ridică receptorul:

— Centrul de arte şi meserii din Chadsford. Cu ce vă pot ajuta?

— Foarte frumos. Cred că ai făcut multe exerciţii înainte.

— Martin, răspunse ea, zâmbind.

— Lacey! răspunse el.

Un moment, vru să trântească receptorul, dar pe urmă răspunse, totuşi:

— Cu ce te putem ajuta?

— M-am gândit să te invit să iei prânzul cu mine la Pomeroys. După asta, putem să mergem împreună, de acolo, la teatru.

Suna foarte incitant, dar Lacey ezită, totuşi.

— Nu vom fi doar noi doi, nu?

— Nu.

Va fi şi Sandra, probabil, îşi spuse Lacey.

— Vom fi trei, continuă el. Edith, tu şi eu. Astfel, te vei simţi protejată, dacă asta era temerea ta.

— Mă voi revanşa, spuse Lacey.

— În regulă. Atunci, ne vedem mai târziu.

După două minute de la încheierea convorbirii, Lacey simţi că Martin îi lipsea deja.

Ce bine că s-a gândit să sune acasă, înainte de a ieşi din Centru, îşi spuse ea. Coincidenţe se întâmplau tot timpul, dar întotdeauna era ceva fatal legat de ele, continuă ea cu reflecţiile. Bineînţeles, nu se temea să se întâlnească cu el.

De aceea, se duse la Pomeroys, după ce, în drum, trecu pe la supermarket.

Domnul Pomeroy avea una dintre cele mai importante firme din oraş, aşa că se putea spune că era deosebit de prosper, iar casa lor în stil edwardian, aşezată în mijlocul unei livezi de vişini, era de o eleganţă unică.

Îi deschise doamna Pomeroy, îmbrăcată foarte îngrijit într-un costum gri, cu o floare roşie la rever.

— Intră, draga mea, spuse ea, şi iartă-mă că nu pot să rămân cu voi, dar am nişte probleme foarte urgente de rezolvat.

— Nu staţi cu noi? întrebă Lacey, foarte uimită.

— Altă dată voi rămâne cu plăcere, răspunse zâmbind doamna Pomeroy. Dumnezeule, cât de drăguţă eşti, exclamă ea apoi. Ce mai face tatăl tău?

— Foarte bine, mulţumesc, răspunse Lacey.

Martin era în hol şi amândoi o priviră tăcuţi pe doamna Pomeroy îndreptându-se spre garaj, după care Lacey spuse:

— Dar mi-ai spus că…

— Ai fi venit dacă ţi-aş fi spus că vom fi singuri? o întrerupse el.

— Nu sunt sigură, într-adevăr, că aş fi venit.

— Dar ce crezi că sunt eu? Un maniac sexual? râse el cu

poftă. Crede-mă, nu sunt. Cred însă că ceea ce simţim noi unul pentru altul e o atracţie foarte puternică, nu crezi? N-a lipsit mult să facem dragoste pe scenă, în văzul tuturor, comentă el şi Lacey râse şi ea, după care intrară în sufragerie, unde totul era aranjat până în cele mai mici amănunte, pentru un prânz în doi.

Lacey scoase din coş câteva delicatese cumpărate în drum şi le aşeză pe un platou. Va cumpăra altele când se va întoarce acasă, îşi spuse ea.

Se aşezară la masă, mâncară cu poftă, băură şi vorbiră plini de veselie.

Ce bine ar fi, se gândi Lacey, dacă am mai lua masa împreună şi altă dată, sau doar să ne întâlnim să stăm de vorbă, îşi spuse Lacey, care se simţea foarte bine. Poate dacă Martin n-ar fi plecat din oraş, ar fi devenit prieteni. Dar acum avea destui prieteni, iar fetele cu care se întâlnea erau toate nişte vedete.

— Cum te simţi la familia Pomeroy? întrebă ea.

— Ce bine că mai există pe pământ persoane atât de admirabile, spuse Martin.

— Da, ştiu, replică Lacey. Nimeni de aici nu mai are o conştiinţă civică atât de ridicată.

Lacey spuse toate acestea cu afecţiune.

— Spune-mi, continuă ea, ce părere au avut prietenii tăi despre spectacol?

— Păi…

— Nu mă interesează, îl întrerupse ea. Cei de aici sunt fericiţi să vină să ne vadă şi asta îmi ajunge. Presupun că Sandra n-ar fi de acord să ne dea o mână de ajutor.

— A plecat deja la Londra.

— Păcat, replică Lacey.

Apoi vorbiră despre tatăl ei.

— Nu e un om foarte prietenos, spuse Martin.

Totuşi, tatăl ei avea un cerc foarte larg de prieteni, se gândi ea, aşa că răspunse:

— De fapt, e foarte prietenos, dar este şi foarte selectiv,

în acelaşi timp. Tatăl tău a fost unul dintre cei mai buni prieteni pe care i-a avut vreodată.

— Da, aşa a fost, şi nu trebuie să uităm asta, nu-i aşa? Ce zici dacă ne vom bea cafeaua în salonaş? întrebă el şi, fără a mai aştepta un răspuns, puse ceştile pe o tavă şi le duse acolo.

Lacey ezită o clipă, apoi spuse foarte încet, privindu-l în ochi:

— Dacă îţi place aşa…

Salonaşul familiei Pomeroy era foarte elegant, dar Lacey nu era foarte entuziasmată, deoarece pe unul din pereţi zări o tapiserie făcută de mătuşa sa, pe care aceasta o terminase în perioada când Lacey stătea până târziu alături de ea, rugându-se Cerului, ca telefonul să sune şi la capătul celălalt al firului să fie el.

— De ce nu mi-ai scris? întrebă ea, brusc.

Ce prostie, îşi spuse ea, imediat, să-l întrebe aşa ceva. Nu mi-a scris pentru că n-a vrut.

Martin tocmai turna cafea în ceşcuţe.

— Fără lapte, specifică ea, gândindu-se că Martin putea să aibă grijă de el foarte bine, nu era nevoie să-i facă altcineva treburile.

Lacey îşi aminti ce spuneau fetele în liceu despre el: „Nu va trebui să faci nimic pentru el. Se descurcă de unul singur. Apoi se întrebă cât de intim fusese cu Sandra şi dacă dormise şi ea aici, sau îşi luase cafeaua cu ea în salonaş.

— Ai văzut fotografia din Mercury?

— Ce-i cu ea?

— Tu arăţi bine, dar eu sunt îngrozitor, spuse el. A fost un moment destul de amuzant, nu-i aşa? A lipsit foarte puţin să rămânem acolo toată noaptea, spuse Martin, cu ochii strălucind.

— Reporteriţa a venit zilele trecute şi la Centru. Cred că a făcut un serial, pentru că m-a întrebat cât de departe am ajuns cu prietenia noastră. Cât a stat pe-aici?

— A plecat ieri.

Aşadar, îşi spuse Lacey, Sandra stătuse aici tot weekendul. Însemna că nu se gândise deloc la ea în tot acest timp, de aceea era acum atât de prietenos; poate, într-un fel, se simţea vinovat.

— Ai avut un weekend frumos? întrebă ea.

— Da, mulţumesc. Tu?

Lacey nu-l putu privi în acel moment, aşa încât îşi plimbă ochii peste suprafaţa tapiseriei.

— Întotdeauna este foarte plăcut să stai un timp la mare.

— Ai fost la mare? întrebă el, surprins.

— Am fost la Eastbourne. Familia lui Paul trăieşte acolo.

— Ai fost cu Paul?

— Bineînţeles.

Acesta era genul de conversaţie care începea s-o plictisească, deoarece nu credea că Martin era cu adevărat interesat de modul cum îşi petrecuse ea weekendul deşi întrebă, curios:

— Ce anume ai făcut acolo?

— Am fost la plajă, pentru că a fost o vreme splendidă. Am văzut un spectacol… Distracţia obişnuită într-un weekend la mare, răspunse ea automat.

— Ai făcut dragoste?

Lacey aproape scăpă ceaşca din mână, de enervare şi surpriză. Ar fi vrut să-l întrebe imediat: dar tu?

Nu era, însă, geloasă. În plus era cazul să plece, pentru că n-avea timp de pierdut cu astfel de nimicuri. Sau era un mod de a încerca s-o seducă? Oricum, nu mai era cazul să rămână.

Puse, aşadar ceaşca golită doar pe jumătate pe podea, lângă scaunul ei, şi se ridică în picioare.

— Mulţumesc pentru masă, spuse ea. Vreau să-ţi spun însă că ceea ce este între mine şi Paul nu e treaba ta. Văd că trebuie să-ţi repet că am de gând să mă căsătoresc cu el, pentru că ţi-am mai spus, dar ai uitat.

Dacă Martin ar fi crezut toate astea, probabil ar fi lăsat-o

să plece imediat, dar el întinse mâinile spre ea şi spuse încet:

— Vino aici.

Lacey făcu trei paşi spre el, ca hipnotizată, după care se opri brusc. Atunci, Martin se ridică de pe scaun, îi cuprinse umerii cu braţele şi-şi lipi obrazul de faţa ei:

— De ce nu mă laşi să te iubesc? De ce ţi-e frică? Nu-l doreşti pe Paul, continuă el. Asta-i sigur, adăugă, scuturând-o cu putere.

— De unde ştii ce vreau? De unde ştii tu care sunt valorile mele? Asta nu înseamnă nimic, această atracţie fizică pe care o simt pentru tine n-are nimic de-a face cu iubirea.

Martin o trase spre el şi începu s-o sărute cu pasiune, plimbându-şi braţele cu delicateţe de-a lungul corpului ei. În acel moment, Lacey simţi din nou cum îl doreşte cu toată fiinţa ei.

— Cât de profund ai simţit acest sărut? o întrebă el cu vocea întretăiată, în timp ce Lacey îl privea pierdută printre gene.

După câteva momente însă, reuşi să-şi adune puterile şi să iasă din cameră, apoi din casă, pentru că-l simţise atât de nervos încât părea că putea s-o omoare.

Îşi aminti de coşul ei cu provizii când ieşi pe poartă, dar nu se mai întoarse după el.

Nu şi-ar fi putut închipui că Martin îşi putea ieşi aşa din fire. Probabil aşa sunt toţi cei care s-au născut pentru a fi învingători, îşi spuse ea.

Nu-l asociase niciodată pe Martin cu violenţa.

Fusese întotdeauna o persoană care strălucise în toate, dar nu-şi aducea aminte să fi folosit vreodată forţa fizică. Cu atât mai puţin s-ar fi putut gândi vreodată că ar face uz de forţă cu ea.

Dacă se întorcea la Centru în halul de răvăşeală în care se afla, cu siguranţă că toţi colegii s-ar întreba ce i s-a întâmplat.

Mai avea de omorât o jumătate de oră până la spectacol, dar nu se putea duce nici acasă, în situaţia în care se afla.

Se hotărî, deci, să meargă pe deal. Aerul tare îi va face bine cu siguranţă, se gândi ea.

Curând, însă, îşi dădu seama că trebuia să se întoarcă, pentru reprezentaţie. Oricum, va fi ultima dată când va mai juca alături de Martin. Va face ceva să rămână fără voce sau îşi va rupe un picior, vor fi destule fete bucuroase să joace în locul ei. Şi-a învăţat lecţia şi se va ţine departe de această situaţie.

Rumoarea sălii arhipline se auzi din nou până în cabină, în timp ce Lacey îşi schimbă hainele şi îmbrăcă rochia peticită a Alicei.

Toată lumea în jurul ei vorbea cu o vervă nemaipomenită. Martin poate nu mai venise, se gândi ea. Dacă putuse fi atât de nebun cu ea, atunci n-o mira dacă acum se spăla pe mâini.

Totuşi, n-o anunţă nimeni nimic, iar spectacolul începu ca de obicei la ora fixată.

Când intră Martin în scenă, Lacey nu putu să-l privească, dar îşi dădu seama imediat că era din cale-afară de nervos, chiar şi în acele momente.

Ce-i făcuse oare pentru a se comporta cu ea în asemenea hal, în afara faptului că preferase alt bărbat? Şi ce importanţă avea asta pentru el, când era sigură că ar fi preferat-o pe Sandra în locul ei, dacă aceasta ar fi fost încă aici. Doar orgoliul lui masculin îl adusese la demenţă, când îi vorbise de Paul. Fusese întotdeauna un individ arogant. Poate nu-i strica să înveţe puţin ce înseamnă umilinţa.

Abia aştepta să se termine ultima scenă, pentru a scăpa de calvarul de a-l mai vedea pe Martin.

Aştepta deci replicile lui, pentru a i le da cât mai repede cu putinţă pe ale ei, şi să sfârşească odată totul.

Ultimele fraze pe care Martin trebuia să le mai spună erau: „De ce n-ai răspuns niciodată la mesajele mele? Modestia mea are limitele ei, frumoaso. Acum, vei vedea că

totul are un preţ”.

Vorbise până atunci foarte calm şi tare, astfel că, fără îndoială, replicile lui se auziseră cu uşurinţă până în capătul sălii. Acum însă, respiraţia îi era din ce în ce mai accelerată şi se apropie de ea ca scos din minţi, iar în loc de fraza „de ce n-ai răspuns niciodată la mesajele mele?”, Martin îi aruncă în faţă cu toată puterea:

— De ce n-ai răspuns niciodată la scrisorile mele?!

Capitolul 7

Lacey făcu ochii mari nevenindu-i să creadă:

— Ce-ai spus?

— Ce-ai auzit! scrâşni Martin, şi în acel moment Freddy, jucat de William, intră grăbit în scenă, în timp ce Alice era pe punctul să leşine. Îi lăsă apoi pe cei doi să-şi dea replicile finale, după care toţi interpreţii intrară în scenă pentru salutul de final, iar William o prinse pe Lacey de o mână şi Martin de cealaltă.

Lacey încercă să zâmbească, dar reuşi doar o grimasă stranie. Martin nu zâmbea deloc şi nici nu privi spre public. Stătea cu ochii aţintiţi spre ea.

Aplauzele fură de-a dreptul furtunoase, dar Lacey se uita acum şi ea doar la Martin:

— Nu mi-ai scris niciodată, îi şopti ea.

— De două ori! răspunse el şi se întoarse zâmbind spre public, cu căldură.

— Unde? întrebă ea, dar realiză brusc că în acea perioadă n-avea încă Centrul, aşa încât n-ar fi putut să-i scrie decât acasă. N-am primit nicio scrisoare de la tine, spuse ea cu cinism.

— Atunci, cum se face că mi-ai cerut să nu-ţi mai scriu, când ţi-am dat telefon?

— Cum?! Ce?!... Mi-ai telefonat? întrebă ea, în culmea surprizei.

— Doamna Allen mi-a răspuns la telefon şi mi-a spus că n-ai nimic de vorbit cu mine.

— Mătuşa Helena? întrebă ea, simţind că e în pragul unei crize de nebunie.

În acel moment, William o trase pe Lacey în culise, iar Martin se mai întoarse o dată spre public, zâmbind şi făcând un semn spre Alice, care tocmai ieşea din scenă:

— E minunată, spuse el, după care cortina se lăsă.

Lacey era înnebunită. Aproape nu mai ştia cum o cheamă. De ce făcuse mătuşa ei, asta? Martin nu minţea,

cu siguranţă, de astă dată.

Se apropie şi o luă din nou de mână, încercând să-i spună ceva, dar în acel moment Doreen, care trăise toată viaţa sa în acel teatru, se apropie de ei:

— E adevărat că nici măcar nu v-aţi vorbit în ultimele zile? Se spune că sunteţi duşmani de moarte.

Toată lumea care-i cunoştea ştia că nu se putuseră suporta niciodată, dar Martin îşi apropie acum buzele de mâna ei şi spuse încet:

— Ce-ar fi să-i dezvăluim secretul nostru? întrebă el în timp ce Lacey simţi că-i ia foc toată faţa, până când, treptat, corpul ei începu să tremure ca sub imperiul febrei.

Când Martin anunţă că înainte de apleca din oraş fuseseră iubiţi.

Lacey simţi că se înăbuşă. Toţi cei prezenţi ascultau cu gurile căscate această mărturisire. Încercă să râdă şi să le spună că e doar o glumă, dar toată lumea îşi dădu seama că era adevărul gol-goluţ, mai ales că faţa ei se înroşise atât de tare. Era ca o întruchipare a vinovăţiei, deşi nu era ceva de care să se simtă vinovată.

Toată lumea fusese însă foarte surprinsă de cât de repede se legaseră lucrurile între ea şi Martin de când acesta se întorsese în oraş pentru festival, iar acum se explica totul.

Lacey putu să citească toate aceste gânduri în ochii celor prezenţi, în timp ce Martin îi mângâia degetele.

Dacă ar fi avut puţină minte, ar fi putut nega totul, dar în loc de asta se trezi răspunzând:

— A trecut foarte multă apă pe râu de-atunci – şi începu să râdă ca şi cum s-ar fi aruncat într-o piscină.

Odată ajunsă acasă, se aşeză în faţa oglinzii din camera ei şi întrebă imaginea din aceasta, ca şi cum ar fi fost o altă persoană:

— E, într-adevăr, Martin Jackson pasiunea ta de ani de zile, aşa cum am auzit pe cineva spunând?

— Sunt foarte multe fete în oraş care ar putea spune

acest lucru, se gândi ea. Nu vreau să mă număr printre ele. Tessa, care fusese una dintre ele, spusese întotdeauna că Martin nu era serios cu nicio fată.

N-a fost niciodată serios cu mine, îşi spuse Lacey în gând. Nu e adevărat că mi-a scris. Mătuşa Helen n-ar fi putut să-mi ascundă scrisorile.

— Ideea festivalului ţi-a aparţinut în întregime, îi spuse imaginea din oglindă.

Într-adevăr. Oare plănuise tot acest festival doar în speranţa că Martin va fi prezent aici, măcar câteva zile?

— Nu e adevărat, protestă Lacey spre imaginea din oglindă. N-a fost ideea mea ca el să deschidă festivalul.

— Nu, veni prompt răspunsul, dar presupuneai că toată lumea se va gândi la asta.

— Oricum, ştiam că e neserios, dar când am fost cu el la căsuţa de pe deal, nu m-am gândit nicio clipă că nu-l voi mai vedea pe urmă timp de cinci ani.

— Deh, ghinion, răspunse imaginea.

Imaginea lui din acea noapte se încrustase în inima ei ca o comoară şi nu vorbise cu nimeni despre acele momente, iar el spusese acum tuturor totul, râzând. Asta însemna că acele momente nu au însemnat nimic pentru el, dar dacă i-ar fi scris, totuşi, ar fi putut rămâne prieteni. Dacă ar fi sigură, însă, că i-a scris, ar fi fericită.

Martin îi spusese că mătuşa Helena vorbise cu el la telefon. Asta însemna că tatăl ei ştia toată povestea. Îl va întreba cu lux de amănunte, când va veni acasă, ce se întâmplase atunci.

Majoritatea prietenilor lor nu crezuseră nicio boabă din cele spuse de Martin, mai ales că Lacey îşi petrecuse weekendul cu Paul, iar el cu Sandra Scott. Se găsiseră însă câteva voci maliţioase, iar tatăl ei va fi desigur foarte indignat dacă această veste va ajunge la urechile lui. Cât despre Paul… Acesta, cu siguranţă, va suferi îngrozitor.

Va trebui să găsească ceva pentru a salva onoarea lui Paul, dar acum nu se putea gândi la altceva în afară de

scrisorile pe care Martin spunea că i le trimisese.

Nemaiavând răbdare să aştepte, Lacey se gândi că poate tatăl ei intrase în casă şi nu-l auzise, concentrată cum fusese pe problemele ei, aşa că începu să-l caute prin toate camerele. Când ajunse în atelierul lui, se opri şi se uită cu atenţie în jur.

Îi era atât de familiar acest interior… Pereţii, tablourile, şemineul…

Citise oare tatăl ei prima scrisoare de la Martin? Poate acesta îi vorbise acolo despre noaptea lor împreună. Mătuşa sa nu voia să-l tulbure pe tatăl ei cu astfel de lucruri, aşadar scrisoarea o citise doar ea. Urmaşe apoi o altă scrisoare şi telefonul… Nimic însă nu trebuia să tulbure liniştea acestei case, pentru care munca tatălui ei era singurul lucru important.

Niciunul din marile tablouri ale tatălui ei nu erau azi aici. Au fost duse toate la expoziţii, în galerii, acolo unde puteau bucura ochii privitorilor.

Intră apoi în baie, îşi şterse cu grijă resturile de machiaj şi intră din nou în dormitorul ei.

După un timp, auzi uşa de la intrare deschizându-se.

Se ridică, străbătu în fugă holul, ieşind în calea tatălui ei şi oprindu-se exact în faţa lui.

— Nu mă aşteptam să vii acasă atât de devreme, spuse el.

— De la teatru am venit direct acasă.

— N-am avut timp să vin să te văd, încă.

Laurence Allen purta în acel moment un costum gri, cu o cravată gri-deschis, care-i punea foarte bine în evidenţă argintiul părului său. Pardesiul elegant din caşmir îl ţinea pe mână, cu multă grijă.

Întotdeauna se îmbrăcase ca un june prim, se gândi Lacey.

— Am auzit însă multe lucruri despre reprezentaţiile voastre, continuă el. Se pare că Martin Jackson a interpretat acest rol într-un mod foarte original.

După asta, Laurence Allen trecu pe lângă ea, îndreptându-se spre scara interioară.

— Tată, îl opri ea... Martin Jackson mi-a spus că mi-a scris, dar eu n-am primit nimic. După ce a părăsit oraşul, am aşteptat nişte scrisori de la el, aşa cum ne înţeleseserăm, dar n-am primit nimic, iar azi mi-a spus că mi-a scris de două ori, imediat după plecare.

— Şi ce-i cu asta? întrebă tatăl ei, ridicându-şi sprâncenele.

— Îţi aminteşti ceva despre asta?

— Despre scrisori? întrebă el, făcându-se din ce în ce mai roşu la faţă. De la Martin Jackson? De ce ţi-ar fi scris el ţie?

— Mi-a mai spus că mi-a telefonat şi a vorbit cu mătuşa Helena, care i-a spus să înceteze să-mi mai scrie, continuă ea, cu multă hotărâre.

— A spus Helena una ca asta?

— Da.

— De ce ţi-a scris? Tu şi cu el n-aţi fost niciodată în relaţii foarte bune. Sau... aţi fost şi nu ştiu eu?

— Da, am fost şi în relaţii bune.

— Cât de bune?

— Foarte bune.

— Ce vrei să spui? întrebă el, foarte interesat. Întotdeauna m-ai lăsat să cred că acest tânăr îţi displace profund. Ştiu că v-aţi întâlnit de când a venit aici. Dar credeam că înainte n-a fost nimic între voi. Atunci, tu şi cu el...

Laurence Allen se opri, ca şi cum gândul care-i venise îl şocase, de-a dreptul.

— Tu şi Martin Jackson? întrebă el, cu ochii măriţi de uimire. Nu pot să cred! Tatăl lui a fost întotdeauna foarte nemulţumit de modul în care le trata Martin pe fetele cu care era. Dar că propria mea fiică a putut să cadă în această cursă, n-aş fi crezut niciodată. I-ai permis să... N-ai niciun pic de mândrie? Niciun pic de ruşine?

Era şi ea foarte enervată, dar nu mai spuse nimic, pentru

că şocul pe care-l avusese acum putea fi traumatic, pentru el...

— Ai spus că ţi-a scris şi că n-ai primit niciodată aceste scrisori? Lacey încuviinţă.

— Şi când ţi-a scris?

— Înainte de a fi vândut casa familiei.

— Şi când ţi-a telefonat?

— Tot în acea perioadă.

— Nu ţi-a scris niciodată. Mătuşa ta n-ar fi deschis niciodată o scrisoare care nu-i era adresată şi nici n-a minţit niciodată.

Şi Lacey gândise la fel despre mătuşa sa, dar care era atunci explicaţia că nu primise acele scrisori?

— După ce a plecat de aici nu l-a mai interesat niciodată să ia legătura cu tine, afirmă cu hotărâre tatăl ei. Şi nici de data asta n-o va face, după ce va pleca de aici. Nu-i decât un infatuat. Câţi ani aveai atunci? Optsprezece? Nouăsprezece? Asta poate ar fi scuzat totul, dar pentru numele lui Dumnezeu, fata mea, acum eşti destul de matură pentru a nu te mai lăsa sedusă atât de uşor.

Laurence Allen plecă apoi, trântind cu putere uşa atelierului în urma sa, iar Lacey oftă. Asta era cea mai simplă explicaţie a faptului că nu primise acele scrisori. Gândind că Martin o minţise. Mătuşa sa murise, astfel că nu se mai putea şti care era adevărul. Mai bine nu se mai gândea la toate astea.

Trandafirii pe care Martin îi lăsase pentru ea cu câteva zile în urmă erau încă în perfectă stare. Tatăl său nici măcar nu bănuise de la cine erau. În curând, vor rămâne fără petale. Dar pentru moment erau atât de frumoşi, încât îşi va aminti de ei tot restul vieţii.

Înainte de a se întoarce la Centru, sunase la magazinul de textile, pentru a anunţa că va veni să-l ia pe Jet.

Pe doamna Bowden o găsi în sufragerie, în faţa unei ceşti de ceai.

— Vrei o ceaşcă de ceai? întrebă ea, zâmbitoare, imediat

ce o văzu pe Lacey intrând.

— Mulţumesc foarte mult, dar sunt grăbită.

Băuse altă dată ceai la doamna Bowden, dar astăzi n-ar fi putut suporta gustul acelei licori negre, care se putea numi în orice fel, numai ceai nu.

— Ţi-a fost dor de mine? îşi întrebă Lacey câinele favorit, având în vedere faptul că nu se văzuseră o săptămână.

— Nu-ţi face griji pentru el. A fost foarte bine. Domnul Jackson a venit ieri după-masă şi l-a scos la o plimbare.

— Ah, da? Nu ştiam.

Doamna Bowden ezită puţin, după care spuse:

— Nu era singur. Era însoţit de o domnişoară pe care am văzut-o de multe ori la televizor.

Lacey îl prinse pe Jet de bot şi-l mângâie cu drăgălăşenie, gândindu-se ce bine ar fi fost dacă ar fi putut vorbi. Era curioasă unde a fost. Ce s-a vorbit…

După câteva momente îşi spuse însă: nu, nu vreau să ştiu nimic.

— Am fost la Eastborne, în weekend, comentă Lacey

— Mi-a plăcut şi mie acolo, răspunse doamna Bowden.

Mie îmi place aici, îşi spuse Lacey, ieşind din magazin, urmată imediat de Jet.

Îmi place acest oraş, această săptămână…

Nu vreau să mă gândesc ce va fi săptămâna viitoare. Oricum, dacă mi-a scris sau nu cu cinci ani în urmă, acum nu mai are nicio importanţă, iar dacă va pleca şi nu-mi va scrie, pe mine nu mă va mai împiedica nimic să-i scriu eu prima.

Tatăl său o acuzase că n-avea mândrie, dar greşea foarte mult.

Intră în Centru pe una din uşile lăturalnice, iar când trecu pe lângă atelierul în care câteva fete decorau cu grijă nişte vaze de porţelan, una dintre ele îi strigă, foarte veselă:

— Hei, spune-ne şi nouă, Lacey, a glumit, doar?

— Cine? întrebă ea.

— Nu ştii despre cine vorbim?

— Nu.

Aşadar, lumea îi vedea acum ca pe doi îndrăgostiţi. Maisie o aştepta în capătul scărilor şi o întrebă şi ea:

— Chiar e adevărat?

— Cu cinci ani în urmă. Ce importanţă mai are acum?

— Da, n-are importanţă. Dar s-a întors…

Înainte ca Centrul să se fi închis în acea seară pentru public, telefonul sună cu insistenţă şi Lacey, care se afla în apropiere, ridică receptorul.

Era Denice, care aflase totul. Ba mai mult, auzise că ea şi cu Martin petrecuseră împreună o vacanţă foarte pasională într-un loc exotic.

— Tahiti? întrebă Lacey, râzând. Eşti sigură că n-a fost Torbay?

— Ai fost la Torbay cu Martin? scânci Denice.

— Bineînţeles că nu. Nu l-am mai văzut de cinci ani.

— Mi-am închipuit eu că a fost ceva între voi, după cum îi zâmbeai când ai fost la petrecerea noastră.

— Ah, n-am fost cu el niciunde. Trebuie să plec acum, spuse Lacey, şi închise telefonul.

Imediat ce convorbirea se termină, îl văzu pe Martin venind spre ea.

Se aşeză cu grijă după standul ei şi nu dădu niciun semn că se bucura să-l vadă.

Când se apropie, Jet, care dormise liniştit până atunci pe perniţa lui din spatele standului, se ridică în patru labe, gata de plecare.

— Mergem? întrebă Martin.

— Va trebui să aşteptţi puţin, spuse Lacey.

— Sigur.

În Centru mai erau doar ei şi Maisie împreună cu Porteus. Curând, însă, plecară şi ei, iar Lacey îşi adună şi ea exponatele, închizându-le într-o cameră alăturată.

— De ce a trebuit să spui tot ce ai spus? Acum toată lume vorbeşte numai despre asta.

— Ce importanţă are? N-aveam niciun motiv să păstrăm

acest secret.

— Nu ştiu, dar Denice m-a sunat şi mi-a spus că a auzit că am fost împreună în Tahiti. Din toate locurile din lume, s-au gândit doar la ăsta. Ai fost vreodată în Tahiti?

— Da, întâmplător. Am fost împreună cu nişte prieteni care au un iaht.

Cineva de aici aflase probabil şi crezuse că ea făcuse parte din acel grup, se gândi Lacey. Cine ştie cu cine fusese Martin atunci? Lacey se gândi cât de norocoasă fusese acea persoană, având posibilitatea să înoate alături de Martin sau să se plimbe pe plajă doar în costum de baie, pe sub palmieri.

— Tu unde ai fost?

— În ultimii cinci ani? Glumeşti. Unde să fiu? Am fost la mare câteva zile. E pentru prima dată când cineva îşi închipuie că fac parte din grupuri foarte selecte.

Martin râse.

— Arăţi ca şi cum ai face parte, într-adevăr, din astfel de grupuri. Eşti foarte sofisticată, domnişoară Allen. Doar că trebuie să facem ceva cu părul tău.

— Încă nu-mi vine să cred că mi-ai scris sau că mi-ai telefonat, schimbă ea subiectul.

— Probabil fiecare dintre noi credem doar ceea ce vrem să credem. Spune-mi, trebuie să fii prezentă tot timpul la serviciu?

— Ce gânduri ai? replică Lacey.

— Mă gândeam să ieşim puţin din oraş, cu maşina. Şi să ne întoarcem abia mâine dimineaţă.

— Da. S-o facem, replică Lacey fără să-l privească, pentru că nu voia să vadă pe faţa lui sentimentul victoriei.

Martin o cuprinse de mijloc.

— Orice loc unde ne putem atinge e minunat, replică el.

— Va veni cineva până la urmă şi vom putea ieşi de aici, replică Lacey.

Ar fi mult mai romantic dacă ar închiria o cameră undeva, unde nu i-ar deranja nimeni, se gândi ea.

— Dar în timp ce aşteptăm… spuse Martin, însă Lacey nu-l lăsă să continue şi-şi lipi buzele de ale lui, cuprinzându-l după gât.

De data asta, Martin o sărută încet şi delicat şi Lacey simţi multă căldură în mângâierile lui.

Jet se duse în colţul lui şi scrijeli cu labele farfuria goală. Îi era foame.

Lacey se retrase prima din îmbrăţişare, deşi ar fi stat aşa ore întregi.

— În timp ce aşteptăm, spuse ea, va trebui ca Jet să mănânce ceva.

— Şi ce-i vei da?

Lacey intră în spatele standului ei şi scoase de acolo o cutie în care mai erau câţiva biscuiţi pentru câini şi-i puse în farfuria lui Jet.

— Dacă vom ieşi de aici, îl vei duce mai întâi acasă, nu-i aşa? între timp, Lacey mai găsi pe rafturile standului o pungă cu floricele de porumb, nişte ciocolată şi o sticlă de cola.

— Îl vom lua cu noi, răspunse Lacey. E prea târziu să sun acum la magazin.

Continuându-şi căutările, tânăra artistă găsi şi o cutie în care era nişte cafea, aşa că îşi aminti că avea acolo un ibric şi un fierbător. Problema era însă că la niciuna dintre chiuvete nu curgea apa.

— Mai bine am merge să vedem standul lui Porteus, deoarece are un sac de lucruri ascunse, pentru a putea înfuleca în secret, râse Lacey.

În timp ce tocmai cerceta o sticlă de vin pe care o găsise printre lucrurile lui Porteus, Martin studie uşa care dădea spre o curte de unde se putea ajunge pe deal. Nu fu nevoie de prea mult efort pentru a o descuia, deoarece yala era stricată. Jet ţâşni imediat afară, dând bucuros din coadă şi uitându-se recunoscător spre Martin.

Lacey observă şi ea uşa întredeschisă şi ieşi după ei, dar

era atât de întuneric, încât putu zări doar umbra umerilor lui Martin. Entuziasmată de reuşită, Lacey ar fi vrut să-i strige din toată inima: te iubesc! Ştia însă că n-ar fi fost un lucru prea înţelept din partea ei, aşa că se abţinu şi spuse doar:

— Ce noapte fără stele… Unde crezi că s-o fi dus Jet?

— Sunt cumva şobolani pe-aici? întrebă Martin.

Probabil erau o mulţime, se gândi Lacey, ca în toate clădirile foarte vechi.

După asta, îl strigă pe Jet, care veni imediat şi se furişă prin deschizătura uşii înăuntru.

— Ce zici? Intrăm şi noi? întrebă Lacey. Înăuntru am câteva perne şi o cuvertură, aşa că am putea să ne aranjăm un colţişor lângă standul meu. Afară pare să fie totuşi prea frig, pentru a putea sta o noapte întreagă sub cerul liber.

Martin fu şi el de acord că înăuntru ar fi mult mai confortabil, aşa că intrară, iar Lacey pregăti un adevărat cuib primitor, întinzând pe jos cuvertura şi pernele şi punând gustările pe farfurii. Martin deschise sticla de vin:

— E un vin vechi de patru ani, spuse el. Lacey gustă, destinsă:

— E foarte bun. Nu e foarte tare şi are o aromă foarte plăcută, declară ea.

— Eu îl voi amesteca totuşi cu cola, spuse Martin.

Stinseseră aproape toate luminile. În mod sigur, nu mai intra nimeni acolo la acea oră.

Lacey avea la ea trusa de noapte, astfel că se demachie şi-şi spălă dinţii. Cum era sigură că nu va trece nimeni pe acolo, îşi dădu jos rochia şi se înveli într-un prosop.

Mâncară tot ce reuşiseră să găsească şi vorbiră mai mult de o oră.

După asta, Lacey se duse la toaletă, dar simţi că-i vâjâie capul. Se aplecă peste chiuveta din hol, simţind că nu se mai poate mişca de acolo. Era fericită cu Martin, acolo, dar începuse să se simtă foarte rău. Încercă să-şi ridice capul pentru a se privi în oglindă şi în acel moment îl văzu pe

Martin în spatele ei.

— Nu mi-a căzut bine gustarea, spuse ea.

— Cafea?

— Nu, nu vreau decât să mă întind puţin.

— Bine, vino, spuse el, şi o prinse de braţ.

Imediat ce se aşează pe pernă, Lacey închise ochii. Ar fi vrut să-l mângâie pe Martin, care stătea alături de ea, dar îi era imposibil să-şi ridice mâna.

Când reuşi în sfârşit să deschidă puţin ochii, văzu luminile care tremurau la fereastră şi-l auzi pe Jet lătrând foarte tare.

— Oh, te rog, fă-l să tacă, spuse ea.

Pe urmă pleoapele îi căzură la loc, iar când se trezi din nou îl văzu pe Martin plimbându-se de colo-colo, foarte preocupat de ceva.

— Îmi pare atât de rău, spuse ea… Te iubesc.

— Bea asta, replică Martin, întinzându-i ceaşca de cafea.

— Ce oră e?

— Aproape opt.

— Am băut atât de mult?

— Nu.

— Dar mă simt îngrozitor.

— Se vede.

Primul sosit intră în Centru cam la o oră şi jumătate după asta. Nu-şi dădu însă seama că Lacey fusese acolo peste noapte, pentru că deja se plimba de colo-colo, în pofida durerii de cap.

— După ce va veni toată lumea, voi pleca acasă, spuse Lacey. Nu mai rezist. Trebuie însă să-mi recuperez mai întâi cheile.

— Bine.

Maşina lui Martin era parcată chiar în faţa Centrului, astfel că se grăbiră să urce, Lacey aşezându-se pe scaunul de lângă şofer, iar Jet pe bancheta din spatele ei.

Fusese atât de proastă azi-noapte, îşi spuse ea. Totul ar fi putut să fie atât de bine, şi a ieşit atât de rău.

— Ce va spune doamna Pomeroy, văzându-mă cu tine la ora asta, iar tu nebărbierit? întrebă Lacey zâmbind.

— Poţi să rămâi în maşină, dacă vrei. Îţi voi aduce eu coşul.

În momentul când ajunseră însă în faţa casei familiei Pomeroy, domnul Pomeroy tocmai pleca la birou, iar soţia sa ieşise în uşă pentru a-i face cu mâna. Când îi văzu, coborî în grabă scările şi veni înspre ei.

— Te-a sunat cineva, îi spuse ea lui Martin. Şi aseară şi în dimineaţa asta. Am lăsat numărul lângă telefon. Oh, bună, draga mea, se adresă ea lui Lacey, zâmbitoare. Vino să bei o cafea.

Lacey o urmă în bucătărie. În hol, văzu că doamna Pomeroy îi scosese coşul şi i-l aşeză pe un scaun de lângă uşa de la intrare.

— L-am pus acolo ca să nu-l mai uitaţi, explică ea. M-am gândit că e al tău.

La masă era încă micul dejun pentru Martin, deşi doamna Pomeroy văzuse aseară că nu se întorsese acasă.

— Mi-am uitat cheile în coş, aşa că am stat închişi în Centru toată noaptea, spuse Lacey.

— Oh, într-adevăr? Toată noaptea? Bea puţină cafea, draga mea.

Lacey nu mai voia să audă de cafea, dar îşi lipi puţin buzele de ceaşcă, privind-o pe doamna Pomeroy spălând vasele la chiuvetă, cu gândurile sigur în altă parte. Avea o faţă atât de expresivă, încât Lacey era convinsă că se pregătea să-i spună ceva foarte important.

În acel moment, Martin, care fusese la telefon până atunci, intră grăbit în bucătărie.

— E nevoie de mine urgent la televiziune, spuse el. Voi încerca să mă întorc sâmbătă, pentru închiderea festivalului.

Lacey simţi un sfredel în piept.

— Ar fi frumos dacă ai reuşi să vii, spuse ea încet.

— Te duc acasă.

— Nu e nevoie, spuse ea, încercând să-şi stăpânească lacrimile.

— Te voi duce eu, spuse doamna Pomeroy, e în drumul meu.

— La revedere, atunci, zâmbi Martin.

— La revedere, spuse şi Lacey.

— Aş vrea să te văd din nou şi să mai bem o sticlă de vin împreună, adăugă Martin.

Lacey îşi plecă privirile. Nu credea că îl va mai vedea vreodată. Ar fi vrut să-l întrebe dacă era neapărat nevoie să plece, dar probabil era, dacă luase această decizie.

Martin n-o opri, în momentul în care se îndreptă spre maşina doamnei Pomeroy, împreună cu aceasta.

După câteva sute de metri de la pornire, însă, Lacey îşi aminti:

— Am uitat câinele în maşina lui Martin, pot să mă întorc după el?

— Ah, nu e nevoie, spuse doamna Pomeroy. Martin îl va duce, desigur, la doamna Bowden.

După ce o lăsă în faţa casei, doamna Pomeroy îi spuse:

— Să nu te duci după câine.

— De ce? întrebă Lacey, simţind un nod în gât.

— Azi-noapte l-a sunat o tânără. Azi-dimineaţă a revenit din nou. O cheamă Sandra.

Lacey ar fi vrut să deschidă portiera şi să sară din maşină, pentru a nu mai auzi nimic, dar se simţi atât de greoaie, ca şi cum ar fi avut o sută de ani.

— E în regulă, spuse Lacey. Ştiu despre legătura lui cu Sandra, răspunse Lacey şi nimeni nu şi-ar fi putut închipui vreodată durerea din pieptul ei, auzind că Martin o părăsise pentru a se întâlni cu Sandra.

— Mătuşa ta mi-a fost una dintre cele mai dragi prietene, spuse doamna Pomeroy. Doar de asta te-am sfătuit să nu te întorci acum, deşi nu se face şi nici nu e problema mea. Erau foarte puţine situaţiile în care doamna Pomeroy nu-şi mai găsea cuvintele, dar asta se întâmplase acum. Pe faţa

ei se citea un amestec de regret şi scuze, impresionant. Ca şi cum ar fi fost mesagera unei veşti îngrozitor de proaste.

Pe urmă, adăugă foarte hotărâtă:

— Aş regreta foarte mult, dacă tu ai avea sentimente foarte profunde pentru Martin, pentru că el e împotriva tuturor celor cu numele de Allen.

Lacey o privi uimită, iar doamna Pomeroy continuă, oftând spre ferestrele mari ale casei familiei Allen.

— Au trecut mulţi ani de atunci, comentă în continuare doamna Pomeroy, dar a fost o problemă importantă legată de bani, iar tu eşti fiica lui Laurence Allen.

Când doamna Pomeroy făcu o pauză, Lacey spuse imediat, foarte surprinsă:

— Nu înţeleg la ce vă referiţi.

— Asta e doar pentru tine, spuse doamna Pomeroy: vorbesc despre faptul că tatăl tău l-a escrocat.

Capitolul 8

— Nu vă cred, exclamă Lacey, privind-o pe doamna Pomeroy cum stătea în faţa ei ca un judecător. Când? continuă Lacey. Vreau să spun cum? Nu cred că a făcut-o.

— Ah, ba da, a făcut-o, replică doamna Pomeroy. Nu sunt multe persoane care ştiu, dar Martin ştie, bineînţeles. Dacă îl vei întreba pe tatăl tău despre asta, trebuie neapărat să fii atentă la ce vei vedea în ochii lui, pentru că va nega, cu siguranţă. E o vulpe bătrână foarte şireată.

— Asta e calomnie, cred că ştiţi foarte bine.

— Da, probabil tatăl tău aşa o va numi. Ţi-am spus toate astea pentru că am vrut să-ţi dai seama că Martin n-are cum să uite aceste lucruri. Ţi-a spus că se va întoarce sâmbătă, dar nu cred.

Ceea ce voia deci să insinueze bătrâna doamnă, era că se vedea că era îndrăgostită de Martin, dar că el nu era.

— Mulţumesc, spuse Lacey, pentru cele relatate, dar şi eu şi el ştiam dinainte că între noi nu poate fi ceva serios. Doar de… distracţie… Înţelegeţi…

— Timpul îi schimbă pe oameni. Sper că nimeni nu va avea de suferit din povestea asta, adăugă doamna Pomeroy.

Lacey urmări maşina îndepărtându-se, după care deschise gânditoare poarta. În acel moment, tatăl ei deschise uşa de la intrare.

— Unde ai fost? întrebă el.

— Am fost închisă în Centru şi n-am avut cu mine cheile. Trase apoi aer în piept şi întrebă brusc:

— Care a fost contribuţia ta la falimentul lui Courtney Jackson?. Nu-l putu privi în ochi când îi puse această întrebare, aşa cum o sfătuise doamna Pomeroy, pentru că abia mai putea ţine proprii ochi deschişi. O durea capul şi orbitele îi ardeau.

Îl simţi însă dându-se doi paşi înapoi, ca şi cum ar fi fost înjunghiat:

— Ţi-a spus Jackson asta? Courtney a avut nişte probleme de afaceri, nişte bani pe care trebuia să-i dea înapoi şi n-a mai putut, pentru că Martin îi luase banii. Deci n-am nicio legătură cu asta.

Lacey era sigură că Martin nu făcuse asta, aşa că nu mai voia să discute toată această mizerie:

— Am o migrenă îngrozitoare, aşa că trebuie să mă odihnesc câteva ore.

Urcă cu greutate scările şi imediat ce ajunse în dormitorul ei se trânti pe pat, cu faţa la aşternut.

Acesta fusese deci motivul pentru care tatăl ei ţinuse s-o îndepărteze de Martin. Toată acea poveste sinistră prin care-i spunea că Martin îşi ucise tatăl fusese doar pentru a o ţine departe de posibilitatea de a afla adevărul.

Tatăl ei nu avusese niciodată timp să asculte necazurile altora. Fusese întotdeauna marele artist, centrat doar asupra propriei axe. Nimeni nu ar fi îndrăznit să vină la el şi să-i plângă pe umăr.

Poate când Martin îi spusese că mai avea de rezolvat nişte probleme aici, se referise tocmai la aceste fapte din trecut.

Nu, se gândi ea, apoi. Martin nu m-ar folosi niciodată pentru a se răzbuna pe tatăl meu. Nu. Ştiu că ţine la mine.

Şi dacă doamna Pomeroy avea dreptate şi Martin, într-adevăr, nu poate iubi pe nimeni din familia Allen?

Dar dragostea n-are nimic de-a face cu relaţia lor. N-au vorbit niciodată despre dragoste. Până în ultima noapte, când ea i-a spus că-l iubeşte, după care el a hotărât să plece.

Îl iubea într-adevăr atât de mult, încât nu mai voia pe nimeni altcineva în viaţa ei, chiar dac-ar fi să rămână singură pentru toată viaţa.

Lacrimile începură să-i curgă şiroaie pe obraz şi-şi ascunse capul în pernă.

Părea că tot ce trăise intrase într-un întuneric desăvârşit şi viaţa sa însemna doar momentele petrecute alături de el,

de când se întorsese în Chadsford.

De ce nu făcuse dragoste cu el azi-noapte? De ce găsise vinul ăla îngrozitor, care-i făcuse atât de rău?

Unde era mândria ei? îşi spuse apoi Lacey, furioasă pe ea însăşi. Martin plecase pentru că-i telefonase Sandra.

Îi venea să iasă afară şi să urle numele lui Martin, cum făcea Jet când vedea chipul lunii. Nu putea să şi-l imagineze cu altă femeie. Simţea că nu va mai face faţă durerii şi va muri.

Se întoarse cu faţa spre tavan şi încercă să nu se mai gândească la nimic, pentru că fiecare gând era un cuţit înfipt în creierul ei. Curând după asta, adormi.

Se trezi mult după aceea, când sună telefonul, dar nu fu în stare să mişte niciun deget şi sunetul încetă. Durerea de cap era din nou de nesuportat, dar încercă să se dea jos din pat. Uitându-se la ceas, constată că dormise mai mult de trei ore.

Trebuia să se îmbrace şi să meargă la Centru, nu putea abandona astfel totul. Martin plecase, dar ea va trăi încă mulţi ani în oraşul acesta şi nu putea să le strice localnicilor sărbătoarea.

Luă o pastilă pentru durerea de cap şi ieşi din casă fără să-l caute pe tatăl său.

Înăuntrul ei era o iarnă cumplită, dar afară soarele strălucea cu putere şi străzile erau pline, aşa că mergea cu paşi vioi şi le zâmbea tuturor cunoscuţilor cu amabilitate.

Când ajunse la Centru, prima întrebare care i se puse fu aceasta:

— E adevărat că ai rămas închisă aici azi-noapte?

Toată lumea o aşteptase, iar Porteus o apostrofă de cum o văzu:

— Ce s-a întâmplat aici? spuse el, arătând spre standul lui.

— Mi-am uitat cheile, iar tu când ai plecat, ai închis biroul şi uşa din faţă, asta-i tot. Am devastat tot aici, pentru a căuta ceva de mâncare, şi vinul pe care l-am găsit pe

rafturi a fost dinamită. Martin l-a amestecat cu cola, dar mie mi-a distrus stomacul.

— Da, spuse Maisie, arăţi puţin cam răvăşită.

— Martin a plecat la Londra în dimineaţa asta şi va încerca să se întoarcă sâmbătă, pentru sfârşitul festivalului.

— Şi cine va juca în Dulcea Alice? întrebă Porteus.

— Iartă-mă, dragule, dar era cazul, oricum, să te întorci în distribuţie.

Paul venise pe la ora prânzului după ea şi Lacey se bucură că era prinsă în acel moment cu un client, astfel că scuturădoar din cap spre Paul şi continuă discuţiile despre tablourile expuse.

El însă prefera să discute cu ea între patru ochi, aşa că după ce aşteptă câteva minute, spuse:

— Mă întorc la şase.

Urma desigur o scenă, se gândi Lacey, dar mai devreme sau mai târziu tot va trebui să aibă loc.

Era sigură că deja vuia tot oraşul că Lacey Allen şi Martin Jackson rămăseseră închişi în Centru toată noaptea.

Adevărul însă era că vestea care înconjurase oraşul era că Martin Jackson plecase în dimineaţa aceasta din localitate şi nu mai participa la acţiunile dedicate festivalului.

După prânz, trecu pe acolo Denice. Era zâmbitoare ca de obicei, dar când dădu cu ochii de Lacey şi-i văzu faţa obosită, îi spuse, strângând-o în braţe:

— Draga mea, ştiu ce simţi în aceste momente.

— Ai băut şi tu, la viaţa ta, un vin îngrozitor ca cel pe care l-am băut eu şi mi-a făcut rău?

— Nu fi proastă, vorbesc de Martin. Ştiu că a plecat. Dar eşti norocoasă. Îl ai pe Paul. După ce l-am văzut din nou pe Martin, am ştiut cât de recunoscătoare trebuie să-i fiu lui Barry.

Lacey ar fi vrut să râdă, în acel moment. Comparaţi cu Martin, atât Paul cât şi Barry erau insignifianţi.

— Eu zic să-mi asculţi sfatul şi să nu-l părăseşti pe Paul,

spuse Denice.

— Poate mă incită să-mi ataşez vagonul la trenul unui star, răspunse Lacey cu sarcasm. Poate pericolul mă incită.

— Dar nu ai nicio şansă. A plecat, nu?

— Oricând mai există o speranţă.

Nu voia să se plângă. Nimeni nu va şti niciodată cât de dureroasă a fost această plecare a lui Martin, pentru ea.

Paul o aştepta afară, de la cinci până la şase. Când o văzu venind spre el, o trase în biroul din apropiere şi îi spuse:

— Avem de vorbit.

Lacey îl urmă, pentru că nu voia să atragă privirile celor de pe coridor, dar când intră în cameră, replică foarte decisă:

— Nu cred că sunt lucruri atât de importante de discutat acum.

— Ştii ce se vorbeşte în oraş?

— Da, ştiu.

— E adevărat?

— Ce anume? Ceea ce s-a întâmplat cu cinci ani în urmă? Sau vrei să ştii ce s-a întâmplat aseară?

Îi părea rău că-l supăra pe Paul, dar era ea însăşi atât de supărată că pur şi simplu nu-i mai păsa ce se va întâmpla de acum încolo.

— Uite, spuse ea, îmi pare foarte rău dacă eşti supărat dar pur şi simplu vreau să nu mă mai întrebe nimeni nimic despre Martin Jackson şi să fiu lăsată în pace.

— A plecat?

— Da.

— Dar se întoarce sâmbătă?

— Nu ştiu, răspunse ea, gândindu-se că poate nu va mai veni sau, dacă va veni, o va aduce cu el şi pe Sandra. Nu sunt fata potrivită pentru tine, continuă Lacey.

Îl lăsă pe Paul acolo şi se duse ţintă la Maisie, să-i spună că acceptă invitaţia pe care i-o făcuse cu câteva zile înainte de a participa la o petrecere, împreună cu alţi câţiva

prieteni.

Vor mânca totul cu mâna, vor bea pe săturate şi vor asculta pe cineva cântând la chitară, îi spuse Maisie şi acum era exact genul de petrecere de care avea nevoie.

Într-adevăr, ascultă cu bucurie cântecele cântate la chitară şi nu lăsă niciun gând despre Martin să pătrundă în mintea ei.

Când se întoarse acasă însă, singură în patul ei, îl strigă pe nume, până simţi nevoia să ia nişte somnifere, pentru a adormi cât mai repede. Nu luase niciodată somnifere până atunci. Le cumpărase pentru tatăl ei care avea adeseori insomnii, dar uitase să i le dea.

A doua zi dimineaţă se trezi cu greutate, când sună soneria ceasului de lângă patul ei şi dacă n-ar fi sunat la ora obişnuită la care se trezea dimineaţa, probabil ar mai fi dormit încă multe ore de atunci încolo.

Se ridică din pat şi se duse la bucătărie să pregătească micul dejun pentru tatăl ei.

El însă nu era acolo, ca de obicei, aşteptând-o, dar Lacey nu se îngrijoră, spunându-şi că poate lucrase până dimineaţă şi acum mai zăbovea în pat.

— Pleacă dracului de aici, urlă el, în momentul când o văzu sosind cu tava cu micul dejun.

Lacey puse tava pe măsuţă şi se postă în faţa lui, cu mâinile la piept. Doamna Pomeroy spusese despre el că era o vulpe bătrână. Acum credea şi ea asta şi nu simţea compătimire pentru el. Nu-l întrebă nici cum se simţea, nici cum dormise. Îi spuse doar:

— Eu trebuie să plec la serviciu, imediat.

— Jackson a plecat, deci. Lacey se întoarse brusc spre el:

— Apropo: cu câţi bani l-ai înşelat pe tatăl lui Martin?

— Nu l-am înşelat. Băiatul ăsta e un mincinos.

Era tentată să-i spună cine i-a vorbit despre toate astea, dar pe urmă se răzgândi.

În momentul când ieşi din casă, privi o clipă spre telefon. Nu, nu va suna şi nu va veni sâmbătă, era sigură.

* * *

Dulcea Alice se jucă din nou, cu Proteus în distribuţie. Nu era un star, ca Martin, dar nimeni nu ceru banii înapoi.

După spectacol se duse să-l ia pe Jet la plimbare şi doamna Bowden îi spuse că era foarte urât din partea lui Martin că abandonase festivalul.

Nimeni nu mai ştia nimic despre el. Nu mai sunase nici la Centru şi pe nimeni altcineva din oraş.

Noaptea lor împreună însemnase atât de mult pentru ea, şi atât de puţin pentru el. El se simţea liber, dar ea nu se va putea simţi niciodată liberă de el.

Vineri avusese loc ultima reprezentaţie cu Dulcea Alice. Financiar, fusese un succes nesperat şi un ajutor însemnat pentru spital, dar emoţional, pe Lacey o distrusese.

După închiderea Centrului, Lacey trecu pe la doamna Pomeroy.

O sunase înainte şi-i spusese că o aşteaptă. O găsi în grădină, îngrijindu-şi trandafirii.

— Eşti bine, acum? o întrebă bătrâna doamnă. Lacey zâmbi uşor şi-i răspunse că era foarte bine.

— Ne aşteaptă ceaiul, zâmbi doamna Pomeroy.

Lacey nu intenţionase să rămână la ceai. Voia doar să pună câteva întrebări şi apoi să plece, dar dacă doamna Pomeroy voia să fie o gazdă ospitalieră, spera că ceaiul era deja în ceşcuţe.

În bucătărie însă o aştepta un platou cu câteva sandvişuri, prăjituri şi o serie întreagă de fructe.

Lacey încercă să nu privească prea mult în jur, pentru că totul îi aducea aminte de Martin.

— Lapte sau lămâie?

— Lapte, vă rog.

— Vrei şi o prăjitură?

Nu dorea nimic. N-avea poftă de mâncare. Totul i se părea fad. Dar viaţa ei trebuia să continue. Asta însemna că

trebuia să mănânce, să converseze, să surâdă.

— Mulţumesc, spuse ea. Dar n-am vrut să vă deranjez atât de mult, cu sandvişuri, cu prăjituri şi toate astea. Pur şi simplu aş vrea doar să vă întreb ceva.

— Sunt foarte fericită să te văd arătând atât de bine, răspunse doamna Pomeroy. Trebuie să recunosc că am regretat că ţi-am spus acele lucruri. Nu te-a sunat, nu-i aşa? întrebă ea, în timp ce amesteca zahărul în ceşcuţa cu ceai. N-a sunat pe nimeni. Probabil e foarte ocupat.

— Poate pur şi simplu vrea să fie singur cu Sandra şi să nu se mai gândească la nimic altceva, răspunse Lacey.

Doamna Pomeroy părea să fie de acord. Era ceea ce gândise şi ea.

— Ce ai vrut să mă întrebi?

— Am vrut să vorbim puţin mai mult despre ceea ce mi-aţi spus data trecută. Tatăl meu spune că nu e adevărat.

Doamna Pomeroy şi Helena Allen fuseseră prietene foarte bune şi foarte vechi. Soţul ei are o firmă prosperă. Ştia toată povestea.

— Aş vrea să-i dau lui Martin aceşti bani înapoi, spuse Lacey.

— Draga mea copilă, nu cred că poţi avea atât de mulţi bani.

Era aşadar o sumă foarte mare, iar capitalul lui Lacey era doar Centrul de arte.

— Voi putea vinde Centrul, spuse Lacey.

— Ah, nu te mai gândi la asta, spuse doamna Pomeroy şi începură să vorbească despre festival, care fusese un real succes.

Lacey putea fi mândră că fusese prima care avusese ideea unui astfel de festival în oraşul lor, spuse ea.

Sâmbătă se va sfârşi totul, îşi spuse Lacey. Totul va intra în normal, dar ea, cu siguranţă, nu va mai fi cea dinainte.

Sâmbătă, oraşul fu încă şi mai vesel ca până atunci şi toată lumea se gândea la balul tradiţional, care avea loc seara.

Paul le spuse prietenilor că nu era interesat de acest eveniment, că el a considerat întotdeauna dansul o pierdere de timp.

Asta însemna că nu va merge nici Lacey?

Cu toţii aşteptau cu sufletul la gură să-i vadă din nou împreună.

— Bineînţeles că voi merge, le spuse Lacey, tuturor.

— Martin nu va veni? întrebă Tesa, una dintre fetele din grupul lor din liceu.

— Dacă va veni, îl vom vedea, răspunse Lacey care se plictisise de câte ori fusese întrebată.

Martin spusese că s-ar putea să se-ntoarcă sâmbătă, azi era sâmbătă şi se părea că toată lumea îl aştepta.

Aranjase din nou cu cineva să vină să gătească pentru tatăl său şi să vadă de casă. Nu-l neglijase niciodată şi n-o va face nici în această situaţie. Ştia că o iubeşte, aşa cum îşi iubise şi sora, atât cât putea el să iubească, cu caracterul lui atât de îngrozitor de egocentric.

— Nu, răspunse el, când în seara zilei de sâmbătă Lacey îl întrebă dacă va participa la festivitatea tradiţională care încheia festivalul.

Va asculta muzică în sufragerie, citind şi bând un pahar de vin.

— Ultimele două săptămâni au fost un calvar pentru mine. N-am dispoziţia necesară de a participa la o seară de bal.

— În acest caz, replică Lacey, poţi să-mi dai mie invitaţia ta? Laurence Allen îşi dădu seama că fiica sa nu va merge la bal însoţită de Paul. Martin Jackson plecase, dar urma să se întoarcă astăzi, aşa că nu se putu abţine să nu întrebe, în timp ce-i înmână lui Lacey invitaţia:

— S-a întors cumva Martin Jackson?

— Nu, dar până la miezul nopţii mai sunt încă speranţe.

Nu ştia nici ea de ce-i dăduse acest răspuns. Poate doar pentru că era nervoasă şi o irita atitudinea lui. Simţise dintr-odată că-i era foarte ruşine cu el. Fusese întotdeauna

mândria ei, dar egoismul lui feroce începea s-o deranjeze.

Se arătase prieten cu tatăl lui Martin, după care-l înşelase cu banii şi-i frânsese inima.

Se duse în camera ei şi puse invitaţia pe măsuţa de toaletă.

Era hotărâtă să-i restituie lui Martin măcar o parte din bani. Va insista să-i primească, orice-ar fi.

Oh, cât de mult ar fi vrut ca el să fi fost aici, seara asta. În seara asta şi în următorii zece ani.

Se îmbrăcă încet şi cu foarte mare grijă. Ştia că va atrage toate privirile. Nu va mai fi privită doar ca fiica lui Laurence Allen, ci ca o femeie care avusese o relaţie cu faimosul Martin Jackson.

Îşi acoperi faţa cu mâinile la acest gând şi-şi spuse cu insistenţă:

— Nu plânge! Nu plânge!... Dacă vei avea ochii roşii, cu siguranţă cei din jur vor observa asta.

Era o seară cumplită pentru ea. Se îmbrăcă într-o rochie albă, lungă, festonată cu argintiu.

— Putem să venim să te luăm? o întrebă Maisie, zâmbitoare, când plecă, în mare grabă de la Centru.

— Nu e nevoie, răspunse ea, privind-o cu căldură pe devotata ei prietenă. Ne vom vedea la serbare, la opt.

Se simţea singură şi Maisie îşi dădu seama de asta şi voia ca ea şi Porteus să-i fie aproape ori de câte ori avea nevoie de ei.

Le era recunoscătoare pentru asta, dar nu era nicio problemă să meargă zece minute pe jos de acasă până în centrul oraşului. O vor conduce la noapte, după ce se va termina festivalul, când probabil va fi distrusă de faptul că Martin nu se întorsese.

La ora opt, străzile erau aproape pustii. În restaurante însă, şi în locurile amenajate pentru festivitate, se strânsese deja destulă lume, râzând şi discutând plini de veselie.

În rochia ei albă, Lacey atrase multe priviri admirative, dar n-o interesară prea mult. În momentul în care trecu pe

lângă casa lui Martin, se opri o clipă locului, uitându-se lung într-acolo. Nu arăta foarte diferit faţă de ceea ce fusese cu cinci ani în urmă, dar Martin nu mai călcase niciodată pe-acolo.

Porteus şi Maisie o aşteptau, răbdători pe scările Centrului, deşi era în întârziere cu cinci minute.

— Am rezervat o masă, îi spuse Porteus imediat ce o văzu, după care intrară împreună în marea sală unde fusese organizat balul.

Nu era chiar rău, se gândi Lacey, privind cu atenţie decorul floral realizat cu mare artă de colegii ei.

Se simţea foarte singură, un sentiment teribil de pierdere pusese stăpânire pe toată fiinţa ei şi se gândea cu durere la Martin şi la Sandra, care erau probabil împreună, acum. Toată lumea îi zâmbea, însă, aşa că zâmbea şi ea.

Se aşeză la masă, dar după câteva minute cei prezenţi începură să-i scandeze numele şi unul dintre organizatorii festivalului se ridică în picioare, pentru a anunţa încasările. Fu, de asemenea pomenit numele lui Martin şi i se mulţumi pentru actele de caritate făcute în oraş.

În camera alăturată fusese aranjat un bufet foarte bogat şi feţele mulţumite o asigurară pe Lacey de reuşita festivităţii pe care o iniţiase cu atâta elan. Lacey însă nu putu să mănânce nimic, cu toate că tot ce se adusese acolo arăta deosebit de apetisant. Băuse în schimb un pahar de vin alb şi rece şi dansase cu toţi cei care o invitaseră.

O întrebară cu toţii de Martin, iar ea răspunse de fiecare dată la fel: poate se va întoarce, nu ştiu.

După mai bine de o oră de la începerea balului, îl văzu intrând în sală şi inima încetă să-i mai bată, pentru câteva momente. Ringul era plin de lume, ea dansa în acea clipă cu unul dintre colegii ei de la Centru, dar el o observă imediat şi veni ţintă spre ea:

— Scuză-mă, îi spuse el partenerului ei de dans şi o trase imediat spre el, îmbrăţişând-o strâns.

Lacey nu se mai gândi nici că era văzută de toată lumea,

astfel, nici dacă Martin venise sau nu cu Sandra şi nici că perechile care dansau lângă ei se dădură repede, surprinşi, la o parte.

Da, era adevărat, nu era niciun viitor în această relaţie, dar când îl vedea, indiferent unde se aflau, era gata să-l urmeze.

— Ai venit, deci, spuse ea, şi îşi ridică bucuroasă mâinile, cuprinzându-l strâns după gât.

Trăia din nou! Viaţa era frumoasă şi strălucitoare!...

— Vii? o întrebă el.

— De ce nu?

Nimic n-o mai putea reţine acolo, aşa că traversară sala de bal şi ieşiră afară. Fiecare pas pe care-l făcură fu urmărit cu cea mai mare atenţie. Martin fusese recunoscut imediat ce intrase în Centru, iar pe Lacey o cunoşteau toţi cei prezenţi.

Dacă ar fi ezitat numai o clipă, probabil ar fi fost opriţi, dar ei ieşiră în fugă, fără a arunca nicio privire în jur.

Imediat ce ajunseră în stradă, Martin o întrebă:

— Cum merge?

— Mult mai bine, acum, răspunse ea. Mulţumesc.

Începură să se plimbe încet, umăr lângă umăr, dar fără a se ţine de mâini.

— Ce ai avut de făcut că a trebuit să pleci? întrebă Lacey.

— Tot soiul de treburi, răspunse el.

— Înţeleg, răspunse Lacey, fiind convinsă că fusese vorba de Sandra.

— E şi Paul la bal?

— Paul nu e interesat de astfel de lucruri.

— Atunci, ne putem plimba? întrebă el, angajându-se pe strada îngustă, spre deal.

— Da. E prea cald în sala de bal.

Afară era răcoare. Dar nu ca în noaptea când furtuna îi făcuse să se ascundă în căsuţa de pe deal. Vremea se va schimba probabil peste câteva zile, dacă nu chiar de mâine, îşi spuse ea, dar acum era încă destul de cald, iar cerul

sclipea de stele.

Mergeau unul lângă altul, aşa cum făcuseră şi atunci, fără să spună nimic.

„Sunt cu tine”, îşi spuse ea. „Chiar dacă nu vorbim nimic, sunt fericită. Ne întoarcem la cabana noastră. E o ruină. Dar cine are nevoie de acoperiş deasupra capului, într-o astfel de noapte? Asta nu va schimba cu nimic viaţa ta, dar nici nu va însemna un sfârşit pentru noi. Ne vom vedea din nou. Iarăşi şi iarăşi. Pot vedea asta cu multă claritate”.

Nu era îmbrăcată pentru o astfel de excursie. Rochia ei era prea lungă. O ridică uşor, cu ambele mâini, şi spuse amuzată:

— Cred că va trebui s-o cârpesc, după această aventură, râse ea. Va deveni ca rochia Alicei. Poate nu întâmplător am jucat acest rol.

— E foarte frumoasă rochia asta, spuse Martin, privind-o cu admiraţie, din creştet până-n tălpi.

Săriră peste un pârâu, care curgea liniştit la poalele dealului, pe urmă începură să urce ceva mai grăbiţi.

— Au fost mulţi bani? întrebă Lacey, brusc.

— Poftim? întrebă el, oprindu-se şi privind-o lung. Cine ţi-a spus? Sunt sigur că nu bătrânul tău.

— Doamna Pomeroy, dar nu ştia suma şi eu vreau să-ţi înapoiez măcar o parte din ei, cât de curând posibil.

— M-am gândit eu că nu ţi-a spus el, continuă Martin, ca şi cum n-ar fi auzit ultimele ei cuvinte.

— Nu, nu mi-a spus el. A fost ceva în legătură cu galeria de artă, sau ce? Aş vrea să ştiu totul despre asta.

— Nu, e mai bine să nu ştii, spuse el prinzând-o de mână şi trăgând-o în sus, după el.

Lacey însă, continuă să insiste.

— Doamna Pomeroy mi-a spus că tatăl meu l-a furat pe tatăl tău.

— Nu e chiar cuvântul potrivit, replică Martin. Şi când te gândeşti că e soţie de avocat…

— A murit sărac, toată lumea ştie şi vorbeşte despre

asta. Ţi-a fost ruşine sau – ţi-a fost milă de el?

— Dumnezeule, nu. Dar nu i-a fost chiar atât de rău. A avut întotdeauna asigurată ziua de mâine, fără a fi muncit cu adevărat nici măcar o zi din viaţa lui. Tatălui tău nu i-a fost deloc greu să-l fraierească. Au intrat în afaceri amândoi şi au împărţit întotdeauna câştigul în mod egal. În cele din urmă însă, şi-a amintit că era Laurence Allen şi a prins partea leului.

Martin spusese toate astea cu o afecţiune tolerantă. Lacey îşi amintea despre tatăl lui ca despre un bărbat foarte arătos şi distins. Martin n-o cunoscuse pe mama lui. Fusese crescut doar de tatăl său.

— Cum te înţelegeai cu el? întrebă Lacey.

— Bine, deşi în unele privinţe semăna foarte mult cu tatăl tău. Se simţea regele micii sale lumi şi era egoist până la Dumnezeu. Eu am ştiut întotdeauna că trebuie să mă bazez doar pe propriile mele forţe, dar asta nu m-a îngrijorat.

Da, fusese întotdeauna foarte puternic şi carismatic, se gândi Lacey. Se născuse să fie lider, să fie întotdeauna învingător. Lacey fusese crescută foarte strict, ţinută întotdeauna din scurt.

— Mătuşa mea ştia de aceşti bani? întrebă Lacey.

— Presupun că da.

Dacă doamna Pomeroy ştia, atunci desigur ştia şi mătuşa sa. Prima scrisoare de la Martin o deschisese probabil dintr-o eroare, pentru că amândouă erau „domnişoara Allen”.

— Da, aşa cred şi eu. A fost unul din motivele pentru care n-a vrut să mă împrietenesc cu tine. Mi-ai scris, într-adevăr?

El o privi foarte surprins şi atunci Lacey îl întrebă:

— Ce mi-ai spus în scrisoare?

Se aşezară. În spatele lor, dealul se înălţa mândru, acoperind în totalitate luminile oraşului în sărbătoare.

— Ţi-am cerut să vii într-un weekend la Cambridge, să ieşim împreună şi să te prezint prietenilor mei. Când am văzut că nu-mi răspunzi ţi-am scris din nou acelaşi lucru. Pe urmă m-am gândit că e mai bine să-ţi telefonez.

Vocea lui suna calm şi fără niciun fel de ezitare. Da, încercase să ia legătura cu mine, dar n-a insistat prea mult, îşi spuse Lacey, amintindu-şi cât de înnebunită aşteptase un semn de la el.

— De ce nu-ai mai sunat pe urmă, niciodată?

— Tu de ce nu m-ai sunat niciodată? întrebă el şi vocea lui deveni dintr-odată plină de reproş. Ai fi putut afla numărul meu de telefon şi adresa de la oricine din acest oraş.

— Mi-a fost frică, mărturisi Lacey.

— Şi mie crezi că nu mi-a fost?

— Frică? Ţie?

— Da. În seara aceea, când am ieşit din casă mă simţeam propriul meu stăpân. Întotdeauna m-am simţit aşa. Nu m-am gândit niciodată că aş avea nevoie de cineva. Când te-am văzut venind spre mine, n-am fost deloc surprins. Am simţit doar că aşa a fost să fie, ca şi cum m-aş fi aşteptat întotdeauna la asta. A doua zi însă, m-a cuprins frica. M-am simţit derutat. Nu mi-a fost niciodată prea clar cum s-a întâmplat ceea ce s-a petrecut. Nu ştiu nici acum dacă am sedus sau am fost sedus. M-am gândit apoi că ai văzut în mine un om fără caracter, care a profitat de slăbiciunea ta. Când nu mi-ai răspuns la scrisori, mi-am spus că aveai dreptate să nu mai vrei să ştii nimic despre un bărbat atât de sălbatic şi de nestăpânit, cum fusesem eu în acea noapte.

Da, era ceva animalic în toată făptura sa, se gândi Lacey, în această putere pe care o emana. Dar fusese în acelaşi timp atât de tandru şi de grijuliu cu ea, încât se simţise foarte fericită, atunci.

— Mult, mult timp după aceea, m-am gândit la tine cu insistenţă şi îmi doream atât de mult să te ating din nou.

— Dar nu m-ai mai căutat şi n-ai mai venit niciodată pe-aici.

— Nu, până când n-am fost sigur că nu mai simt nimic pentru tine. În momentul în care te-am văzut însă, te-am

dorit din nou, imediat. A fost ca şi cum aş fi lipsit doar câteva zile şi acum mă întorceam, firesc, să te îmbrăţişez. Nu mi-a venit să cred. A fost uimitor cum te-am păstrat în sufletul meu. De când am venit aici, mi-a fost foarte greu să stau fără să te văd şi te-am urmărit tot timpul. Am stat de nenumărate ori ascuns în faţa casei tale, să te văd când ieşi. Duminică, am ieşit cu Jet şi cu Sandra aici, pe deal, şi m-am gândit foarte mult la tine. Mi-ai lipsit incredibil de tare.

Ea fusese plecată la Eastbourne, dar s-a gândit tot timpul la el. Ar trebui să-i spună asta.

Acum însă nu voia decât să-l asculte şi spera din toată inima că era adevărat tot ce-i spunea.

— Am realizat, continuă el zâmbind, că n-aş putea să iubesc nicio fată care n-are ceva din tine. E foarte greu însă să găsesc pe cineva cu părul tău şi, în plus, doar tu mă faci să ard. Ştiu că am reputaţia că sunt un bărbat rece şi aşa sunt, cu excepţia ta, preciză el.

Este rece acum şi cu mine, îşi spuse Lacey, pentru că părea că îşi cântăreşte cu multă grijă cuvintele. Ar fi vrut s-o cuprindă în braţe şi s-o sărute. Îl dorea cu sălbăticie.

— Ai fost la casa ta de la ţară, până astăzi?

— Da.

— Cu Sandra?

De ce pusese o întrebare atât de prostească? se certă ea.

— Întotdeauna merg acolo singur. E refugiul meu.

— De ce ai plecat? întrebă Lacey, mângâind uşor cu degetele firele de iarbă.

— Poate nu-ţi mai aminteşti, dar, înainte de a ţi se face rău de-a binelea, mi-ai spus „te iubesc”.

— Adevărat?

— Ştiu că a vorbit doar vinul acela păcătos, dar când ai spus asta, am fost atât de emoţionat încât am vrut să te iau în braţe, să te strâng cu putere la piept şi să nu-ţi mai dau drumul niciodată. Atunci, mi-am spus că ar fi mai bine să plec departe de aici, ca să mă pot gândi mai bine la toate

astea, pentru că atunci când sunt în preajma ta simt că îmi pierd orice putere de a gândi logic. Aşa că am plecat la cabana mea şi acolo m-am gândit să vin să-l îndepărtez pe Paul şi să te păstrez pentru mine. „Vom fi din nou împreună”, îmi spuneam, „pentru că sunt făcut pentru ea şi ea ştie deja, deşi nu e pe deplin convinsă. De data asta nu voi mai forţa lucrurile. Îi voi da timp să se decidă, doar îl voi ruga pe Dumnezeu ca asta să nu-i ia încă cinci ani de acum încolo”.

Profilul lui era foarte frumos, profilându-se cu claritate în lumina lunii:

— Nu există frumuseţe acolo unde nu eşti tu, spuse el. Şi totul este extraordinar în prezenţa ta, adăugă Martin, ridicându-i uşor mâna. Vreau să te căsătoreşti cu mine. Simt că am fost întotdeauna căsătorit cu tine, şi întotdeauna voi fi.

Îi cuprinse faţa cu delicateţe în cupele palmelor şi Lacey îi simţi degetele tremurând. Vocea îi tremură şi ea când îi spuse încet:

— Oh, Lacey… Nu pot… Nu pot să-mi găsesc cuvintele care să-ţi spună cât te iubesc.

Vorbele lui înmiresmară aerul cu muzica lor şi Lacey simţi că niciodată, nimic nu fusese mai adevărat decât dragostea lor. Iarba moale pe care erau aşezaţi unul lângă altul, se transformă dintr-odată în cel mai pufos covor fermecat şi Lacey întinse braţele şi-l cuprinse după gât, şoptindu-i fericită:

— Atunci, arată-mi…

sfârşit